

Glasnikmira

ISSN 1840-1414

Bog poziva u pomoć

Duh Sveti i Marija

Nježna snaga
obraćenja

Taj predivan i
nezamjenjiv dar
majčinstva!

Sve se prepoznaje
po plodovima i to je
odlučujuće!

KRUNICA

ŠTO JE MUŠKARAC
BEZ KRUNICE

KRUNICA JE BLAGO KOJE SE
TREBA IZNOVA OTKRITI

CRKVA SE SVESRDNO
MOLJAŠE BOGU (DJ 12,5).

Draga djeco! Danas vas pozivam da vašu vjeru svjedočite u bojama proljeća. Neka to bude vjera nade i hrabrosti. Neka se, dječice, vaša vjera ne pokoleba ni u kojoj situaciji, pa ni u ovom vremenu kušnje. Idite hrabro s Kristom uskrsnim prema nebu koje je vaš cilj. Ja vas pratim na tom putu svetosti i sve vas stavljam u svoje Bezgrješno srce. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.

Foto: Arhiv ICMM

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Međugorje

Glavni urednik

Mario Vasilj Totin
e-mail: mario.vasilj@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 323

Služba pretplate

Nikolina Sivrić
e-mail: pretplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 300

Lektura

Ana Marin

Grafičko oblikovanje

SBD, Mostar

Tisak

Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.

Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 130 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 40 €, Švicarska 60 CHF, USA, Kanada i Južna Amerika 80 USD, Australija 120 AUD.

UPLATE

Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 3381202200129568.

Iz Hrvatske u HRK i €: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: OTP banka d.d., IBAN: HR0524070001100663037, SWIFT: OTPVHR2X

Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatenmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2

Za sve valute iz drugih zemalja: Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA22, IBAN: BA393380604802774622 (svrha uplate Glasnik mira).

Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Međugorje, BiH

e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, **Internet:** www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput "ukazanja, čudesa, poruke" i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Iz sadržaja

Autor slike za naslovnicu: Arhiv ICMM

Gospina škola

Bog poziva u pomoć, FRA T. PERVAN

Duh Sveti i Marija, FRA S. MABIĆ

Nježna snaga obraćenja, I. ŠARAC

Taj predivan i nezamjenjiv dar majčinstva!, K. MILETIĆ

Krunica, FRA M. ŠAKOTA

Što je muškarac bez krunice, D. PAVIČIĆ

Krunica je blago koje se treba iznova otkriti

Crkva se svesrdno moljaše Bogu (Dj 12,5).

Sve se prepoznaje po plodovima i to je odlučujuće!, C. STELZER

Događanja

Pozvani smo navješćivati evanđelje, P. TOMIĆ

Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima

Zahvalnost, M. MILETIĆ

Teološki podlistak

Ivanino trajno značenje, FRA T. PERVAN

Iz života Crkve

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Život (glava), muka, mučeništvo, smrt i uskrsnuće, M. MAMIĆ

Dnevna misna čitanja

Poštovani čitatelji *Glasnika mira*, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik

UREDNIK
MARIO VASILJ TOTIN

SVIBANJ - MJESEC ŽIVOTA I MILOSTI

Svibanj je. Mjesec u kojem Božji narod osobito snažno izražava svoju ljubav i pobožnost prema Blaženoj Djevici Mariji. Spontano je posvećen Blaženoj Djevici Mariji, jer je mjesec ljepote, mjesec buđenja života, a nitko nije ljepši od Marije; nitko nije pjevao životu kao Marija, zato je njoj posvećen svibanj.

No, svaki se iskreni rodoljub u ovom mjesecu spominje i vjerojatno najvećeg stradanja hrvatskog naroda u čitavoj njegovoj povijesti. Tih su svibanjskih dana 1945. na bleiburškom polju jugoslavenski komunisti pobili stotine tisuća hrvatskih vojnika i civila, koji su se uz lažna obećanja predali. Zločin je utoliko monstruozniji jer se o masovnim pokoljima i bezbrojnim jamama od „Triglava do Vardara“ gotovo pola stoljeća nije smjelo ni prozboriti. Pa i danas nad ovim zločinom stoji urota prešućivanja, relativiziranja, a svaki pokušaj utvrđivanja konkretnih počinitelja završava u tajanstvenom labirintu struktura koje su, jer nije bilo ni sankcija ni lustracije, zapravo baštiniči struktura odgovornih za počinjene zločine.

No magla zla je bila i prošla. Posljedice su ostale. Hercegovina je u godinama nakon Drugog svjetskog rata ostala bez mladosti. Gotova svaka naša župa brojala je stotine poginulih. Na zvjerski način ubijeno je i 66 franjevaca i činilo se da će, kako su proricali komunistički vlastodršci, i vjere nestati.

Unatoč svemu, vjerni hercegovački puk je kleknuo na koljena i činio jedino što je mogao, ali i znao: molio otajstva svete krunice! Torture i progoni nisu mogli spriječiti ovaj zanos vjere i ljubavi prema Kristovoj i našoj Majci. Na Humcu, rasadištu hercegovačke franjevačke provincije obnavljala se franjevačka zajednica. Izdizala se kao Feniks na spaljenim temeljima. Bilo je i to jedno od čuda krunice, jer iz tog duhovnog epicentra obnavljala se Hercegovina. Zvonila su naša sela u večerjama pjesmom i molitvom na koju se okupljalo staro i mlado. I polje i blago stajalo se pod zaštitu Božju. Za djecu se postilo i molilo posebno onda kada su u potrazi za kruhom i obrazovanjem tisućama kilometara bili daleko od kuće. Mogla je pomoći samo Majka, ona čiji je sin razapet na križu i koja zna kako se ljubi do kraja.

Nitko nije ni slutio da se tada, u brojnim nevoljama i prigušenim radostima pripremao molitveni tepih, priprava srca, da se svijetu baš u našem Međugorju ukaže Bl. Djevica Marija. Ta vigilijska, to trajno bdijenje okrunjeno je, nakon mnoštva boli i trpljenja, nadom i radošću.

S neba se začula poruka: „Ja sam Kraljica Mira!“ Napaćenom narodu pomazane su teške rane. Valjalo je radost i nadu podijeliti s cijelim svijetom. Kako? Pa opet molitvom krunice koja nas ujedinjuje i spaja, koju razumiju brojna plemena zemlje.

Dok je tonuo Titanic – 15. travnja 1912., engleski dominikanac o. Thomas Byles odbio je ući u čamac za spašavanje i nastavio tješiti nesretnike svetom ispovijedi i molitvom krunice. Otac Byles moleći svetu krunicu s onima koji su očekivali smrt, pružio je najveći izvor utjehe – samog Krista.

Nešto slično događa se i danas u Međugorju. Sveta ispovijed i molitva krunice postaju pojasevi za spašavanje na ovom našem današnjem pandemijskom Titaniku.

Poticaj na molitvu za duhovna zvanja

BOG POZIVA U POMOĆ

„U ono je vrijeme Gospodin izrijetka govorio ljudima“ (1 Sam 3,1)... Je li danas drukčije? Možemo se lako uživjeti u izvješće iz Prve Samuelove. „Viđenja nisu bila česta...“ Kad čitamo Knjigu sudaca te početak Prve Samuelove, zazebe vjernika oko srca. Bijaše to sumorno i otužno vrijeme za Izrael. Knjiga Sudaca zaključno veli: „U to vrijeme ne bijaše kralja u Izraelu, i svatko je živio kako mu se prohtjelo“ (21,25). Svatko je živio prema vlastitom nahodanju, kamo ga je srce vuklo.

FRA TOMISLAV
PERVAN

NIŠTA BOLJE NIJE NI NA POČETKU PRVE SAMUELOVE. Svećenik Eli ostario, obnevidio, sinovi služe kao svećenici u Šatoru, žive bezbožno, pored svojih žena bludniče sa ženama koje služe na vratima Doma Gospodnjega. Zlorabe položaj (kao nerijetko i danas u Crkvi). Gospodin je izrijetka govorio, ali ipak svijećnjak, luč Gospodnja nije se još bila utrnula u Šatoru. Stanje nalik ovomu danas u Crkvi. Dade se preslikati u ovo naše doba.

Možemo se lako uživjeti u izvješće iz Prve Samuelove knjige. „Viđenja nisu bila česta...“ Rijetkost je da danas nekoga Božja riječ zahvati, da ga izbaci iz sedla ili s konja, promi-

jeni životni smjer. Rijetka su nagla obraćenja te rijetki čuju i razumiju Božji zov. Pogotovo kad je riječ o viđenjima. Tko od nas može predviđjeti kakav će izgledati put Crkve u skoroj budućnosti, unatoč činjenici što je sveti Papa Karol najavljuvao zaokret i preporod, što je od početka svoga pontifikata svoje misli i djela usmjeravao prema obratu stoljeća i tisućljeća, pozivajući suvremenog čovjeka da se ne boji Isusa Krista, da otvori širom vrata Isusu Kristu?

Njegovu je misao i nakanu nastavio papa Benedikt, a papa Franjo sav je usmjeren na evangelizaciju (*Evangelii Gaudium* – prva enciklika) i porast duhovnih zvanja. Nastavlja

putem koji je kao nadbiskup Buenos Airesa zacrtao za Južnu Ameriku još u Aparecidi 2007. Tko još čuje i razumije Papin glas? Posvuda se širi ravnodušnost i rezignacija, pogotovo u nekoč živim Crkvama zapadne hemisfere. Neki čak otvoreno obeshrabuju mlade da se ne prijavljuju u sjemeništa na crti protestantskoga, kako smo svi „kraljevsko svećenstvo, sveti puk“, kako nam ne trebaju službenici oltara, kako nam ne treba euharistija u katoličkom poimanju. Otvoreno rade protiv dogme Crkve.

RIJETKOST BOŽJEGA GOVORA

Eli, Gospodnji svećenik u svetištu u Šilu, obavlja svoju redovitu službu

Slaba je utjeha čuti kako se Božji svijećnjak još nije utrnuo, kako je svjetiljka još uvijek gorjela te pružala slab plamen. Jasno, pogon još štima, sveto posuđe i odjeća su na mjestu, crkve su urešene, ali se obazire na vječno svjetlo u našim crkvama, tko još ima osobnog strahopočitanja pred Presvetim te mu iskazuje poklon?

kao i uvijek. Ništa se ne mijenja u njegovu stavu, ali mu oči zbog starosti slabe te ne vidi što se oko njega događa. A zlo se zbiva. Sljepoća za makinaciju je unutar samog svetišta, unutar Crkve Božje, borba za prestiž, interese, ugled, moć. Posvuda su ljudi zauzeti oko vlastitog probitka, a ne životne istine koju nudi Bog u svojoj Riječi.

Slaba je utjeha čuti kako se Božji svijećnjak još nije utrnuo, kako je svjetiljka još uvijek gorjela te pružala slab plamen. Jasno, pogon još štima,

sveto posuđe i odjeća su na mjestu, crkve su urešene, ali su postale muzejski objekti. Tko se obazire na vječno svjetlo u našim crkvama, tko još ima osobnog strahopočitanja pred Presvetim te mu iskazuje poklon? Prisjetimo se i druge opomene spram svijećnjaka. *Imam protiv tebe to što si prvu svoju ljubav ostavio. Prema tome, sjeti se odakle si pao, obrati se i počni opet činiti prva djela! Inače, ako se ne obratiš, doći ću k tebi, i prevrnuti tvoj svijećnjak s njegova položaja! (Otk 2,4sl).*

I danas nas zaboli u duši kako se na strašan način obistinila upravo ta prijetnja upućena efeškoj Crkvi, odnosno *Anđelu Crkve u Efezu*. Efezu, mjestu u kome su se definirale bitne istine naše vjere, mjestu Marijine smrti. Danas ni spomena kršćanstvu u cijeloj Maloj Aziji, sjevernoj Africi koja je imala više od petsto biskupija do navale islama. Pitamo se: Kako bijaše moguće da se tako naglo utrnulo svijećnjak tih Crkava i biskupija? Ponestalo prve ljubavi i oduševljenja, zanosa i vjere.

BOG NIJE AUTOMAT

Gospodin je izrijetka govorio ljudima... Sam se Bog zavija u šutnju. S kojega razloga? Unatoč tome što još uvijek sve nekako „ide“, klapa, po starome, kao i dosada, ipak zjapi velika praznina, vakuum. - Svi vidimo kako su nam, unatoč ratu, crkve praznije, disko-klubovi i kafići puniji, kako su to postali suvremeni oltari na kojima se prinose žrtve naših prvijenaca, a kriminal postaje sveprisutan. *Ne, nije ruka Gospodnja prekratka da spasi, niti mu je uho otvrdnulo da ne bi čuo, nego su opačine vaše jaz otvorile između vas i Boga vašega. Vaši su grijesi lice njegovo zastrieli, i on vas više ne sluša (Iz 59).* Ne da On ne bi govorio, već smo mi ljudi podigli kineski zid i stvorili nepremostivi jaz između sebe i Boga svoga. Opasan vakuum, a znamo kako *natura horret vacuum*. Praznina se nečim mora ispuniti...

Možemo li zamisliti da se Bog povukao od nas? Kako je to moguće? Je li to zbog nas? Nismo li postali odveć tupi ili se oglušili za Božju riječ poput *Elijevih sinova Hofnija i Pinhasa koji bijahu nevaljali, jer nisu marili za Gospodina (1Sam 2,12)?* Nama je posve naravno ophoditi s Božjom riječju, čitati je i tumačiti s oltara, ta nam je riječ neprestance na raspolaganju. Je li zbilja tako? Malo se toga zbiva *ex opere operato*, snagom sakramenta, danas se više polaže i očekuje *ex opere operantis*, očekuje se svjedočanstvo života.

Bog nije automat koji govori niti nam dolaze zvanja na tekućoj vrpici kao nekoč u ovoj Hercegovini. Televizija nam ne može priuštiti nikakve vizije, pogotovo ne svete, a video je upravo protuslovlje onomu što riječ znači na latinskom, rekli bismo *contradictio in adjecto*. Upravo nam *video-tehnika* pruža iskrivljenu sliku svijeta, zamagljuje vid, zastire pogled, zasljepljuje srce. I nama i našem narodu.

Pa ipak, naš Bog govori, kad hoće i kako hoće te kome i preko koga hoće, a ne bezuvjetno kako bismo i kad bismo mi to htjeli. Nitko od nas ne može staviti Boga

u svoju službu, već mora glasiti upravo obrnuto: On nas je postavio u svoju službu i neka nas On sam sačuva od samozvanih proroka, neka nas poštedi od onih koji neprestance u svojim ustima rabe riječ prorok i proročki. Postoji samo jedan koji poziva proroke, koji poziva u svoju službu, kao i dječaka Samuela, a to je sam Bog. Ali Božjem pozivu prethodila je žarka molitva i zavjet *dječakove majke...* Zato i upitnik: Koliko je majki danas voljno i spremno zavjetovati svoje dijete Gospodinu i izručiti ga Njegovoj volji, pozivu i službi?

GLAS U MRKLOJ NOĆI

"Samuel je spavao u Gospodnjem svetištu gdje bijaše Kovčeg Božji" (r.3), gdje bijaše mjesto objave. Božji glas, odavna iščekivan, odzvanja u noći. U noći Izraela, u noći ovoga svijeta, u noći i ove naše epohe. Nije uopće lako prodrijeti kroz tu tamu i mrklinu. Ako je čovjek zaboravio slušati i govoriti, ako mu nedostaju riječi, i sami znamo što znači u takvu trenutku dobiti pravu riječ, biti svjedokom objave. To je nešto poput otkupljenja. Židovski hermetični pjesnik P. Celan, inače agnostik, koji se nadahnjivao Biblijom, koji je Bibliju u svim njezinim protegama iščitavao i proćučivao, opjevao je taj prizor ovako:

Prekrio je - tko?
Dođe, dođe.
Došla je riječ, došla.
došla kroz noć,
htjede svijetliti, htjede svijetliti! ...

Kao i u gornjoj pjesmi, Božjoj riječi nije lako doći, prodrijeti, probiti čovjekove uši. Pet puta mora rabiti pjesnik riječ *doći*. Riječ mora kroz noć, doći u noći. Čini se kao da su ljudi u Hramu zaboravili računati uopće s Božjim glasom i pozivom, s Božjom riječi. Sve je prividno u redu. *Samuel je poput malog ministranta u čijim očima sve mora biti onako kako to obavlja župnik, ali sam još uvijek nema spoznaje Boga.* Samuel još nije poznavao Gospodina i riječ mu Gospodnja još ne bijaše objavljena (r.7). A stari se Eli naviknuo, kao toliki župnici, svećenici, redovnici i redovnice, koji su posvetili svoj život Hramu Gospodnjem, na Božju šutnju, tako da tek treći put prepo-

Postoje životni trenutci u kojima se tako reći Božji zov zgušnjava, u kojima je sve na kocki. Bog ne izriče samo nešto, ne izgovara samu neku riječ, već izgovara samoga sebe. Postoje trenutci kad Bog ne traži samo nešto od čovjeka, neku njegovu sposobnost ili aktivnost, već njega i njegovo cijelo biće.

znaje kako upravo Gospodin zove dječaka.

„U ono je vrijeme riječ Božja bila rijetkost“... Kad u takvu vremenu **RIJEČ** pronade put do čovjeka, prema pjesnikovim riječima ona **SVIJETLI**. Prema našem poimanju riječ pripočuje, a prema pjesnikovu ona **svijetli**. *Svijetli u noći i podaruje nadu nove zore, novoga jutra*. Riječ pronalazi put do uha, do Samuela, koji je čuje u snu, u podsvjesnim dubinama svoga bića i *sav se pretvara u uho!*

Postoje životni trenutci u kojima se tako reći Božji zov zgušnjava, u kojima je sve na kocki. *Bog ne izriče samo nešto, ne izgovara samu neku riječ, već izgovara samoga sebe. Postoje trenutci kad Bog ne traži samo nešto od čovjeka, neku njegovu sposobnost ili aktivnost, već njega i njegovo cijelo biće*. On poziva poimence dvokratno: „Samuele, Samuele“; poziva punim imenom. Svako dvokratno prozivanje imenom u Bibliji zahvaća cijela čovjeka. Prisjetimo se: Abrahame, Abrahame; Mojsije, Mojsije; Marta, Marta; Šimune, Šimune; Savle, Savle! To osobu mijenja, pretvara u nešto novo. Podaruje ne samo novu ulogu, već novi identitet, novi poziv i cjelovito životno preusmjerenje!

Prva i temeljna riječ koju nam Bog izgovara *jesmo mi sami*. Imenom sam

te zazvao, ti si moj/a! Odgovor pak koji možemo dati, sposobni smo dati samo mi sami, cijelim svojim bićem. *Božja riječ nije nikakav novi prilog za novu diskusiju ili dijalog o njoj, nikakvo polazište za nove pregovore i razgovore, već ta riječ traži nas u dubini našeg bića*. Odgovor može samo biti: „Govori, Gospodine, sluga tvoj sluša“ (r.10), ili ona naša *s naših zavjeta, đakonskog i svećeničkog ređenja*: “*Evo me, tu sam. Pozvao si me, spreman sam*”.

Ako se Hrvati raspoznaju po tome da su *spremn* za Dom, onda bismo morali mi zapitati, za što smo to mi spremni? Postoji li u nama trajna spremnost za Gospodina, kao što se veli u Knjizi sudaca: *Za Gospodina, za Gideona!* I Gospodin podaruje pobjedu s tristo junaka (Suci 7). Moramo dakle biti *spremn* i prije nego što znamo što će nas osobno sve snaći u životu te koje će nam Gospodin zadaće podariti na našem životnom putu.

Često se danas govor kako je netko nepoznanica. *Incognito!* *Anonymus*. Kad netko očituje svoj identitet, zna se tko je i što je. Svi koji žele čuti i vidjeti, omogućeno im je. Ono što bijaše obična slutnja, postaje zbiljnost. U Samuelovu slučaju Bog se postupno, korak po korak objavljuje. Ne naprečac, ne na brzu ruku, on tek stupnjevitom skida zastor koji zastiraše njega i njegov narod. Tek treći put, u noći, daje naslutiti tko je on, tko je taj koji govori i oslovljava dječaka u duboku snu. Gospodin i danas zbori svojoj Crkvi, svomu narodu. Pa i u noćnim satima. Možda upravo u tim noćnim satima. U noćnim, mrklim satima ljudske povijesti.

ELIJEV ZVJEZDANI TRENUTAK

Bog i Samuel, Svevišnji i *ministrant*, zov i odziv. U cijeloj zgodi jedan je nezaobilaziv. Stari Eli. Njegova povijest kao ni povijest njegove obitelji nije nimalo slavna točka iz židovske povijesti niti Božje povijesti sa svojim narodom i čovjekom. Svemu unatoč ipak shvaća dječakovu nevolju i nestrpljivost. Mogao ga je i drsko odbiti riječima: „*Neotesanče, što me uznemiruješ cijelu noć. Pusti me na miru da počivam i mirno spavam*“.

Ipak nije tako reagirao. Starcu je jasno da Gospodin treba svojih slugu, treba onih koji će svojim životom i nadalje svjedočiti istinu. Bog treba ne davnih proroka, već suvremenih navjestitelja riječi,

treba onih koji će izgovarati riječ *JAHVE* danas i ovdje, u suvremenici, u pustinji svijeta. Treba onih koji će biti Božje uho i Božja usta. *Govori, Gospodine, sluga toj sluša*. Tu spoznaju i istinu mora posredovati netko tko je stariji, iskusniji, a spoznaja Boga treba poduke starih, iskusnih, koji su u svome životu iskusili Božji glas, prisutnost, koja se onda prenosi s oca na sina, s učitelja na učenika. Starac jasno veli kako *ga on nije zvao*. Dvokratno to ponavlja, glasno i jasno. “Ja te nisam zvao” (r.5.6). Na kraju ispravno zaključuje i shvaća kako *je JAHVE zvao dječaka*. Poznata mu je povijest poziva kroz izraelsku dugu povijest, upućuje dječaka u te tajne, poučava ga kako razlikovati duhove. Bez te vertikale, okomice, bez veze s predajom, sve naše zauzimanje na horizontalnoj razini ostaje neučinkovito, nedjelotvorno.

Što nam danas manjka? Manjkaju li nam Samueli ili pak i Eliji? Jesmo li dovoljno otvoreni za nemire u mladim srcima i dušama, za ono što se u njima budi? Imamo li sluha za njihove potrebe? Gospodin zacijelo uvijek zove, ali, imamo li mi sluha i otvorena uha za ono što žele i hoće? Tko želi u drugima pobuditi spremnost na slušanje, mora se sam zapitati, što je s njegovom spremnošću slušati Božju riječ, glas i prepoznati taj glas u množini suvremenih glasova i ponuda. *Toliko riječi, a koja je prava? Toliko glasova, a koji je pravi? Toliko slika i ponuda, a koja je prava?* To su naši sudobni upitnici, naše dvojbe, ili naše dvoumice, naše alternative... Nismo li možda i mi zaboravili računati i u vlastitom životu s Božjim govorom i pozivom? Čini se kao da radije računamo prije sa svim ostalim, samo ne s time...

Prisjetimo se gdje se prizor odvija. U Šilu. On je u to doba bio židovsko žarište i čvorište, tu se odvijao vjerski život cijeloga Izraela. Dostora će to mjesto opustjeti budući da Eli, svećenik Boga živoga, zanemaruje svoju očinsku dužnost spram dvojice svojih sinova. On je nositelj spomena, tradicije, ali nije odgajao svoje sinove u strahu Božjemu, kako to nalaže Božji zakon. Makar su njegovi sinovi činili ogavnosti u Božjim očima, ipak se Gospodin nije udaljio s toga prljava i odvratna mjesta. Samuel je u školi kod Elija, pod njegovim je budnim okom napredovao. Mi bismo otpisali mjesto zbog Elija i

njegovih sinova, ali Gospodnja povijest sa svojim narodom bira i takve ljude i takva mjesta da se njima posluži u ostvarenju svoga plana. A konačni cilj svega jest da narod bude uistinu Božji narod. Da bude Božje izabrano stado, Božji puk.

SAMUELOV MIRNI SAN...

Nakon Gospodnje riječi Samuelu slijedi nešto što se ne smije previdjeti u cijeloj zgodi. Naime, Pismo veli *kako je Samuel spavao do jutra, a onda je otvorio vrata Doma Gospodnjega (r.15)*. Strašno bijaše ono što je čuo te noći dječak Samuel, strašno do te mjere da će *zazujati u svačijim ušima u Izraelu tko čuje ono što Gospodin poručuje i čime prijeti*. Bog je pozvao dječaka ne da mu kaže kako je sve u redu, kako je sve OK, već ga poziva da navijesti sud i propast Elijeve kuće. Nije mu Gospodin rekao kako treba nastaviti sve istim stilom i načinom, već mu jasno kaže: *Tako to ne može dalje. Mora nastupiti obraćenje, odnosno uslijedit će kazna zbog svih mogućih zloporaba u Božjoj kući*. Takvom porukom ne stječe čovjek širok krug prijatelja, već dolazi nužno u sukob sa svim mogućim autoritetima. Već je to dovoljno da mu pripravi *besane noći*. Pa ipak, dječak je ostao do jutra u mirnome snu. Dovoljno je to utješna riječ i za nas.

Prizor sa Samuelom jasno nam veli da Bog skida zastor sa sebe, da se Bog objavljuje, da ljude oslovljava, a s druge strane jasno nam veli da je potrebna i čovjekova sloboda da bi se odlučio za ovaj korak. Osluhnuti i slijediti glas Božji. Glas i odgovor mogu biti ugroženi. Ljudsko uho, vidimo, sastoji se od dva čimbenika: Samuela i Elija. Stari učitelj i mladi koji sluša glas. Gospodin uvijek govori u čovjekovu *dan*! Ne jučer, ne prekjučer. On govori i u čovjekovoj noći. Ne prestaje sa svojim oslovljavanjem svakoga od nas. Stoljeće koje je minulo i tisućljeće koje je iza nas, imalo je svojih teških i mračnih trenutaka, imalo je svojih noći, ali i trenutaka u kojima je Bog nedvojbeno zorno zborio.

Međutim, u svome životu moramo biti jednoga svjesni: Nikada uspjeh, *vanjski i među ljudima*, ne bijaše proročka iskaznica za istinu Božje Riječi i života kojim su živjeli. Uspjeh ne bijaše nikada niti može ikada biti *kriterij autentičnosti* za ono što nam je određeno činiti i živjeti. Jedno su

naše želje i nadanja, jedno su nadanja i iščekivanja Crkve, a Božja su možda posve drukčija. Upravo se mi moramo pitati: *Koliko nam je Gospodin zbiljan i stvaran u našem životu? Zastupamo li doista u svome životu Isusove istine i vrijednosti i jesmo li spremni biti ljudi molitve i kontemplacije?*

TRAJNA MOGUĆNOST OTPADA

Trajno trebamo imati u svijesti što se odvijalo u Dvorani večere, Gornjoj odaji. Ono je dio meta-historije. Isus ide u sigurnu smrt, pretkazuje izdaju jednog učenika, trokratno nijekanje drugoga učenika, a svima pretkazuje kako će se razbježati, kao ovce bez pastira. Noć je to bezdanih Gospodinovih razočaranja. Tako je i uslijedilo. A On, Učitelj, moli da nakon što ih Sotona prorešeta Šimun-Petar ni ostali ne posustanu u vjeri!

Zbiva se to kroz cijelu potonju povijest Gospodinova djela. I izdaja, i mogućnost potkupljivanja, i prizemne strasti. Čini se, ništa ljudsko nije strano službenicima

Međutim, u svome životu moramo biti jednoga svjesni: Nikada uspjeh, vanjski i među ljudima, ne bijaše proročka iskaznica za istinu Božje Riječi i života kojim su živjeli. Uspjeh ne bijaše nikada niti može ikada biti kriterij autentičnosti za ono što nam je određeno činiti i živjeti. Jedno su naše želje i nadanja, jedno su nadanja i iščekivanja Crkve, a Božja su možda posve drukčija.

oltara kroz povijest. Naći ćemo primjere već u Pavlovim pastoralnim spisima i Knjizi Otkrivenja. Silna snaga kršćanstva i Crkve kroz povijest počiva na činjenici da su protagonisti Crkve nerijetko bili slabi i potkupljivi. Nisu to nadljudi, “supermeni”. Izdaja i nijekanje, potkupljivost i smrtni strah u samom je biću Crkve. Nekada čak i put spasa. Nema nijedne druge religije, pa ni civilnoga društva, koje se suočava s tolikim i takvim realizmom. Kršćanstvo, odnosno Krist gleda čovjeku u njegovim slabostima izravno u oči! Oprašta i ponovno poziva. I u središtu svake euharistije imamo spomen na to, kad je one noći „Gospodin bio predan“... Pavao, a s njime i sama Crkva, zna da se može ponositi jedino slabostima. Upravo se tu očituje Božja snaga i milost, snaga Duha Svetoga.

Izbor i poziv ne čini nas boljim ljudima, nego se pred nas stavljaju veći zahtjevi. Koja je to sila koja odvlači Judu u izdaju da se na kraju objesio, a Petra, unatoč slabosti i nijekanju samoga Gospodina, čini pokajnikom, Stijenom i mučenikom, na kome je sazdana Crkva? Tajna izdaje, misterij zla, Crkva u kojoj i svetcu posrću i padaju, ali se dižu. To je ono što nam ulijeva nadu, gdje

svatko može postati sredstvom i oruđem spasenja. Za sebe i druge.

IZLAZ I NADA - AKCIJA I KONTEMPLACIJA

Duhovni pisac C. Caretto (1910.-1988.), član zajednice i duhovni sin Charlesa de Foucaulda, veli ovako: Moj su životni put odredile i utisnule mu svoj pečat tri etape:

Prva etapa bijaše faza posve-mašnog angažmana. Obiteljski angažman, duhovni i organizacijski. Tako je to trajalo do moje četrdesete. Cijela bi se ta etapa dala svesti na jedan zajednički nazivnik koji je davao svemu temeljnu melodiju: Katolička akcija. Posve sam se njoj razdao, onako kako je odgovaralo cijelomu mome biću...

S četrdeset sam godina otkrio nešto posve novo. Naskroz me zahvatio (iza)zov i pustolovina pustinje. Sahara mi je postala utopište i zavičaj duha i duše, mjesto kontemplacije, veličajne, moj dragocjeni kutak za povjerljivi razgovor i ophođenje s Gospodinom.

Onda je došla treća etapa, nešto poput sinteze obiju prethodnih. Poznavao sam akciju, upoznao sam se i sprijateljio s dubokom šutnjom kontemplacije, i sad me Gospodin uveo u životni stil u kome su se trebale stopiti u jednu veliku cjelinu, i akcija i kontemplacija: Crkva.

Zbilja Crkve jest i u samoći pustinje i na ulicama svijeta, ona je i u noći koju čovjek probdijie u molitvi, ali i u trudovima svijeta, koji je pozvan podariti novo rođenje Isusu Kristu.

Crkva, ona prava Crkva, istodobno je i aktivna i kontemplativna, i to stoga što je njezin Utemeljitelj i jedini uzor Isus istodobno savršena sinteza akcije i kontemplacije...

S gornjim mislima htio bih nas potaknuti na razmišljanje i našu odgovornost za zvanja u Crkvi, za procvat naše Crkve, za jedno izglednije i mirnije sutra s Gospodinom. Ako već cijela jedna knjiga iz vremena *hrvatskog proljeća* nosi naslov *Svi smo odgovorni*, pogotovo se nitko od nas danas ne može isključiti iz odgovornosti za sudbinu Božjeg i Isusova djela u svijetu i Domovini. To pak djelo zavisi poglavito od vjerodostojnih svjedoka koji će prenositi i dalje luč vjere, nade i ljubavi, bez kojih će čovječanstvo završiti u početnome *tohu-vabohu, pustoši i praznini*, o čemu svjedoči prvi redak Knjige Postanka.

DUH SVETI I MARIJA

Jesu li vas ikada drugi osudili zato što ste izgledali kao „pijani“ u svom vjerskom zanosu kao što su apostole osudili na dan Pedesetnice? Toliko su bili zaneseni Duhom Kristovim da su izgledali kao pijani. Nisu se stidjeli niti bojali pokazati svoju „opijenost“ Duhom Svetim bez obzira što će ispasti „glupi“ pred ljudima. Prestali su robovati obzirima koji idu nauštrb vjere.

FRA STANKO
MABIĆ

Ako do sada nismo nikad pred ljudima ispali „ludi“ zbog svog vjerskog zanosu ili izgledali duhovno „opijeni“, onda se zapitajmo jesmo li uopće počeli živjeti po Duhu Svetom. Ovdje bih naveo primjer Davida i Šaula. David, iako je bio moćan kralj, bio je „opijen“ Duhom Jahvinim i nije ga bilo stid niti strah u zanosu plesati pred svojim Jahvom dok su kovčeg saveza unosili u Jeruzalem. Možda u ovoj Davidovoj gesti možemo vidjeti zašto je Bog odbacio Šaula, a posve prihvatio Davida iako je David počinio čak i veće grijeha od Šaulovih. Nigdje se ne spominje kako je Šaul

bio oduševljen Božjom riječju, kako je srcem služio Bogu, kako je bio posebno pobožan, kako je bio „opijen“ Duhom Jahvinim. Teško je sagriješio, ali se nije srčano kajao nego se čak i opravdavao... Iako je David jednako teško sagriješio pa možda i više sagriješio od Šaula, David se nije sustezao, sramio ili bojao svoje srce izljevati pred Jahvom. Jednako u slavlju kao i u kajanju. Nije se sustezao skinuti kraljevsko ruho i obući kostrijet, posuti se pepelom i postiti. Nije se sramio niti je imao obzira pred ljudima plesati u donjoj haljini pred Jahvom i kovčegom saveza. To je bio toliko ponižavajuće za kralja da ga je čak i njegova žena Mikala

prezrela. David se znao poniziti pred Jahvom. Očito da Bogu nije problem oprostiti ni najveći grijeh ako mu znamo iskazati ljubav, predanje, poniziti se pred njim, njemu pjevati psalme i slaviti ga iznad svega. Zato je David postao i ostao Sluga Božji, iako je teško sagriješio.

Sjećate li se svoje krizme? Ja se svoje sjećam dobro. Na toj krizmi svega se sjećam, počevši od redanja za misu, kuma, biskupa, odijevanja, svečanog ručka, darova, puno rodbine... Sjećam se svega, ali ne i Duha Svetoga. Svega je bilo, ali iskustvo Duha Svetoga nije bilo. Duhovnog iskustva žalost nije bilo. Moje srce tada nije bilo duhovno zapaljeno.

Nije duhovno gorjelo. Puno su mi važnije bile druge stvari od Duha Svetoga. Moje srce nije gorjelo Njegovom vatrom. Duh Sveti je povezan s vatrom. Kad se objavio Mojsiju, Duh Božji je bio u obliku vatre gorućeg grma koji ne sagorijeva. Bog je vodio svoj narod kroz pustinju obnoć pomoću gorućeg stupa tako da mogu svi vidjeti put. Ilija je bio uznesen na nebu u ognjenim kolima Duha Svetoga. Apostoli su primili Duha Svetoga u obliku plamena. Dvojici učenika na putu u Emaus gorjelo je srce dok im je Isus tumačio pisma.

Kao dječak, krizmanik, sedmi razred osnovne škole, o vatri Duha Svetoga malo sam znao ili nimalo. Sakramentom krizme srce je bilo zapaljeno, ali tu je vatru prekrivalo mnoštvo drugih stvari tako da je nisam ni osjećao. Ta me je vatra postupno obuzimala. Nikada naglo i odjedanput. Nikad se nije dogodilo čudo u mom životu, barem ne spektakularno, iako je čudo sam moj život i sve ono što me okružuje. Moje oči su se polagano otvarale za čuda u mom životu i za vatru koja je davno u meni zapaljena. Trebalo mi je vremena jer to je bio moj put. Tek sada u pedesetima, milošću Božjom, vidim što prije nisam vidio. Ne znam koliko će mi trebati vremena da potpuno pogledam jer još puno toga ne vidim. Svoje pedesete godine vežem uz Pedesetnicu. Duh Sveti je

Znam da će Duh Sveti zapaliti i moje srce kao što je zapalio srce apostola samo ako mu to dopustimo. On je blag, tih, nenametljiv i ništa ne čini na silu. To je Njegov način, ali i uvjet za mene. Iako se čini da je to lagano, ipak rijetki se dobrovoljno tome predaju. Razlog su naše nutarnje navezanosti na ljude, stvari, ideje, planove i vlastite rane.

baš strpljiv i uporan sa mnom. Trebalo mi je vremena, ali On sa svojim ognjem nije odustajao. Da bi neke stvari mogli vidjeti i iskusiti, jednostavno nam trebaju godine. Neki imaju milost da i prije progledaju i iskuse, a nekima su i godine uzaludne. Nažalost.

Znam da će Duh Sveti zapaliti i moje srce kao što je zapalio srce apostola samo ako mu to dopustimo. On je blag, tih, nenametljiv i ništa ne čini nasilu. To je Njegov način, ali i uvjet za mene. Iako se čini da je to lagano, ipak rijetki se dobrovoljno tome predaju. Razlog su naše nutarnje navezanosti na ljude, stvari, ideje, planove i vlastite rane. Navezanost na svoj ego i pohlepa za materijalnim bogatstvom, intelektualnim i društvenim ugledom što nas vodi u oholost. Ako dopustimo Duhu Svetom da uniđe u naše srce, prvo će morati spaliti, sagorjeti sve što je protivno Njegovoj riječi. Spaliti sve ono što nam priječi živjeti po volji Božjoj. Rijetki se za to odlučuju jer to može biti iznutra jako bolno i krvavo.

Zapaljena duša zrcali se u našim očima. Čije je srce zapaljeno Duhom Svetim to se vidi na njegovim očima u kojima ja žar ljubavi. Kad se jednom zapali, valjalo bi bdjeti i čuvati tu vatru u sebi. Može se vidjeti ta vatra Duha Svetoga na licima i očima svih onih koji svakoga dana srcem mole Gospinu kronicu. To se jednostavno vidi. Marija stalno ponavlja od Lurda, Fatime do Međugorja: „Molite kronicu svakog dana i molite je srcem.“ To je ponovila tisuće puta i još će tisuće puta ponoviti jer poznaje njezinu snagu i moć koja je kadra iznova zapaliti moje umorno srce. Marija to može kazati jer je zaručnica Duha Svetoga i zato što je njezino srce bilo zapaljeno i danas gori jači od bilo kojeg ljudskog srca.

Gorjelo je od radosti i zato ne može ostati sjediti u Nazaretu nego hita preko Gorja da bi tu vatru radosti podijelila s rođakinjom Elizabetom. U njezinu se srcu nastanio Duh Sveti i zato je srce gorjelo od radosti. Zato je ona mogla, poslije Kristova uzašašća, okupljati oko sebe učenike na molitvu i iščekivati s njima obećanja Sile odozgor. Ona je znala ono što oni nisu znali. U molitvi krunice Marija okuplja naše misli, osjećaje, nakane i volju da se oduhovimo, zapalimo i ispunimo Silom odozgor.

Marija je znala ono što drugi nisu znali i onda kad je Isus bio položen u grob.

Nigdje nismo u evanđelju pročitali kako je Marija, Isusova Majka išla na grob da vidi svoga mrtvog sina i da ga pomaže kako je to bio običaj kod Židova. Nije uopće išla na grob ni da se pomoli ili da ukrasi grob svoga Sina. To je nezamislivo za jednu majku. Prva osoba koja bi išla na grob da iskaže štovanje tijelu svoga sina, to je majka. Ali Marija to ne čini. Razlog je u tome što je ona već znala ono što nitko drugi nije znao. U svome je srcu nosila spoznaju o uskrsnuću jer je ona zaručnica Duha Svetoga. Ona je jednostavno tu spoznaju nosila u svom srcu jer je bila puna milosti, što znači puna Duha Svetoga. Njezin razum možda nije znao, ali je srce zasigurno znalo jer je gorjelo.

Okupljala je Kristove učenike oko sebe i bila je u dvorani posljednje večere kad je Duh Sveti sišao nad apostole. Isus je rekao svojim učenicima da će im poslati Silu odozgor, ali im nije rekao kad će se to dogoditi. To je moglo potrajati više dana, ili više mjeseci pa čak i godina. Ispočetka smo svi nekako raspoloženi za molitvu, ali nakon nekog vremena se umorimo, posebno ako ne osjećamo na osjetilnoj razini plodove molitve. Zato je potreban netko tko će nas

SAMO DUH SVETI MOŽE NAM DATI MIR SRCA, ZAGRIJATI GRUDI LEDENE I SMEKŠATI ČUDI KAMENE. SAMO DUH KRISTOV MOŽE PROŽETI NAŠ DUH I OČISTITI GA. NITKO SE NE MOŽE PROMIJENITI SPONTANO S VREMENOM, NITI SAMO DOBRIM ŽELJAMA. TO MOŽE IZVESTI U NAMA SAMO DUH SVETI KAD GA ISKRENO ZAMOLIMO I DOPUSTIMO MU DA NAS MIJENJA.

okupljati i nanovo poticati što je Marija sigurno činila s učenicima nakon Kristova uzašašća i što čini s nama danas. Posebno preko Međugorja.

Iako se Duh Sveti povezuje s vatrom, ipak on nikada ne dolazi u buci i galami. On dolazi u tišini kao što je došao u tišini Nazareta kod Marije. Kad je Duh Sveti silazio nad apostole samo je na početku bio strašan huk jakog vjetera, ali nije rušio apostole niti ih uznemiravao. I to je bilo samo nakratko. Poslije toga dolazi mir kao što se dogodilo i kod proroka Ilije. Prvo strašan vjeter, pa oganj, ali samo za kratko, onda dolazi lahor i duboki mir. Nema ništa snažnije od Božjega Duha, ali je njegova snaga ispunjena mirom, blagošću i ugodom.

Sv. Franjo Saleški nas savjetuje kako ostati miran i smiren u danima nevolje. On govori kako se može *svatko pouzdati u Boga u ugodnom miru, ali pouzdati se u njega u oluji i nevremenu, to mogu samo oni koji su njegova Duha. Boji li se dijete na očevim rukama? Doista budi dijete, jer dijete ne misli na ovo ili ono, ono ima nekoga tko za njega misli. Ono pita samo je li sa svojim ocem. To i ti čini i ostat ćeš u miru.*

Samo Duh Sveti može nam dati mir srca, *zagrijati grudi ledene i smekšati čudi kamene.* Samo Duh Kristov može prožeti naš duh i očistiti ga. Nitko se ne može promijeniti spontano s vremenom, niti samo dobrim željama. To može izvesti u nama samo Duh Sveti kad ga iskreno zamolimo i dopustimo mu da nas mijenja.

Duh Sveti je Tvorac mira, a Marija je Kraljica mira. Budući da je Duh Božji posvuda, možemo ga posvuda naći, *čak i nad vratima pakla, ali nema mjesta na kojemu bi bio bliži i prilagođeniji ljudskoj slabosti nego u Mariji jer je zbog toga sišao s nebesa. Na svakomu drugom mjestu on je Kruh jakih i Kruh anđeoski, ali u Mariji on je dječja hrana.* (sv. Ljudevit Monfortski)

NJEŽNA SNAGA OBRAĆENJA

Ne znam je li to nekakav podsvjesni impuls o kojemu bih trebao povesti više računa ili tek uobičajeno čitateljsko nagnuće dobroj fabuli, no otkako pamtim, znadem da su me uvijek privlačile priče o obraćenju i obraćenicima. Ako bismo im iz narativne strukture izvukli duhovnu potku, uvjeren sam da bi to i dalje bili grandiozni narativi koji bi svojim sadržajem privlačili i poticali na osobno preispitivanje. Iako su im ishodi isti, svi ti primjeri čudesnih promjena koje je Bog milosnim zahvatima činio nad pojedincima u različitim povijesnim i društvenim kontekstima, zapravo otkrivaju originalnost Božjega zahvata nad svakim obraćenikom ponaosob.

Obraćenje je, ukoliko je autentično, uvijek jedinstven i osoban čin. To, uostalom, pokazuju i najpoznatiji slučajevi još tamo od Savla do Pavla i njegova susreta s Kristom pred Damaskom, Augustinova pronalaženja Boga preko neposustalih molitava majke Monike, preko Božje intervencije u bogatašku obitelj Bernardone iz Asiza i preobrazbe njezina izdanka u lik nevjerojatne duhovne ljepote ili Loyoline promjene od ranjenoga do Kristova „viteza“ pa do napete egzistencijalno-intelektualne priče Edith Stein, filozofkinje židovskoga podrijetla koja nakon obraćenja ulazi u karmelićanski red i postaje mučenicom i sveticom. Sve su to jedinstvene epizode obraćenja, koje, svaka za sebe, govore o specifičnosti Božjega odnosa prema svakomu po njegovoj mjeri. Uvijek je, dakako, isti Bog na djelu koji na različite načine pristupa različitim osobnostima.

U ovim godinama nisu mi više najvažniji izvanjski efekti obraćenja gdje je sve u znaku iščekivanja čudesnih, oku vidljivih zaokreta, u kojima sve odjedanput stane u jedan prizor, gdje sve odmah shvatiš i uhvatiš jednim pogledom. Danas mi je duhovno daleko privlačnija tiha *metanoja* sa što manje izvanjskoga „spektakla“, ona nevidljiva a veličanstvena preobrazba u nutrini čovječjoj, nježna poput sjene, neuhvatljiva ali stvarna kao svitanje ili proljetno buđenje prirode, gdje ne možeš nijednim osjetilom uhvatiti sam tijek promjene, nego tek kad je proces okončan, primjetiš da se dogodilo – da je svanulo, da je

IVICA ŠARAC

NAJUJVJERLJIVJI „MANIFESTATIVNI DOKAZ“ DA SE U ČOVJEKU DOGODIO POSEBAN BOŽJI ZAHVAT, A ŠTO SAMI OBRAĆENICI ISTIČU, JEST NEOBIČAN NUTARNJI MIR KAO POSLJEDICA JEDINSTVENOG ISKUSTVA NALIK URONJENOSTI U BESKRAJAN OCEAN BOŽJE LJUBAVI I SPOZNAJE DA SU LJUBLJENA STVORENJA. S TIM ISKUSTVOM POČINJU NA POTPUNO NOV NAČIN PROMATRATI I DOŽIVLJAVATI SVIJET I LJUDE, BEZ GRČA I TJESKOBE IDU USUSRET BUDUĆNOSTI S ČVRSTIM UVJERENJEM DA JE SVE U BOŽJOJ „RUCI“.

procvalo. U jednom trenutku sam počneš osjećati i doživljavati da se s konkretnom osobom nešto krupno zbilo i da se preko nje i na tebe počine razlijevati radosni mir. Najuvjerljiviji „manifestativni dokaz“ da se u čovjeku dogodio poseban Božji zahvat, a što sami obraćenici ističu, jest neobičan nutarnji mir kao posljedica jedinstvenog iskustva nalik uronjenosti u beskrajn ocean Božje ljubavi i spoznaje da su ljubljena stvorenja. S tim iskustvom počinju na potpuno nov način promatrati i doživljavati svijet i ljude, bez grča i tjeskobe idu ususret budućnosti s čvrstim uvjerenjem da je sve u Božjoj „ruci“.

Što je slučaj „intelektualno“ teži, tim je moja fascinacija obraćenjem veća i to zbog toga što baš na takvim primjerima najbrže izranja i do punog izražaja dolazi poniznost – ta tako zanemarena i zaboravljena vrijednota našega naraštaja. Poznato je da su upravo oni koji misle da posjeduju nekakvu moć (intelektualnu, političku, finansijsku...) osobito skloni samodopadnom precjenjivanju, oholosti i aroganciji. Ne mogu zamisliti veličanstveniji prizor poniznosti od intelektualca (političara, gospodarstvenika i sl. „moćnika“) koji skrušeno moli na koljenima. Primjeri njihova obraćenja privlače više i zbog činjenice da posjeduju dar pristupačno i uvjerljivo opisati što im se dogodilo. Još je i danas fascinantan primjer francuskog novinara i književnika, ljevičara i ateista, Andre Frossarda, koji je doživio Boga na (za njega kao ateista) neočekivanom mjestu i na neočekivan način u svojoj 20-oj godini i o tome kasnije objavio knjigu pod naslovom „Bog

postoji. Ja sam Ga susreo.“ Odgojen u radikalno-ateističkom obiteljskom ozračju, s ocem zaljubljenikom u krajnje lijevu političku scenu, Frossard ni po čemu nije bio predodređen za vjernika. Scenu za početak njegove nutarnje promjene Bog je pripremao preko jedne druge osobe, Andzreja Willemina, katoličkog vjernika i Frossardova kolege u novinskoj redakciji, s kojim je često ulazio u rasprave o pitanjima vjere i nevjere. Razlike u mišljenjima i obostrana nepopustljivost u stavovima nisu bili smetnja nastanku jednoga iskrenog prijateljstva. Frossard ga u svojoj knjizi naziva „starijim bratom koji je s ljubavlju bdio nad mojim radom i mojim zdravljem.“ U raspravama ga Willemin nije uspio racionalno uvjeriti ni u što što bi bilo u funkciji opravdanja vlastite vjere, pa bi se najčešće razilazili ustrajavajući svaki u svojim stajalištima „odvojeniji i rastavljeniji nego ikada“ i onda bi se nakon nekog vremena polemična druženja opet nastavila na isti način, sve dok mu jedanput Willemin nije posudio knjigu „Novo srednjovjekovlje“ ruskoga filozofa Nikolaja Berdjajeva. Frossard je sa zanimanjem pročitao knjigu i čak pohvalio autora poradi njegove duboke misaonosti, ali mu je zasmatalo to što se unutra sve temeljilo na pretpostavci Božjega postojanja, na što mu je Willemin predložio da razgovor o tomu nastave

na večeri u jednom od pariških restorana. Na putu je Willemin najednom zaustavio vozilo pored jedne kapele i upitao Frossarda želi li i on nakratko ući ili ga pričekati vani. Frossard je ostao u vozilu, no kad mu se učinilo da se prijatelj predugo zadržao, odlučio je ući unutra i zamoliti ga da krenu dalje. I onda se dogodio preokret, u kojemu je, kako sam kasnije piše, „svjedočio vlastitom obraćenju, punom čuđenja koje se nastavlja.“ Bio je to toliko poseban doživljaj da se Frossardu urezalo u pamćenje točno vrijeme kada je kao „neopterećeni ateist“ ušao u tu kapelu, u 17.10, a iz nje nekoliko minuta potom izišao

u raspršene sjene nedosanjanog sna. To je stvarnost, to je istina, vidim je s tamne obale na kojoj sam još vezan. To je poredak u svemiru na čijem je vrhu, s one strane ovog blistavog zastora od magle, očevidnost Božja, očevidnost koja je sadašnjost, očevidnost koja je Osoba, Osoba Onoga kojega sam nijekao još prije jedne sekunde, kojega kršćani zovu *Oče naš* i čiju sam iskusio blagu dobrotu prema meni, nježnost s kojom se ne može usporediti nijedna druga, ... prodiruća nježnost koja nadilazi svu silu, koja je sposobna lomiti najtvrdi kamen i ono što je tvrde od kamena – ljudsko srce. Njen nadmoćni prodor prati radost koja nije ništa drugo nego klicanje čovjeka spašenog od smrti, radost brodolomca kojeg su pokupili na vrijeme. (...) Istovremeno mi je darovana nova obitelj: Crkva, čiji je zadatak voditi me ondje kamo moram ići, jer postaje toliko jasno da mi je unatoč oprečnom bljesku ostao još jedan dio puta koji se može prijeći samo kroz preokret sile teže.“

Po izlasku iz crkve, na prijateljjev upit što mu se dogodilo, Frossard je kratko odgovorio: „Ja sam katolik!“ Od tog trenutka najvažnija zadaća njegova života koncentrirana je na ovo dvoje: *svjedočiti* „o ovoj slatkoći i o ovoj prodornoj Božjoj čistoći koja mu je tog dana pokazala od kakvog je blata napravljen“ i *slaviti Boga* zbog Njegove ljubavi i milosrđa. Pročitavši mu knjigu o obraćenju, s autorom se upoznao i sprijateljio kard. Wojtyła, sveti papa Ivan Pavao II., s kojim je Frossard napravio intervju. Iz toga je nastalo i iznimno popularno djelo: „Ne boj se!“ Sam Frossard je, svjedočeći svima i posvuda o tomu što mu se dogodilo u pariškoj kapeli, isticao snagu nježnosti u procesu obraćenja koju je, kako je pokazivao vlastitim primjerom, moguće

POZNATO JE DA SU UPRAVO ONI KOJI MISLE DA POSJEDUJU NEKAKVU MOĆ (INTELEKTUALNU, POLITIČKU, FINANCIJSKU...) OSOBITO SKLONI SAMODOPADNOM PRECJENJIVANJU, OHOLOSTI I AROGANCJI. NE MOGU ZAMISLITI VELIČANSTVENIJI PRIZOR PONIZNOSTI OD INTELEKTUALCA (POLITIČARA, GOSPODARSTVENIKA I SL. „MOĆNIKA“) KOJI SKRUŠENO MOLU NA KOLJENIMA.

kao vjernik. A što je doživio unutra? U polutami kapele primjetio je obrise vjernika koji kleče pred oltarom na kojemu je bilo nešto, za ateista Frossarda, posve nepoznato: monstranca s izloženom hostijom (pokaznica s Presvetim Sakramentom). Navikavajući oči na polumrak, pogled mu je odlutao na drugu svijetlu lijevo od monstrance („ne prva i ne treća, već druga“). U tom trenutku preko njega i kroz njega prelazi nešto za što je novinar i književnik Frossard i sam tražio riječi: „Kako da to opišem? ...Bio je to neuništivi kristal beskonačne prozirnosti, gotovo neizdrživo svjetla (samo jedan stupanj više uništio bi me), gotovo plave svjetlosti, ... jedan drugi svijet takvog sjaja i gustoće da naš svijet pred njim tone

dalje dijeliti samo u iskrenoj poniznosti: „Ne znam zašto sam odabran da budem očevidac onoga što se krije iza površine svijeta. Znam samo da imam dužnost to dati drugima. Osuđen sam na govor, potaknut nježnošću da govorim o lekciji koju mi je Bog dao na tom šokantnom sastanku.“ Na upit da li možda pretjeruje što je nakon obraćenja većinu vremena počeo provoditi u molitvi i čitanju duhovnog štiva, odgovarao bi protupitanjem: „Žali li se riba da guta previše vode!?“

Ovih smo dana preko jednoga snimka svjedočili predivnoj ljepoti i snazi poniznosti jedne katoličke vjernice u Poljskoj. Dok je skupina starica molila krunicu, jedna mlada LGBT-aktivistica neprestano dobacuje, provocira i ometa molitvu. Iz skupine se izdvaja i prilazi joj starica sa suzama u očima, saginje se i ljubi stopalo djevojci. Nastaje preokret, čudesan, silovit u nježnosti: djevojka, zburnjena, grli staricu, moli je da ne plače i na kraju se skupa s njom prekriži. Veličanstvena ljepota i snaga poniznosti, sposobna lomiti i najtvrdokornija srca. Poniznost! Ta ismijana, ponižena, prognana vrjednosta iz naše suvremenosti – tako nam je danas potrebna njezina nježna snaga!

FRA MARINKO
ŠAKOTA

župnoj crkvi u Međugorju molitva krunice moli se gotovo od samog početka ukazanja, a od kolovoza 1984. moli se cijelo ružarje.

Osim toga krunica se organizirano moli i na Brdu ukazanja, gdje su postavljene postaje radosnih, žalosnih i slavnih otajstava.

GM: Zašto je molitva krunice toliko zastupljena u Međugorju? Zar ne postoji neki drugi oblici molitve, drugi način pripreme za misu ili ostajanja u molitvi nakon mise?

SB: „Gospa traži pripremu. I u međugorskom slučaju ta se priprema organizira na najjednostavniji način. Iz više razloga. A jedan je od njih prisutnost hodočasnika s raznih strana svijeta. Molitva krunice pristupačna je i onda kad se ne razumije jezik. Ali je po sebi molitva krunice te kratki pjevani poklici ili pjesme mogućnost da čovjek polako i sigurno nadvlada svakodnevnu rastresenost, da se sabere i odmori, da shvati dubinom duše i pripremi se za susret s Kristom.“

GM: Postoje kršćani koji su otkrili i zavoljeli krunicu, ali postoje i oni kojima je to teško prihvatljiva molitva, jer im je monotonija (stalno ponavljanje Zdravomarija) pa lako upadnu u rastresenost. Što je molitva krunice i koji je njezin smisao?

„DAKLE, MOLITI KRUNICU NE ZNAČI SAKRITI SE NEGDJE U KUTKU I ŽIVJETI DALEKO OD SVIJETA I ŽIVOTA. TO ZNAČI OSPOBLJAVATI SE ZA TUĐE I VLASTITE KRIŽEVE KAKO SU IH NOSILI ISUS I MARIJA. BITI S NJIMA ZNAČI IMATI I MUKA I PROBLEMA, ALI NE BITI NIKADA OGORČEN. BITI S NJIMA ZNAČI DOŽIVJETI I PREZIR I RAZOČARANJE, NIKADA TRAŽITI OSVETU. IĆI S NJIMA ZNAČI IĆI NOVIM PUTEM ČOVJEKA KOJI VJERUJE U BOGA STVORITELJA SVEGA NOVOGA.“

Foto: Arhiv IGM

lako su prošla dva desetljeća od smrti fra Slavka Barbarića, on je i danas aktualan. Zbog toga smo ovim prilogom zamislili započeti ciklus „razgovora“ s njim. Postavljajući mu pitanja o određenim temama te kroz sljedeće vremensko razdoblje od godine dana, oslušivati njegova razmišljanja. U ovom broju Glasnika mira s fra Slavkom Barbarićem promišljamo o molitvi krunice koja se u Međugorju moli od samih početaka Gospinih ukazanja. Nadamo se da ćemo u postavljenim pitanjima prepoznati svoja pitanja, a u odgovorima pronaći sebe te zajedno s fra Slavkom lakše koračati na putu vjere, nade i ljubavi.

SB: „Krunica po sebi znači jednostavno drugovanje s Isusom i Marijom, promatrajući ih kako se ponašaju kao primjeri vjere u radosti, u žalosti i u slavi.“

GM: Moliti krunicu znači na konkretan način biti, živjeti s Isusom i s Marijom u različitim životnim situacijama (u radosti, žalosti i slavi). Naglasak je, dakle, na zajedništvu s Isusom i s Marijom. Kako se to zajedništvo može živjeti?

SB: „Konkretno, to za svakoga od nas znači da nađemo vremena i izjutra i preko dana i uvečer kako bismo ostvarili to zajedništvo.“

GM: Nije dakle dovoljno ako samo „izmolimo“ krunicu. Očito da je bitno i presudno nešto drugo.

SB: „Moliti krunicu znači gledati Marijin i Isusov život i moliti za milost da mogemo živjeti i djelovati kao Isus, kao Marija. Zato, promatrajmo iz otajstva u otajstvo njihov život i molimo za milosti koje su nam potrebne!“

GM: Molitva krunice je promatranje Isusa i Marije, gledanje u njih

i bolji ljudi. Zašto je u molitvi krunice važno Isusa i Mariju uzeti kao primjere duhovnoga života?

SB: „Krunica je jednostavna biblijska molitva. Po njoj se pridružujemo Isusu i Mariji u radosti i žalosti, ali i slavi. Isus i Marija stoje pred dušom kršćanskom kao primjeri života u vjeri. Čovjek treba učiti kako se živi kad je sve dobro i kako se živi kad dođe trpljenje. Sve vodi konačnoj proslavi. U krunici se ne radi o teoriji radosti ili žalosti, nego o živim primjerima koji kršćanskoj duši pomažu shvatiti i radost i trpljenje, ali i slavu koja slijedi kad se živi s ljubavlju.“

GM: Gospa posebno poziva na molitvu krunice u obitelji. Što krunica predstavlja za obitelj?

SB: „Molitva krunice je po sebi zajedništvo s Marijom i Isusom u radosti, žalosti i slavi. U tome zajedništvu obitelj raste po uzoru na Svetu obitelj. Čovjek pojedinac i obitelj, kao i zajednica, traži svoje uzore i ideale. Moleći krunicu roditelji s djecom, mladi sa starima, zdravi s bolesnima u obitelji imaju pred svojim očima primjerna život Isusa, Josipa i Marije. Živjeti s njima svoje konkretno obiteljsko zajedništvo znači i za roditelje i za djecu svakodnevno novi poticaj na međusobnu ljubav i poštivanje. Tako se u obitelji uči kako se živi radost, kako se nosi križ i bol i ostvaruje iskustvo uskrsnuća.“

GM: Može li krunica voditi do svetosti?

SB: „Tko se s Marijom i Isusom druži u svakodnevnoj molitvi, posebno molitvi krunice, on je u najboljoj školi svetosti i shvatit će kako može živjeti u radosti i žalosti za konačnu slavu u nebu.“

GM: U kojem odnosu stoje molitva krunice i životni problemi odnosno križevi? Je li molitva krunice bježanje od problema?

SB: „Dakle, moliti krunicu ne znači sakriti se negdje u kutku i živjeti daleko od svijeta i života. To znači osposobljavati se za tuđe i vlastite križeve kako su ih nosili Isus i Marija. Biti s njima znači imati i muka i problema, ali ne biti nikada ogorčen. Biti s njima znači doživjeti i prezir i razočaranje, nikada tražiti osvetu. Ići s njima znači ići novim putem čovjeka koji vjeruje u Boga stvoritelja svega novoga.“

„KRUNICA JE JEDNOSTAVNA BIBLIJSKA MOLITVA. PO NJOJ SE PRIDRUŽUJEMO ISUSU I MARIJI U RADOSTI I ŽALOSTI, ALI I SLAVI. ISUS I MARIJA STOJE PRED DUŠOM KRŠĆANSKOM KAO PRIMJERI ŽIVOTA U VJERI. ČOVJEK TREBA UČITI KAKO SE ŽIVI KAD JE SVE DOBRO I KAKO SE ŽIVI KAD DOĐE TRPLJENJE. SVE VODI KONAČNOJ PROSLAVI. U KRUNICI SE NE RADI O TEORIJI RADOSTI ILI ŽALOSTI, NEGO O ŽIVIM PRIMJERIMA KOJI KRŠĆANSKOJ DUŠI POMAŽU SHVATITI I RADOST I TRPLJENJE, ALI I SLAVU KOJA SLIJEDI KAD SE ŽIVI S LJUBAVLJU.“

GM: Mnogi ne razumiju smisao ponavljanja Zdravomarija u molitvi krunice. Gdje je uzrok tomu? Možda u našem zaboravu Isusove i Marijine ljubavi prema nama, odnosno u nedostatku naše ljubavi prema njima?

SB: „Kad čovjek to zaboravi, onda mu izgleda previše ponavljati 50 ili 150 puta 'Zdravomarijo'. Mariji je draga krunica jer joj je drago biti s nama, a kad nama postane biti drago s njom i Isusom, onda su nestali svi problemi molitve.“

GM: Gospa govori da krunica može uzrokovati čuda u našem životu. U kojem smislu je to moguće?

SB: „Ako tako svaki dan idemo s Isusom i Marijom i s njima zaista proživljavamo svoje radosne, žalosne i slavne trenutke, tada će se naš život zaista promijeniti. Ako nam Marija kaže: 'U vašem životu će se događati čudesa', tako je za ljudsko srce i za čovjekov život već čudo ako se netko otvori Ocu i kaže: 'Budi volja Tvoja'. Time nestaje svaki strah i srce se otvara drugima kao što je Marija učinila za vrijeme svoga posjeta Elizabeti. Ako na ovaj način posjećujemo i ljubimo bližnjeg, tada se to događa i s Bogom. Tada će nestati sve rane i razaranja iz našeg života i iz života drugih, iz svih obitelji i iz cijelog svijeta. Zar nije čudo ako netko pruži ruku bližnjemu? To je moguće ako Bog dopre do čovjekova srca. Čudo je u svakom ljudskom životu ako netko kaže s ljubavlju: 'Gospodine, evo me. U zahvalnosti prinosem ti svoj život'. Ako bi se tako ponašalo više ljudi, tada bi svatko mogao vidjeti svjetlo, preobražavajuće božansko svjetlo, i tako se postaje spasenje drugima.“

GM: Ako krunica djeluje tako čudesno na naš život, liječeći naša srca i donoseći mir, zašto onda ne može zaustaviti ratove ili izliječiti bolesti?

SB: „Naravno, ako se radi o ratu ili bolestima, ne može se očekivati da će neka magična sila zakočiti oružja, ali postoji milost koja dodiruje i preobražava ljudsko srce. Ovdje nam se povjere silna snaga. Možda netko pita zašto rat u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini nije zaustavljen krunicom. Prije nego postavimo to pitanje, mislim da bismo se trebali sami jednom iskreno upitati: Jesmo li zaista molili krunicu? Jesmo li zaista na sebe stavili krunicu? Jesmo li zaista činili ono na što nas Marija poziva? Ako smo to činili, onda ćemo moći postaviti daljnja pitanja. Ne samo ovaj rat nego svi ratovi, ratovi u obiteljima, u zajednicama, i ratovi u Crkvi, svi se oni mogu zaustaviti molitvom i krunicom. Tada zaista može doći mir.“

DARKO PAVIČIĆ

ŠTO JE MUŠKARAC BEZ KRUNICE

Foto: Anhw/ICVM

GOTOVO DA I NEMA VJERSKE I DUHOVNE LITERATURE, KOJA KADA GOVORI O MOLITVI KRUNICE, NE ISTIČE UPRAVO NEVIDLJIVU SNAGU ŽIVOTNIH PROMJENA, KOJE KRUNICA NOSI SA SOBOM. MUŠKARCI VOLE PROMJENE I MOŽDA JE UPRAVO KRUNICA MODEL PO KOJEMU BI TREBALI POČETI MIJENJATI I SEBE I SVIJET OKO SEBE.

Gotovo svi katolički portali na našem području objavili su početkom ovogodišnjeg svibnja izazov tzv. #kronicachallenge, koji je pokrenut prije nekoliko godina u Marijinim mjesecima svibnju i listopadu, kako bi se muški dio populacije potaknuo na molitvu krunice. Već na prvi pogled ideja je dobra, poticajna i osebujna.

Mnogi muškarci kod nas u svakodnevnom su i vrlo čestom susretu upravo s krunicom, jer mnogima ona krasi unutarnji retrovizor automobila. Premda retrovizor i nije najpraktičnije mjesto za brzo laćanje za krunicom (mjenjač je, zacijelo, praktičniji), sigurno je mnogo onih u muškom svijetu koji bi o blizini krunice u automobilu mogli koješta posvjedočiti o tome kako npr. vjeruju da ih je ona spasila od nezgoda u prometu. Te koliko su je puta barem dotaknuli sa zahvalnošću u nekoj kritičnoj situaciji. No, je li to dovoljno za #kronicachallenge?

Za prihvatiti izazov u ovoj ili nekoj drugoj molitvenoj inicijativi potrebno je sigurno više. Odnosno, potrebno je krunicu uzeti u ruke i moliti zrno po zrno. Po mogućnosti svaki dan jednom, ali zašto ne i više puta dnevno. Kada je takav izazov pred suvremenim muškarcem, vjerojatno sam sebi postavlja pitanje čini li ga krunica npr. muževnijim ili sličnijim nekoj bakici? Predstavlja li pravi primjer svojoj obitelji ili će ga ona pretvoriti u mlakonju? Srami li se, zapravo, uzeti krunicu u ruke i započeti moliti?

Navodno je jedan od najčešćih izgovora onih koji ne mole redovito krunicu taj da nemaju dovoljno vremena. Jer, radi se, eto o dvadesetak minuta ili pola sata „dragocje-

nog“ vremena. Na to je pitanje jednom poslovnom Zagrepčaninu jedan ispovjednik dao upravo savjet kroz upućeno pitanje: „Koliko dnevno provedete vremena u automobilu? Sigurno sat-dva, ako ne i više. E, pa onda uzmite tih 20-ak minuta krunicu u ruke i vidjet ćete kako će vam se život početi mijenjati...“

Prednost u molitvi krunice sastoji se u tome što, ako je npr. molite u automobilu, pa zazvoni mobilni telefon, možete prestati i vrlo jednostavno kasnije nastaviti ondje gdje ste stali. Dakle, nema mnogo izgovora.

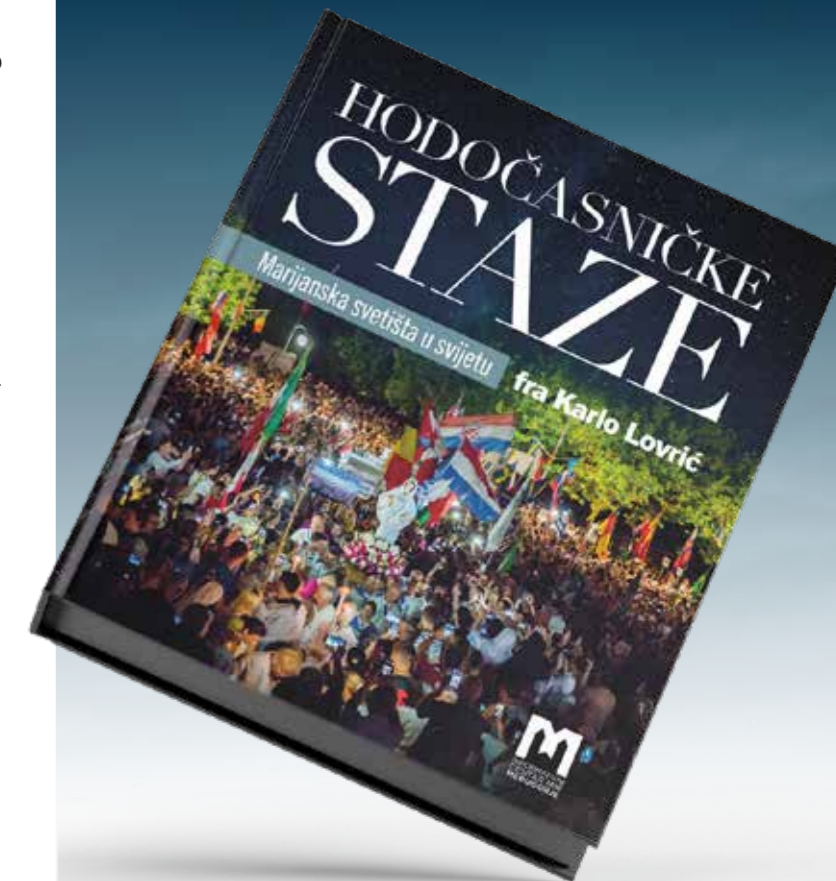
Gotovo da i nema vjerske i duhovne literature, koja kada govori o molitvi krunice, ne ističe upravo nevidljivu snagu životnih promjena, koje krunica nosi sa sobom. Muškarci vole promjene i možda je upravo krunica model po kojemu bi trebali početi mijenjati i sebe i svijet oko sebe.

Molitva krunice jača strpljenje, njezina ritmičnost odražava kontinuitet života, s vremenom počinje podizati samopouzdanje, daje unutarnji mir i stabilnost. Upravo sve ono što svakom suvremenom muškarcu treba. I navodno, prema izjavama ženskoga spola najmuževniji muškarci nisu ni oni nabildani ni oni lijepo odjeveni muškarci, nego upravo muškarci koji mole.

U tome kontekstu ovaj svibanj doista za mnoge muškarce može biti izazov da uzmu krunicu u ruke. Em će biti u trendu #kronicachallenge, em će im se život početi mijenjati naočigled. Na dobro, dakako. A u svojim će obiteljima, kao roditelji i supruzi, na svojim radnim mjestima biti još bolji ljudi. Valja se iskušati, zar ne.

Inicijativa “Što je muškarac bez krunice?” inicijativa je koja potiče sve muškarce na molitvu krunice, a provodi se dva puta godišnje, u Gospinim mjesecima, svibnju i listopadu. Cilj ove inicijative jest upravo na temelju izazova (#kronicachallenge) potaknuti muškarce na svakodnevnu molitvu krunice, kroz cijelu godinu, kao i na pobožnost prema Blaženoj Djevici Mariji kako bi se krunica napokon vratila gdje i pripada – u obitelji. Krunica se u tim mjesecima može moliti na različite nakane.

Poštovani čitatelji, pred vama je knjiga Hodočasničke staze fra Karla Lovrića koja nas vodi u ništa manje nego 119 uglavnom Gospinih svetišta u 38 zemalja svijeta. Knjiga spada u red onih koje svakako treba pročitati, i to ne samo jedanput; ona bi, da se poslužimo školskim rječnikom, trebala biti obvezna lektira, svojevrsni vademekum.

Ne možemo fizički posjetiti sva hodočasnička mjesta, ali se možemo duhom prenijeti u njih. U tome nam obilno pomaže ova fra Karlova knjiga. Ona će nas, da se poslužim riječima autora, približiti Gospi, a preko Gospe Isusu i Njegovoj Crkvi.

INFORMATIVNI
CENTAR MIR
MEĐUGORJE

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

Krunica je blago koje se treba iznova otkriti

MEĐU NAJDRAŽE VJERNIČKE POBOŽNOSTI SVAKAKO SE UBRAJA I MOLITVA KRUNICE. Da je ova molitva snažna, **SVJEDOČE MNOGI SVECI**, pape i svećenici, pa i sama Djevica Marija koja je u Fatimi rekla: „Ja sam Kraljica svete krunice.“ Gospa je tada pozvala cijeli svijet na molitvu krunice: „Svaki dan molite krunicu kako biste isprosili mir svijetu.“

Krunica je skraćeno Evanđelje. S krunicom ćemo prevladati krizu molitve. Tko nađe put do Majke Božje, otkrit će Sina Božjega. Tko u vjernosti dan za danom ustraje u moljenju krunice, taj će se sjediti s cijelim Isusovom životom.

Krunica je blago koje se treba iznova otkriti. Ona ima u sebi snagu oduševiti za Isusa obitelji, djecu, mlade i stare. Papa nas moli da krunica opet postane molitva za obitelji. Molitva s djecom i mladima. Molitva za mir u kući među narodima. Moćna molitva u kojoj primamo snagu Duha Svetoga. Marija treba pritom biti naša majka, naša učiteljica i voditeljica. Jer ona je Isusa upoznala više nego svi ljudi, ljubila ga i pratila. Ona će pomoći i nama, da se posve sjedinimo s Isusovim životom. Zato primi krunicu u svoje ruke i laganim prebiranjem zrnaca približi svoj život Isusu Kristu i Njegovoj Majci.

Kamo će nas odvesti svakodnevno moljenje krunice?

U moljenju krunice počinjemo od razmatranja da bismo došli do jednostavna mirovanja u Bogu. Možda tijekom molitve osjećamo kako nas nešto iznutra vuče da se smirimo u Gospinoj prisutnosti dok razmatramo otajstva – osjećaj Božje blizine i Gospine prisutnosti, to je „mirovanje u Bogu“. Kamo će nas odvesti svakodnevno moljenje krunice? Do produbljenog prijateljstva s Kristom! Kad počnemo moliti, pokuzujemo da vjerujemo u Božju prisutnost i tako se ponovno povezujemo s milošću svojega krštenja.

Sva je svrha krunice da nas dovede do toga dubokog iskustva naše Gospe koja zajedno s Isusom ulijeva Duha u nas. Rast vjere i ljubavi plod je razmatranja otajstava krunice, posebice zadržavanja na njima

Redovita molitva krunice produbljuje naše razumijevanje otajstava!

Dok je mole, često počivaju u otajstvu Božje prisutnosti, koje je iznad svih drugih otajstava. Bog je toliko u njihovu srcu da je svaki njihov pokret molitva. Možda je to način na koji je molila naša Gospa. Ona je sama bila molitva. Njezin odnos s Bogom, što i jest bit molitve, bio je toliko blizak da je svaki njezin postupak bio molitva i bez njezina razmišljanja o tome. Krunica je svakako sredstvo kontemplativne molitve.

Kako redovita molitva krunice produbljuje naše razumijevanje otajstava i vodi nas onkraj njih u razdoblja kontemplativne molitve, tako se i u nama otvaraju različite razine sjedinjenosti s Božjom prisutnošću. U trenucima kontemplacije i kao njezin zreli plod Bog nam pokazuje, nježno i malo-pomalo, što se u nama treba mijenjati. To je razlog zbog kojega kontemplativni mir, kad je dio krunice, dovršava i ispunjava Njegova velika obećanja.

O plodovima učestale molitve krunice govorili su i pisali mnogi svećenici, pape, ali i laici.

.....
 'Krunica je najljepša i najbogatija milostima od svih molitvi; to je molitva koja najviše dira Srce Majke Božje... I ako želite da mir prevlada u vašim domovima onda molite obiteljsku krunicu.' – sv. Pio X.

.....
 'Idite prema Gospi. Ljubite je! Uvijek molite krunicu. Izmolite je dobro. Molite je što češće možete. Budite duše molitve. Nikada se ne umarajte od molitve, ona vam je najpotrebnija. Molitva potresa Božje srce, po njoj dobivate potrebne milosti.' – sv. Padre Pio

.....
 'Nitko ne može živjeti konstantno u grijehu a istodobno moliti krunicu. Ili će odustati od grijeha ili će odustati od krunice.' – biskup Hugh Doyle

.....
 'Sveta krunica je snažno oružje. Koristi je s pouzdanjem i bit ćeš zapanjen rezultatima.' – sv. Josemaria Escriva

.....
 'Krunica je najizvrsniji oblik molitve i najefikasnije sredstvo za postizanje vječnog života. To je lijek za sva naša zla, korijen svih naših blagoslova. Ne postoji izvrsniji način molitve.' – papa Lav XIII.

Tri načina moljenja krunice

Predaja je uvijek tvrdila da postoje tri načina moljenja krunice. Osnovni je način recitiranje usmenih molitava, to jest moljenje Očenaša i Zdravomarija onako kako su te molitve grupirane na zrnima. Velik napredak u razvoju pobožnosti krunice dogodio se kad je jednostavnu ponavljanju usmenih molitava bilo dodano razmatranje velikih otajstava vjere, odnosno otajstava iz Isusova i Marijina života kao što su Blagovijest, Marijin pohod Elizabeti, rođenje Isusovo, prikazanje u Hramu itd. Krunica je tako postala pravom jezgrom liturgije. Ta je praksa omogućila ljudima da produbljuju vjeru. Treći način moljenja krunice značio je jednostavno mirovanje u prisutnosti Božjoj, Marijinoj ili jednog od otajstava.

Koji su plodovi razmatranja otajstava krunice?

Kretanje koje ide dalje od usmenih molitava, dalje od razmatranja, kad osjetimo da nas nešto vuče da ostanemo mirni, put je prema kontemplaciji. To je trenutak kad bismo se trebali osjećati slobodnima prestati s usmenim molitvama i prepustiti se toj privlačnosti mirovanja jer su usmene molitve i diskurzivna meditacija osmišljeni tako da nas postupno odvedu do toga tajnog i svetog mjesta. Mnogi to ne razumiju pa misle da moraju izmoliti određeni broj desetica krunice. Međutim, to nije cilj krunice.

Kad se družimo s prijateljem ili dragom osobom, razgovor mora biti spontan; ali kad poželimo mirovati u uzajamnoj prisutnosti, jednostavno zašutimo. Tako je i u razgovoru s Bogom. Kad „mirovanje u Bogu“ prođe, možemo se vratiti molitvi krunice ondje gdje smo stali, ali i ne moramo. Naime, prisila da se izmoli određeni broj usmenih molitava priječi spontanost kontemplativne molitve.

Krunica kao sredstvo kontemplativne molitve

Krunica je po svojoj naravi kontemplativna molitva koja najbolje djeluje kada se moli zajednički. Monotono ponavljanje izraza i riječi uvodi u otajstveno stanje gdje Bog djeluje. To se isto može reći za litanije i za korsku molitvu koja najveći učinak ima kad se zajednički recitiraju ili pjevaju. Krunica nam je poznata još iz ranoga srednjovjekovlja. U to je vrijeme bila iznimno važna jer priprost puk koji je odlazio na nedjeljne mise nije mogao razumjeti o čemu govori Evanđelje s obzirom na to da se naviještalo na latinskom jeziku. Temeljeći se na Očenašu, molitvi koju nam je dao Isus, i dijelovima iz Svetog pisma od kojih je bila sastavljena Zdravomarija, krunica je te jednostavne molitve uobličila tako da su ih laici mogli lako zapamtiti i izgovarati.

SVAKA JE SVRHA KRUNICE DA NAS DOVEDE DO TOGA DUBOKOG ISKUSTVA NAŠE GOSPE KOJA ZAJEDNO S ISUSOM ULIJEVA DUHA U NAS. RAST VJERE I LJUBAVI PLOD JE RAZMATRANJA OTAJSTAVA KRUNICE, POSEBICE ZADRŽAVANJA NA NJIMA.

Kontemplaciju onih kojima su zrnca krunice skela za sjedinjenje s Bogom ne ometa stalno prebiranje zrnaca, čak ni usred rada. Naprotiv, to stalno ponavljanje kao da održava njihovu duboku unutar-nju molitvu, počivanje u dubokome miru koji ulijeva Duh. Mnogi su shvatili veliku snagu krunice i bili poučeni milošću Duha kako da je mole. Ona je za njih postala ne samo stalna molitva nego stalna kontemplativna molitva.

Foto: Arhiv ICMM

KRALJICE SVETE KRUNICE

Kraljice svete krunice, beskrajne sreće more! Tebi se puci klanjaju, anđeli tebi dvore.

Kraljice krunice, moli za nas! Kraljice krunice, budi nam spas!

Divno si čudo stvorila, krunicu kad si nam dala, nebo i zemlja pjevaju: bila ti čast i hvala.

Zrncima svete krunice, cvatu nam bijele ruže, nose ih k tvome prijestolju anđeli što te kruže.

Ruže te divno mirišu, radost su vječnog raja, svaka ta ruža čudesna nebo sa zemljom spaja.

Dršču na svakoj ruži toj suze nam crnih dana. Neka te, Majko, sjećaju krvavih naših rana...

Križeve teške nosimo, okovi sve nas tište, svi smo mi sužnji nevoljni, svaki te pomoć ište.

Tko će nam, Majko, pomoći, ako ne ti s visina? Kraljice svega svemira, kraljuješ srcem Sina.

Posljednji kad nam smrači vid, prekrije smrti tama, Majčice, dođi, moli daj krunicu zadnju s nama!

Velimir Deželić st.

Svjetska svetišta ujedinjena u molitvi za okončanje pandemije koronavirusa

CRKVA SE SVESRDNO MOLJAŠE BOGU (DJ 12,5).

Papa molitvom krunice otvorio molitveni maraton za kraj pandemije
Trideset svetišta iz cijeloga svijeta svakoga će dana u svibnju moliti krunicu za završetak pande-
mije, u okviru molitvenoga maratona na temu: Crkva se svesrdno moljaše Bogu (Dj 12,5).

Papinsko vijeće za promicanje nove evangelizacije je među 30 svetišta iz cijeloga svijeta uvrstilo i Svetište Kraljice Mira Međugorje.

nicijativa, koju je po želji pape Franje organiziralo Papinsko vijeće za novu evangelizaciju, na poseban će način uključiti svetišta u cijelom svijetu kako bi bila promicatelji molitve krunice među vjernicima, obiteljima i zajednicama.

Molitveni maraton papa Franjo je započeo je 1. svibnja, a on će ga i zaključiti 31. svibnja. Molitva će se krunice prenositi izravno na službenim kanalima Svete Stolice svakoga dana u 18 sati. Već je prošle godine Sveti Otac vjernicima napisao pismo, pozivajući ih da tijekom svibnja „ponovno otkriju ljepotu molitve krunice“ u vlastitom domu. Uz poziv je vjernicima ponudio dvije molitve Kraljici neba za kraj pandemije.

Početak ovog mjeseca posvećenog Gospi, rekao je Sveti Otac, ujedinjujemo se u molitvi sa svim svetištima diljem svijeta, s vjernicima i sa svim ljudima dobre volje kako bismo

povjerali u ruke naše svete Majke cijelo čovječanstvo teško iskušavano u ovom razdoblju pandemije.

Izdvojeno uz prigodnu fotografiju: Nakon molitve krunice i Litanija lauretanskih, papa Franjo je na poseban način molio za sve one koji su pogođeni pandemijom, uključujući one koji su izgubili svoje voljene; za liječnike, medicinske sestre i zdravstvene djelatnike; one koji pomažu bolesnicima, uključujući svećenike i pastoralne djelatnike; znanstvenike i svjetske vođe.

Svakoga dana mjeseca svibnja, kazao je Papa, mnogi ljudi koji su pogođeni virusom i koji i dalje trpe posljedice pandemije bit će povjereni Majci milosrđa, od naše pokojne braće i sestara do obitelji koje proživljavaju bol i neizvjesnost sutrašnjice; od bolesnika do liječnika, znanstvenika, medicinskih sestara, koji su na prvoj crti bojišnice u ovoj bitci; od volontera do svih profesionalaca koji su pružili vrijednu uslugu drugima; od ljudi u tuzi i boli do onih koji su jednostavnim osmijehom i dobrom riječju pružili utjehu onima kojima je potrebna; od onih – posebno žena – koje su pretrpjele nasilje unutar kućnih zidova zbog prisilnog zatvaranja, do onih koji žele s entuzijazmom nastaviti ritam svakodnevnog života.

Izdvojeno uz prigodnu fotografiju: Kao znak jedinstva u molitvi, Papa je blagoslovio krunice koje će biti poslane u trideset marijanskih svetišta koja sudjeluju u molitvenom maratону.

Na kraju je papa Franjo svima udijelio blagoslov i otišao u pratnji mons. Rina Fisichelle, predsjednika Papinskog vijeća za promicanje nove evangelizacije, koji je odgovoran za organizaciju marijanskog molitvenog maratona u svijetu.

Krunica će se u Međugorju moliti u subotu 15. svibnja pa će taj dan i redoviti molitveni program s vanjskog oltara crkve sv. Jakova biti pomaknut sat vremena. Molitva krunice bit će u 18 sati a potom u 19 sati euharistijsko slavlje, najavljeno je na mrežnoj stranici svetišta.

Molitvom krunice u subotu 1. svibnja pred slikom Gospe od pomoći u Bazilici svetog Petra papa Franjo je inaugurirao marijanski molitveni maraton za kraj pandemije.

Intervju s kardinalom Christofom Schönbornom 22. travnja 2021.

SVE SE PREPOZNAJE PO PLODOVIMA I TO JE ODLUČUJUĆE!

Kardinal Christoph Schönborn je kao visoki crkveni dostojanstvenik, svojim posjetom Međugorju za Silvestrovo 2009./2010., odškrinuo vrata, a papa Franjo ih je, odaslanjem nadbiskupa Hosera kao apostolskog visitatora i odobrenjem hodočašća u Međugorje, širom otvorio. Christian Stelzer je to putovanje po želji nadbiskupa organizirao i cijelo vrijeme njegovog boravka u Međugorju ga pratio. Povodom 40. obljetnice ukazanja vodio je s njim razgovor u kojem bečki nadbiskup govori o svojim dubokim doživljajima Međugorja i njegovu značaju za Crkvu i svijet.

**CHRISTIAN
STELZER**

■ **Preuzvišeni gospodine kardinalo, 24. lipnja 2021. godine navršit će se punih 40 godina otkada su započela Gospina ukazanja u Međugorju. Vama su ova duhovna gibanja osobno poznata već od sredine 80. godina, preko molitvene zajednice „Marija, Kraljica Mira“, koja se tada okupljala u Dominikanskoj crkvi u Beču.**

Dobro se sjećam da ste Vi u vrijeme svoga posjeta Međugorju za Silvestrovo 2009./2010., vidjevši tamo veliki broj hodočasnika spontano rekli da se tamo doživljava Sensus fidei, osjećaj vjere ljudi za nadnaravno?

Ono što sam tako često doživio u Lourdesu, doživio sam također i u Međugorju. Postoji kod ljudi to čulo

koje se teološki naziva *sensus fidei*, osjećaj za prisutnost nadnaravnoga. Odakle ono dolazi je teško objasniti. Jednostavno znamo da je tu. Ovaj osjećaj vjernika sigurno je mjerilo u crkvenom procesu rasuđivanja. Naravno da je crkveno učenje važno i nenadomjestivo! Ali crkveno učenje izražava vjeru, koju je Bog stavio u srca ljudi, jer je dar vjere milost.

Foto: Archiv CMM

Papa Benedikt je kao profesor tako često ponavljao kako je osjećaj vjere vjernika naime upravo ono što Crkvi čini živom.

Ja ovdje rado ispričam jedan događaj iz moje mladosti kada sam došao kući nabijen novim teološkim idejama. To je bio period kada nam se htjelo objasniti da učenje o Sinu Božjemu treba razumjeti iz perspektive našega vremena. Ja sam to onda svojoj majci tako svježe i „servirao“. Tada me je majka čudno pogledala i rekla mi: „Da, ako Isus nije Sin Božji, onda je naša vjera prazna.“

ste riječima kako ste u Međugorje došli da biste bili blizu Majke našega Gospodina. Pri tome sam vidio kako je zasjala silna radost iz očiju mnogih nazočnih vjernika. Kako ste Vi sami doživjeli te dane?

Bio sam na oba brda, najprije na Brdu ukazanja. Ne mogu nikada zaboraviti, kako sam rano ujutro s grupom mojih pratitelja, s mojim nećakom – Ti si bio također tu – na podnožju brda dolje pod stablima slušao svjedočanstvo Marije Pavlović, kako su oni ugledali Gospu i kako su joj potrčali u susret. To je za mene bilo tako uvjerljivo, kao i u Lurdskej pećini svaki put kad je Bernadette na početku lijepu gospođu oslovljavala sa „ova tu“, jer joj Majka Božja nije još bila objavila svoje ime. Biti na onom mjestu, gdje su je mladi po prvi put vidjeli kao i slušati one jednostavne riječi kojima je Marija to

ispričala, to je za mene bio možda najintenzivniji trenutak moga svekolikog boravka u Međugorju.

Kada sam onda čitao izjavu Ruinijeve komisije, koju papa Franjo još nije bio objavio, a koja je kasnije mnogo hvaljena, i u kojoj stoji da je komisija donijela zaključak, priznati prve dane ukazanja bez davanja suda o daljnjim i sadašnjim ukazanjima, za mene je onaj trenutak pod Brdom ukazanja bio ponovo tako živo prisutan. To je bio onaj trenutak u kojem sam ja doživio svoje nutarnje uvjerenje: To je Gospa, zaista, to je ona.

U Međugorju su mnogi doživjeli svoju obnovu u vjeri. Papa Franjo je više puta progovorio o Međugorju i uvijek je naglasio ovu točku: obraćenje.

Put na Križevac je bio posve drugačiji, s jednom velikom grupom hodočasnika, također i austrijskih, a pored svega sa sestrom Elvirom koja je onda bila još u snazi, tako da sam je teško mogao slijediti. A nju su pomagala dvojica jakih mladića. Zajedno smo se uspinjali. Nezaboravna mi je radost koja je zračila iz očiju sestre Elvire. I to cjelokupno oduševljenje te velike hodočasničke skupine, to je također bio jedan vrlo poseban moment. Sada shvaćam da je Križevac za mnoge mjesto vrlo snažnog doživljaja vjere.

■ Vi ste kao prvi velikodostojnik Crkve posjetili i videoce – na njihovu veliku radost – u njihovim domovima i slušali ih. Kakva su Vaša sjećanja na te susrete?

Vidioci koje sam upoznao bili su: Marija, Vicka, Mirjana i Ivanka. Ja sam ih doživio kao posve normalne osobe. Marija Pavlović nas je pozvala na večeru u svoju kuću. Sjećam se njezinih četvorice sinova i molitve u njihovoj obiteljskoj kapelici. To je bilo sve posve normalno. I to je za mene jedan od snažnih znakova, da

je Međugorje „zdravo“. Tu nije bilo ništa pretjeranoga. Također i trenutci šutnje za vrijeme molitve krunicе, kada je Marija mogla doživjeti posebnu Gospinu blizinu, to je bilo sasvim normalno, kako si to mogu i zamisliti, kao što se normalno odvijao život u Svetoj obitelji u Nazaretu. Tu je bio Sin Božji, Majka Božja i sveti Josip, i sve je bilo tako jednostavno i normalno. To je za mene jedan snažan znak za Međugorje: Tu nema ništa pretjeranoga, nikakvo izazivanje osjećaja, ili preplavlivanje emocijama, nego tako kako to mogu i zamisliti i da tako mora biti, kad je tu prisutna Majka Božja, znači u posve normalnoj atmosferi, jer Bog se darovao, došao je u naše ljudske životne okolnosti. Sjećam se da smo prolazili pored Marijine rodne kuće. Tamo je bilo sve jednostavno. Takva su ukazanja, nije to kao trubljenje u fanfare, nego je to sve u jednostavnosti, i samo božje svojstvo, kako je to rekao sv. Toma Akvinski u svome velikom traktatu o Božjoj tajni, koji počinje razmatranjem o Božjoj jednostavnosti.

■ U jednom razgovoru za neke novine ste po povratku iz Međugorja rekli da ste čvrsto uvjereni da će iz tako snažnog Gospina djelovanja uistinu poteći obnova kršćanstva u Europi, a koja nam je tako neophodno potrebna.

U Međugorju su mnogi doživjeli svoju obnovu u vjeri. Papa Franjo je više puta progovorio o Međugorju i uvijek je naglasio ovu točku: obraćenje.

Rado ću ispričati i jednu zgodu, jedan doživljaj u vlaku. Vozio sam se od Innsbrucka prema Beču, htio sam upravo moliti časoslov dok je jedna malo jača gospođa zauzimala mjesto upravo do mene. Počela mi se odmah obraćati: „A gdje ste Vi na župi?“ Kad sam joj dao do znanja da sam biskup iz Beča, kao da se za kratko uplašila, ali onda mi je ipak počela govoriti o sebi. „Moj muž je bio u Međugorju. I tamo se peo na neko brdo. I otkako se od tamo vratio, potpuno se promijenio. On je sada tako ljubazan kakvog ga cijelog svojeg života nisam poznavala. Sada moram i sama tamo jednom otići i vidjeti što se to tamo događa“, ispriča mi to gospođa koja je bila na povratku doma u Gradišće. To je ispričala u svoj jednostavnosti i sasvim spontano, zaista jedno

svjedočanstvo vjere čovjeka, koji se tako promijenio u Međugorju, da je to njegova supruga očito dobro primijetila, budući da je vjerojatno godinama trpjela zbog njegove grubosti, a sada može reći: „Moj muž se potpuno promijenio.“ To je obraćenje, to je obnova.

■ Papa Franjo je poslanjem nadbiskupa Hosera kao apostolskog vizitatora i odobrenjem službenih hodočašća u Međugorje širom otvorio vrata, koja ste Vi, dragi kardinale, usuđujem se reći Vašim posjetom odškrinuli. Govori se da će Međugorje biti priznato kao svetište. Sto će to značiti za Međugorje i za Crkvu?

Da, papa Franjo je poduzeo vrlo odlučujuće korake za Međugorje. Mislim da mu ne možemo na tome biti dovoljno zahvalni. On si je osobno uzeo k srcu temu Međugorja. Primio je izvještaj komisije koju je papa Benedikt ustanovio i koja je radila pune četiri godine pod vodstvom kardinala Ruinija, i više puta ga javno pohvalio i tako je riječju pokazao povjerenje i svoj stav prema onome što nam nebo daruje po Međugorju.

Poslanjem nadbiskupa Hosera načinio je jedan ključni korak. On je tako naime Međugorje stavio pod svoju zaštitu, imenujući i šaljući u Međugorje jednog svoga delegata. Da je Papa koji put dao i neke izjave o ukazanjima ili o Gospinim porukama, koje su neke razalostile ili zabrinule – mislim da je time htio nešto posebno naglasiti: Naime, Međugorje je samo po sebi jedna poruka. Samo Gospino djelovanje je jedna odlučujuća poruka. Najvažnija poruka je obraćenje. To je ona stotine puta rekla u svojim porukama. I to se događa. To je ono na što Papa želi svratiti pozornost.

Ja sam osobno više puta rekao u diskusijama o Međugorju, da bih bio uznemiren, kad bi poruke iz Međugorja svaki put donosile nešto novo. Ali one nam zapravo donose uvijek isto, s malim varijacijama. Zašto? Jer majka govori svojoj djeci uvijek isto: „Jesi li oprao zube?“, „Jesi li oprao ruke?“, „Jesi li napisao zadaću?“ Odlučujuće nije to da mi svaki put očekujemo nešto novo, nego da mi svaki put bivamo podsjećani na to što priliči kršćanskomu životu. Ovo sam u raspravama više puta

ponovio: „Zar to nije nešto izvanredno lijepo, da milijuni ljudi na cijelome svijetu svaki mjesec čitaju poruku koja ih podsjeća: „Molite“, „Obratite se“, „Činite pokoru“, „Slušajte moga Sina“, „Hvala vam da ste me poslušali?“ Želim još jednom reći, kao što je to i papa Franjo više puta kazao: „Sve se prepoznaje po plodovima i to je odlučujuće.“

■ Već se radujemo da ćete 14. rujna 2021. ponovno otvoriti vrata katedrale sv. Stjepana za naš 14. molitveni susret Međugorskog gibanja, i već drugi u pandemiji. Želite li uputiti koju posebnu riječ našim čitateljima u ovim posebnim vremenima?

Zar to nije nešto izvanredno lijepo, da milijuni ljudi na cijelome svijetu svaki mjesec čitaju poruku koja ih podsjeća: „Molite“, „Obratite se“, „Činite pokoru“, „Slušajte moga Sina“, „Hvala vam da ste me poslušali?“ Želim još jednom reći, kao što je to i papa Franjo više puta kazao: „Sve se prepoznaje po plodovima i to je odlučujuće.“

Vjerujem da je pandemija jedna kušnja za cijeli svijet. Ali ona je također i milost. Jer milosti nam ne dolaze samo takoreći kao sa „sacher-tortom“, nego i kroz poteškoće. Po pandemiji smo dobili jedan usporivač za naš život kako bi svoj dosadašnji život spoznali kao nešto što nije bilo samo po sebi razumljivo, kao što je to da letimo do nakraj svijeta, da imamo sve više, da se sve odvija sve brže. S pandemijom, od jedanput sve mora promijeniti ritam. Ja vjerujem da nam Bog kroz to želi nešto reći. Što nam time želi reći, mislim da to moramo osluškiivati: „Pokaži nam.“ Mislim da u ovo vrijeme upravo velika svetišta dobivaju posebnu ulogu. I koliko ja znam, Međugorje se već u Rimu vodi na listi svetišta.

Što se radi kada se pohodi jedno sveto mjesto? Događa se čišćenje, obraćenje, razmatranje, promjena života – sve su to stvari koje su nam postale neminovne kroz ovu pandemiju. I na to smo se morali naviknuti. To vidim kao Božji znak za nas kao i za cijeli svijet, naravno i za Crkvu.

Mi ćemo 14. rujna, na blagdan Uzvišenja Sv. križa sigurno Bogu zahvaliti i za to što nam daruje vrijeme da se priberemo. Moglo se dogoditi i nešto još puno gore, mogao nas je zadesiti i svjetski rat, mogle su se dogoditi i velike prirodne katastrofe. Dogodio nam se samo jedan virus, tako mali, ali koji nas je sve prisililo na razmišljanje. To je Božji znak za nas!

Tada sam shvatio da ovdje postoji posve jedna druga razina shvaćanja. To nije teološko razmatranje, nego osjećaj vjere, vjersko znanje, i to je temelj vjere Crkve. Jer vjera Crkve nije samo crkvena građevina, nego je to odnos ljudi s Trojedinim Bogom, s Isusom, s Majkom Božjom, i život koji proizlazi iz ovoga odnosa, nazivamo *sensus fidei*, smisao vjere naroda Božjega. A to sam u Međugorju tako snažno osjetio.

■ Za vrijeme boravka u Međugorju peli ste se i na međugorska brda, Brdo ukazanja i Križevac. Mnogi hodočasnici, također mnogi i iz Austrije su Vas pratili na tom pohodu. Misu Polnoćku na prijelazu u novu godinu započeli

...papa Franjo je poduzeo vrlo odlučujuće korake za Međugorje. Mislim da mu ne možemo na tome biti dovoljno zahvalni. On si je osobno uzeo k srcu temu Međugorja. Primio je izvještaj komisije koju je papa Benedikt ustanovio i koja je radila pune četiri godine pod vodstvom kardinala Ruinija, i više puta ga javno pohvalio i tako je riječju pokazao povjerenje i svoj stav prema onome što nam nebo daruje po Međugorju.

Uskrsna instalacija

Poznate bročanske umjetnice akademska slikarica Anela Korać i akademska kiparica Martina Vasilj koje svojim instalacijama poput krunice na Podbrdu i oko crkve sv. Jakova ili ruže na Križevcu obično žele prenijeti slikom neku važnu poruku vjere za određeni trenutak povijesti, opet su svekoliki puk iznenadile jednom novom, umjetničkom instalacijom.

Na Veliki četvrtak 1. travnja 2021. na Čitlučkom polju izradile su veliki Kristov lik od papira. Dimenzije Isusova lica su bile 4000 m2, odnosno 75x55 m. Postavljanje papira trajalo je 10 sati, uz velike poteškoće koje im je činio vjetar. Prvobitna ideja da instalacija ostane par dana je promijenjena zbog najavljene kiše na Veliki petak.

Cilj ove jednodnevne instalacije bio je poslati slikom poruku u svijet da je Isus jedini naš put, istina i život.

Hodočašće Milosrdnom Isusu u Šurmancima

U Šurmancima, jednom od zaseoka međugorske župe uz rijeku Neretvu, nalazi se crkva Milosrdnog Isusa. Tamo se svake godine na blagdan Božanskog Milosrđa, prve nedjelje iza Uskrsa, slavi obljetnica posvete crkve sagrađene i blagoslovljene 7. travnja 2002. Izgradnju crkve je pokrenuo tadašnji međugorski župnik fra Ivan Landeka 1998. godine. U crkvi se nalazi monumentalna slika (ikona) Milosrdnog Isusa koju je molitvena skupina iz Trenta darovala Međugorju. Od izgradnje ove crkvice Milosrdnom Isusu u Šurmancima brojni vjernici i hodočasnici dolaze u ovaj zaseok. Odlaze organizirano u skupinama da bi pred ikonom Milosrdnog Isusa molili krunicu u Božanskom Milosrđu i preporučili se Milosrdnom Isusu. Od početka pandemije molitvena udruga „Gospa Majka moja“ započela je svake subote iza jutarnje svete mise u župi, pješice hodočastiti do crkve Milosrdnog Isusa u Šurmancima. Ponekad bi imali samo molitvu i čašćenje relikvija koje se u crkvi nalaze (relikvije sv. Sestre Faustine i sv. Ivana Pavla II.), a ponekad bi imali svećenika pa bi zajedno slavili svetu misu. Tako je bilo i na uočnicu svetkovine Božanskog Milosrđa, u subotu 10. 4. 2021. Među šezdesetak hodočasnika bilo je mladih i starijih, ali svi su jednakim žarom molili Milosrđe Božje.

Novi duhovnik u Međugorju za španjolsko govorno područje

Svi oni koji dolaze u Međugorje iz različitih zemalja španjolskog govornog područja, s velikom radošću primili su vijest o dolasku fra Pabla Sciotija na službu duhovnika u Međugorje, zbog milosti što mogu u tom svetom mjestu imati stalnog svećenika koji govori španjolski jezik. Ono što je sve najviše iznenadilo kad bi bili s njim, bila je njegova poniznost i jednostavnost. Fra Pablo živi sadašnjost s nogama na zemlji i srcem u Bogu.

Fra Pablo Scioti rođen je 1974. godine, 7. listopada, na dan Gospe od krunice, u Buenos Airesu u Argentini. Krstio se u franjevačkoj crkvi, a odrastao je u katoličkoj obitelji. Ima

Sedmi dan Velike devetnice do 40. obljetnice

Vjernici iz župe Međugorje i okolnih župa te prisutni hodočasnici u Međugorju okupljeni u molitvene inicijative „Gospa Majka moja“ i „Gospina grupa mladih, osim molitve 365-dnevnice koju mole svakodnevno ujutro u 5 sati na Brdu ukazanja ili navečer u 21 sat započeli su i Veliku devetnicu do tog Gospina dana. Naime radi se o 9 dana koji čine svaki 25. dan u mjesecu. U nedjelju 25. travnja 2021. bio je sedmi dan devetnice koja počinje svakog 25. u mjesecu u 5 sati ujutro i završava svakog 26. u mjesecu u 5 sati ujutro, sve do 25. 6. 2021., do 40. obljetnice Gospinih ukazanja. Preko grupe na Whatsappu si podjele jednosatne, a netko i višesatne smjene i u tim terminima bdiju i mole pred Gospinim kipom na Brdu ukazanja. U vrijeme noćnog klanjanja većina ih se još pridruži i pokojoj smjeni u cjelonoćnom klanjanju Presvetom koje svakog 25. u mjesecu organizira župa. Iza njih je već šest dana ove velike devetnice, a zatim su sljedeći dani 25. svibanj (8. dan) i sama Obljetnica 25. lipanj kao deveti dan. „Zahvalimo Gospi na ovih 40 godina Milosti i bezuvjetne ljubavi!“ – poručuju ovi postojani molitelji.

Jubilarni 300. dan molitve 365-dnevnice na Brdu ukazanja

Molitvena grupa „Gospa, Majka moja“ koju čine župljani župe Međugorje i okolnih župa spontano se u molitvi i hodočašćima okupila za vrijeme 'korona izolacije', nadahnuta Gospinim porukama za župu, ali i primjerom pokojnog fra Slavka Barbarića koji je svaki svoj dan započinjao ranom molitvom na međugorskim brdima.

Odmah nakon 39. obljetnice Gospinih ukazanja, od 26. lipnja 2020., u sve većem broju, ujedinili su se u molitvi 365-to dnevne pripreve za 40. obljetnicu Gospinih ukazanja. Molitva na Brdu ukazanja započinje svakoga jutra u 5 sati. Mole se sva tri otajstva krunice, točno u 6 sati kod Gospina kipa moli se Vjeronanje i 7 Očenaša... a kod „plavog križa“ mole se Gospine litanije i zaziv Duhu Svetom. Molitvene

Klapa „Sveti Juraj“ – HRM snimila videospot za pjesmu ‘Ostani s nama, Kraljice mira’

Povodom 40. obljetnice Gospinog ukazanja u Međugorju klapa „Sveti Juraj“ – HRM je snimila novu pjesmu pod nazivom ‘Ostani s nama, Kraljice mira’ za koju je glazbu i tekst napisao Franjo Kraljević, a vokalni aranžman Mario Božić.

„Pjesmu smo otpjevali a capella, i želimo da je i drugi ljudi dožive kao molitvu, jer i mi smo je tako doživjeli. Prije pjesme smo se sami pomolili i rekli: Gospe nek' ovo bude naša pjesma i naša molitva tebi na čast“ – kazao je stožerni narednik Marko Bralić, zapovjednik klape, te nastavio – „Imali smo sreću doći u Međugorje i hodočastiti Gospi na ovome mjestu u kojem se njezina prisutnost tako osjeti. Posebno smo radosni jer

smo mi hrvatski vojnici okupljeni u klapi Hrvatske ratne mornarice „Sveti Juraj“ snimili ovu pjesmu i posvetili je Gospi u Međugorju u godini kada obilježavamo 20 godina našeg osnivanja i prvog javnog nastupa koji je bio upravo u Bazilici Pia X. u Gospinu Svetištu u Lurdu. Ova je snimka znak naše zahvalnosti i pobožnosti Gospi koja nas je sve ove godine čuvala u našem poslanju da u odori pobjedničke Hrvatske vojske pronosimo vrijednosti naše vjere i domoljublja.“

Ova nova pjesma mornaričke klape iz Splita naći će se na novom CD-u kojeg će povodom 40. obljetnice Gospina ukazanja u Međugorju izdati Informativni Centar Mir Međugorje.

U suradnji sa župnim uredom u Međugorju i župnikom fra Marinkom Šakotom klapa je snimila i video uradak za ovu pjesmu na lokacijama u Međugorju i to na Brdu ukazanja kao i ispred i u župnoj crkvi svetog Jakova.

Ne želimo se vratiti kući

Cijeli Veliki tjedan u Međugorju je boravila grupa od 40 hodočasnika iz Španjolske. Stigli su na Cvjetnicu direktnim letom Madrid – Dubrovnik, a zatim autobusom do Međugorja.

Organizatori hodočašća su gosp. Hose i gospođa Flor, a u organizaciji boravka pomogao im je Emilio Ferrando, porijekom iz Valencije, koji trenutno živi i radi s grupama španjolskog govornog područja u Međugorju. Sudionici hodočašća su svi članovi jedne molitvene grupe. Duhovna pratnja grupe je svećenik Oskar koji je inače iz Perua, ali živi u Madridu.

Emilio je posebno sretan jer odnedavno u Međugorju imaju duhovnika za španjolsko govorno područje. To je otac Pablo Scioti, franjevac iz Argentine. Dobio je dozvolu službe u Međugorju do 2024. godine.

Hodočasnici su ostali puni dojmova, a kako se hodočašće bliži kraju, poneko i zaplače jer želi još ostati u Gospinim Međugorju.

Velika zavjetna devetnica Kraljici Mira u organizaciji udruge „Zavjet Gospi“ iz Čitluka

Još jednu molitvenu inicijativu kao pripremu za 40. obljetnicu Gospinih ukazanja u Međugorju osmislili su župljani župe Krista Kralja u Čitluku organizirani u udruhu „Zavjet Gospi“. Oni su prošle godine organizirali prvo zavjetno hodočašće vjernika Brotnja do Međugorja na uočnicu ukazanja 24. 6. 2020. Prema procjenama tada se okupilo oko 35 000 ljudi i svima je taj molitveni hod ostao jedno nezaboravno iskustvo. Upravo je to bio poticaj da se i ove godine napravi isto hodočašće na uočnicu ukazanja, ali ovaj put na višoj razini – pozivajući sve vjernike Hercegovine na hodočašće kao zahvalu za sve milosti koje je hercegovački narod primio tokom 40 godina Gospine prisutnosti. Simbolično je da zavjetno hodočašće počinje zapravo na dan kad se dogodilo prvo ukazanje, na blagdan sv. Ivana Krstitelja, 24. lipnja, koje je i one godine padalo u srijedu kao što će biti i ove, oko 15 sati, vrijeme kad zavjetno hodočašće kreće ispred crkve Krista Kralja u Čitluku.

Statistike za travanj 2021.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 36 000
Broj svećenika koncelebranata: 626
(20 dnevno)

Ali ove godine, organizatori su se dosjetili pa su ovo jedno zavjetno hodočašće preinačili u veliku zavjetnu devetnicu koja se sastoji od devet molitvenih hodnji od Čitluka do Međugorja. Osam hodnji bit će svakih preostalih osam nedjelja do godišnjice, a zadnja deveta hodnja bit će ona na samu uočnicu ukazanja. Tako je u nedjelju 2. svibnja započela ova velika zavjetna devetnica ponovnim okupljanjem mnoštva vjernika ispred crkve Krista Kralja u Čitluku odakle se pošlo u 15 sati prema Brdu ukazanja na koje se stiglo oko 17 sati. Molitva krunice orila se cijelim putem hodnje koju su duhovno pratili i vodili župnik župe Krista Kralja fra Miro Šego i župni vikar fra Goran Azinović.

Ohrabrujući je bilo vidjeti ponovni odaziv velikog broja vjernika, i starih i mladih, čvrsto sklopljene ruke na molitvu, žar vjere na licima molitelja, baš kao onih prvih dana kada su vjernici iz cijele Hercegovine hrlili Majci u zagrljaj ne bazirajući se na pritiske i prijetnje komunističkog režima i policije. Ova velika zavjetna devetnica Gospine djece dokaz je da ta ista, prkosna i vjerna krv živi i danas ovdje u našem Hrvatskom narodu koji ne posustaje svjedočiti svoju vjeru u Isusa, po Mariji, Kraljici Mira!

Online kongres za 22 zemlje španjolskog govornog područja 29. i 30. svibnja 2021.

Povodom 40. obljetnice međugorskih događanja (25.6.1981. – 25.6.2021.), Informativni Centar Mir Međugorje, u suradnji sa službenim centrima različitih jezičnih skupina, organizira on-line kongrese „Gdje nebo dotiče zemlju“ o plodovima Međugorja u svijetu. Prvi takav online Kongres održan je 30. i 31. siječnja 2021. Zahvaljujući njemu, mogli su se otkriti plodovi Međugorja u zemljama njemačkog govornog područja. Bio je simultano preveden na 15 jezika, a pratilo ga je više od 7 milijuna gledatelja iz cijeloga svijeta. Na isti način, Informativni centar Mir Međugorje i Zaklada „Centro Međugorje“ organiziraju 29. i 30. svibnja 2021. godine drugi online kongres, ovaj put o plodovima Međugorja u zemljama španjolskog govornog područja, pod naslovom „Po njihovim ćete ih plodovima prepoznati“ (Mt 7,16), u kojem će sudjelovati 22 zemlje španjolskog govornog područja.

„Marijini ratnici“ na formaciji za svoje voditelje u Međugorju

U Međugorju je polovinom mjeseca travnja boravila hodočasnička skupina od četrdesetak Poljaka. Polovina njih živi u Engleskoj, ali svi su dio jedne neobične udruge koja se zove „Marijini ratnici“ (Mary's Warriors), a koju je osnovao poljski karizmatični svećenik Dominik Chmielewski. U Međugorju su imali duhovne vježbe formacije za voditelje 'Marijinih ratnika.' Program vježbi sastojao se od predavanja, svakodnevnih euharistija, klanjanja, krunice, križnog puta, i prisustvovanja Gospinu ukazanju kod vidjelice Marije Pavlović. U četvrtak 15. travnja i simbolično su pred Gospin kip na Brdu ukazanja donijeli veliku krunicu načinjenu od balona, s kojom kao da su željeli ponoviti riječi iz Evanđelja: „I ovo je pobjeda što pobijedi svijet: vjera naša!“

Hodočasnici iz Ukrajine u Međugorju

Kroz mjesec travanj u Međugorju je boravilo više od 800 hodočasnika iz Ukrajine. U tjednu od 19. pa do 25. travnja u Međugorju su se nalazile čak dvije ukrajinske grupe od pedesetak hodočasnika. Kako bi popunili autobuse, organizatori miješaju grkokatolike i rimokatolike, tako da se u dogovoru slave misna slavlja na oba obrednika. Većinom su to hodočasnici iz zapadne Ukrajine koja je puno više vjerna od istočne, sa puno grkokatoličkih župa. Prilikom organizacije hodočašća u organizaciji pomaže Ukrajinski međugorski centar jer je za svakog hodočasnika potrebno puno papirologije i potvrda. Također je potreban negativan PCR test, važeći 48 sati. To rade na način da se svi polaznici ujutro testiraju, zatim do navečer čekaju rezultate i čim ih dobiju, ukoliko su negativni, polaze na put koji traje najmanje 27 sati, zavisno od mjesta polaska. Na povratku trebaju opet biti negativni na PCR testu ili ići 14 dana u karantenu. Ovdje u Međugorju u organizaciji programa hodočašća pomaže im zajednica 'Svjetlo Marijino'. Obavezne su molitve na međugorskim brdima i večernji molitveni program u crkvi, upoznavanje sa duhovnošću Međugorja kroz predavanja članica Zajednice. Veliki broj hodočasnika je po prvi put u Međugorju iako uvijek ima određeni broj onih koji dolaze već više puta! Nitko se ne boji korone, i ništa im nije teško učiniti, samo kako bi došli pomoliti se kod svoje Majke, Kraljice Mira.

Kao da imamo cijelo Međugorje samo za nas

U Međugorju od 16. do 25. travnja 2021. boravi grupa od 59 meksičkih hodočasnika. Od njih dvije trećine grupe su po prvi put ovdje. Većinom su iz same države Meksiko, jedan je iz Perua, a trinaest ih živi u Americi. Okupili su se na hodočašće preko medijske platforme Mundo Católico Television Network (www.mundo-catolico.tv) koja želi svojim sadržajem pomoći duhovnom rastu svojih pratitelja i tako ih približiti Bogu. Oni su najveća katolička platforma u Latinskoj Americi i prati ih više od pola milijuna vjernika.

Nakon najave hodočašća, u samo dva tjedna, sva ponuđena mjesta bila su popunjena, a još puno zainteresiranih je ostalo na listi čekanja. Organizatori su ostali iznenađeni ovako velikim odazivom i bilo im je poslije žao što su u avionu rezervirali samo 59 mjesta. Za putovanje im je trebao negativan PCR test, i unatoč tome što su svi prijavljeni hodočasnici znali da im u slučaju pozitivnog testa njihova cjelokupna uplata ne će biti vraćena, ipak se nisu bojali doći. Putovanje im je bilo od Ciudad de México, preko Madrida do Dubrovnika, a zatim autobusom do Međugorja.

Mauricio Guizar, jedan od organizatora kaže kako se ljudi uopće nisu bojali doći jer su umorni od straha, zatvorenosti i zaista su s jednom vjerom u Boga i s pouzdanjem u Gospu željeli doći u Međugorje. „U Meksiku ima ljudi koji doista imaju jaku vjeru. I ima ljudi koji godinama prate Međugorje iako ovdje nisu bili!“ – rekao je Mauricio.

Mauricio Guizar je od samih početaka ukazanja čuo za Međugorje, ali je prvi put došao ovdje 2005.

U grupi ih je tada bilo oko 36 osoba i svi s velikim zdravstvenim problemima i bolestima. Došli su se baš moliti Gospi i predati joj svoje bolne situacije. Jedne večeri dok su molili na Brdu ukazanja, vidjeli su 12 Gospinih zvijezda kako kruže po nebu. To je shvatilo kao jedan Gospin poklon njihovoj grupi koja je unatoč svim bolestima, problemima i poteškoćama ipak došla k Njoj. I za sve njih je to bila jedna velika utjeha, a on je to doživio kao poziv da započne i druge ljude dovoditi u Međugorje. Od tada je došao s barem 15 grupa, otprilike jedanput godišnje.

Osim hodočasničkih mjesta u Međugorju, grupa je posjetila i Tihaljinu gdje su imali posvetu BDM prema Montfortovu pristupu marijanskom posvećenju. Po njemu, Isus i Marija su nerazdvojni. „Posvećenje Isusu u Mariji“ je poseban put prema kojem se vjernik mora suobličiti, ujediniti i posvetiti Kristu, s obzirom na to da „...od svih stvorenja koja su najprikladnija Isusu Kristu, proizlazi da među svim pobožnostima ono što najviše posvećuje i usklađuje dušu s našim Gospodinom je predanost Mariji, njegovoj Svetoj Majci, i da što je duša više njoj posvećena, to će više biti posvećena Isusu Kristu.“

„Za sada, svi hodočasnici su fascinirani, osjećaju se tako slobodno, i fizički i duhovno, jednostavno su prodisali“ – kaže Mauricio i nadodaje – „kao da imamo cijelo Međugorje samo za nas, a to je neobično, ali i prekrasno! I jako smo zahvalni ljudima u Međugorju i Gospi, svima koji su nas tako lijepo dočekali i koji su za nas pravi primjer vjere!“

USKRS U MEĐUGORJU

Vazmeno bdijenje: Kad nemoguće postane moguće

Zbog epidemiološke situacije i mjera koje su bile na snazi obredi Vazmenog bdijenja u Međugorju započeli su u 19 sati. Liturgija je također zbog epidemioloških mjera bila ponešto pojednostavljena, ali svejedno, crkva sv. Jakova i ove večeri bila je prepuna vjernika. Obrede je predvodio fra Renato Galić uz koncelebraciju fra Perice Ostojića i fra Antonija Primorca te nazočnih svećenika.

Nije bilo paljenja ognja, nego je uskrsna svijeća upaljena u crkvi, i nakon toga obredi su započeli pjevanjem hvalospjeva uskrsnoj svijeći koja predstavlja Isusa Krista. U tom hvalospjevu fra Zvonimir Pavičić je svojim prekrasnim glasom molio Gospodina da uskrsna svijeća odagna mrak noći. Uslijedila je služba riječi nakon koje je fra Renato u svojoj propovijedi poručio: Žene si postavljaju pitanje tko će im odvaliti kamen s ulaza u grobnicu? I s razlogom se to pitaju, ne samo zato što je kamen težak nego i zato jer on odvaja svijet mrtvih od svijeta živih, i tu povratka više nema. Dolaskom na grob čeka ih iznenađenje: kamen je pomaknut i one mogu ući u grob. Ali u grobu

Foto: Arhiv ICMM

nema tijela, nego samo anđeo koji im kaže da je Isus uskrsnuo. Ono nemoguće je postalo moguće u ovoj noći. Ono Božansko dodirnuo je ljudsko i preobrazilo ga svojom prisutnošću i podiglo ga sebi u visine. Stoga crkva nakon 40 dana tišine ponovno kliče, ponovno se

čuje Aleluja. Jer je grijeh pobijeden.

Ovaj događaj nije samo prošlost, on se uprisutnjuje i danas i pokazuje nam da je promjena moguća, da ne postoji ništa što je nemoguće i neizvedivo. Ova noć nam to potvrđuje. Trebamo se samo otvoriti Božanskoj snazi uskrsnuća. Trebamo samo odvaliti kamen s naših grobova i dopustiti da Bog preobrazi našu ljudsku narav. I ono nemoguće, postat će moguće.

Foto: Arhiv ICMM

Foto: Arhiv ICMM

USKRS: čudesnost Neočekivanog

U nedjelju 4. travnja 2021. u Međugorju je proslavljena svetkovina USKRS-A! U župnoj crkvi sv. Jakova na Uskrs su slavljene tri svete mise. Jutarnju u 8 sati predslavio je fra Zvonimir Pavičić. Pučku u 11 sati predslavio je fra Ivan Dugandžić uz koncelebraciju fra Antonija Primorca, a večernju svetu misu predslavio je fra Vjekoslav Miličević u suslavlju sa 7 svećenika.

Posebno je bila posjećena župna misa u 11 sati, a lijepo vrijeme dopustilo je i da puno vjernika prati misu sa vanjskih klupa

oko crkve. Fra Ivan je u svojoj propovijedi pokušao objasniti čudesnost uskrsnuća: Katkada smo svjedoci iznenadnog preokreta koji nitko nije mogao predvidjeti, koji nas sve zateče. Nekad neka izgubljena bitka, na kraju se dobije i razveseli sve. Prijeteća poplava na kraju se povuče i ne dođe do katastrofe. Koliko bolesnika bude na rubu smrti, a onda se opet čudesno oporave. Pa i svake godine svjedočimo preobrazbi – trajnom obnavljanju prirode - koja izvede da iz suhih grana koje drvo ima po zimi, proljeće i ljeto izmami cvjetove i plodove.

Navikli smo se na sve ovo pa i ne primjećujemo kako u svemu tome ima nešto čudno! Tako je i sa događajem u Jeruzalemu, u kojem je sve izgledalo izgubljeno, a zatim je neočekivano uskrsnuće sve izmijenilo. Prazan grob, ženama koje su došle pomazati Isusa, još ništa ne znači, samo strah da je tijelo ukradeno. Tek glas anđela donosi svjetlo i jasnoću. Pa i apostoli nakon dolaska žena misle da se radi o tlapnji. Tek će ih osobni susret s Uskrslim uvjeriti u istinu uskrsnuća.

Foto: Arhiv ICMM

POZVANI SMO NAVJEŠĆIVATI EVANĐELJE – **GOSPODINA ISUSA**

PAULA TOMIĆ

NALAZIMO SE U USKRSNOM VREMENU. To znači da kao Crkva – Božji narod, poput apostola u ono Isusovo vrijeme hodamo podučavani i pripremani snagom Njegova uskrsnuća za izlivanje sile Duha Svetoga. Jer bez sile Duha, sve naše riječi i djela ostaju mrtve. I Gospa nas preko svojih riječi ohrabruje i priprema za ova vremena kušnje. A već 40. godina svojom prisutnošću i riječima uči nas samo jedno: navijestiti evanđelje: Gospodina Isusa!

NEKA NAŠA VJERA BUDE VJERA NADE I HRABROSTI

U liturgiji Uskrsnog vremena prva čitanja iz Djela Apostolskih govore o čudima koja su činili apostoli obučeni u Silu Odozgor, u vjeri u snagu Isusova Imena. Ispovijed vjere prve Crkve bila je tako jednostavna. Trebalo je samo srcem potvrditi: „Vjerujem da je Isus umro i uskrsnuo i da je On Gospodin!“ (usp. „Kad stigoše u Antiohiju, propovijedahu i Grcima navješćujući evanđelje: Gospodina, Isusa.“ Dj 11, 20). Nije tu bilo previše filozofiranja, teologiziranja, ekumeniziranja, ekologiziranja... kao danas. Ponovno bismo se trebali podsjetiti na ta prva vremena Crkve. Na to što doista znači vjera, zbog koje su apostoli i prvi mučenici bili spremni žrtvovati svoj život! Oni su znali: ili vjeruješ da je Isus jedini, pravi Bog ili ne. Ili vjeruješ da Bogu Ocu jedinom polažeš račun, ili ne. Ili vjeruješ da jedino sila Duha Svetoga oživljuje, ili ne. Ukoliko vjeruješ, ovca si Pastirova stada, ukoliko ne vjeruješ, treba priznati da nisi dio Njegova ovčinjaka. Nema relativizma, konformizma, sinkretizma i globalizma! I Gospa osjeća kako nam je VJERA u opasnosti i zato nas poziva da je svjedočimo: **„Danas vas pozivam da vašu vjeru svjedočite u bojama proljeća. Neka to bude vjera nade i hrabrosti.“** (Poruka, 25. travanj 2021.)

Kako možemo našu vjeru svjedočiti u bojama proljeća? Možda jedno-

stavno tako što proljeće ne dolazi iznenada, samo ga odjednom opazimo tu oko nas. U trenutku ugledamo šarenilo cvjetnih polja, procvjetale lijehe cvijeća, zazelenjele grane... Proljeće je jednostavno tu. Tako bi i naša vjera trebala biti – jednostavno TU, sastavni dio nas. To dobro oslikava ona legenda o svetom Franji koja kaže kako je jednom sv. Franjo pozvao svoga subrata da idu navješćivati Radosnu vijest. I proveli su cijeli dan šetajući kroz selo. Vrativši se u samostan brat ga je upitao: pa Franjo zašto nismo ništa propovijedali? A Franjo je odgovorio: pa jesmo propovijedali – sama naša prisutnost je dovoljno govorila!

NEKA SE NAŠA VJERA NE POKOLEBA

Kako nekome tko ne vidi objasniti da postoje boje? Kako nekome tko ne čuje objasniti da postoje tonovi zvuka? Jednako tako – kako nekome tko je zatvorenog duha objasniti da postoji duhovna stvarnost koja nas ili hrani ili uništava! (baš kao i lijepe i ružne boje ili lijepi i razarajući zvukovi). Sve veći je jaz između ljudi vjere i ljudi nevjere! Sve više ljudi još manje zna da nasljedovati Isusa ne znači imati lijepe osjećaje ispred TV-ekrana! Biti Kristov znači slijediti Isusov put, a to je Put križa, neshvaćanja, progona. Veliki sveci i mističari proživljavali su Isusove patnje i muku... Samo se žrtvom otkupljuju duše! Naša „moderna Crkva ili mi moderni vjernici“ kao da ne želimo ovakvu religiju i ovakvog Boga! Mi bi neku „slatku sapunicu“ u kojoj ne daj Bože da se zamjerimo nekome od „Velikih i Moćnih“!

Vidimo ovih dana u Djelima Apostolskim kako se apostoli nisu bojali smrti, ni zatvora, ni poruga – i kako bjehu radosni što mogu podnijeti pogrde za Ime! Jer treba se većma pokoravati Bogu negoli ljudima! Dobro je rekao K. Rahner: „Kršćanin budućnosti biti će mistik ili uopće neće biti kršćanin!“ tj. ili ćemo imati

iskustvo Duha i duhovnih stvarnosti i vrijednosti ili će nam odlasci na misu biti samo „korona okupljanja“!

Biti kršćanin znači biti svjestan toga da je naš put svetosti poziv na suobličenje s Isusom raspetim, put LUDOSTI KRIŽA! Postaje jasnije stoga zašto je Isus na kraju svog života samo zašutio i molio „Oprosti im jer ne znaju što čine!“ Pokazao nam je kako samim riječima ne možemo ništa, nego samo molitvom i žrtvom! Odgojena u ovoj Isusovoj školi ljubavi i Gospa nas u zadnjoj poruci ohrabruje: **„Neka se, dječice, vaša vjera ne pokoleba ni u kojoj situaciji, pa ni u ovom vremenu kušnje. Idite hrabro s Kristom uskrsnim prema nebu koje je vaš cilj.“** (Poruka, 25. travanj 2021.)

NA PUTU SVETOSTI NISMO SAMI

Svi poznajemo događaj iz Evanđelja nazvan „Čudesno umnažanje kruha“. Svaki evanđelist ga je opisao na svoj način. U Ivanovom evanđelju (Iv 6,1-15) čitamo kako je među silnim mnoštvom koje je došlo slušati Isusa bio dječak koji je imao pet ječmenih kruhova i dvije ribice. I Isus je pomolivši se nad tim, nahranio pet tisuća muškaraca (nije zapisano koliko žena i djece), tako da je još preostalo 12 košarica otpadaka.

Svatko od nas bi se logički upitao: Pa kako je to moguće? To mora biti nekakva slika ili simbolika? I doista jeste. Na hebrejskom riječ ječam znači i čavao. A dvije ribice označavaju dvije prirode Isusa Krista (božansku i ljudsku). Evanđelist je dakle ovim podacima želio reći da se tu ne radi o ječmenim kruhovima niti o ribicama, nego o Isusu samom koji je s pet čavala bio pribijen na križ za nas i čijom se žrtvom hrani cijelo čovječanstvo.

A košare sa 12 ulomaka slika su 12 apostola, a apostoli su slika Crkve. Crkva je dakle onaj „ulomak, otpadak“ Isusove žrtve, pozvana činiti isto što i On – hraniti gladne

slušatelje Božje riječi. Crkva smo dakle ja i ti. Trebamo biti taj 'živi Kristov otpadak' koji hrani svijet gladan Božje ljubavi, vjere i nade! Izgleda teško, jer svijet ne voli „otpatke“, voli sjajne marketinški dobro upakirane proizvode koji se lako „gutaju“! Gospa nas zato opet hrabri i kaže: **„Ja vas pratim na tom putu svetosti i sve vas stavljam u svoje Bezgrješno srce.“** (poruka, 25. travanj 2021.)

SVJEDOČANSTVA

Diane Yuh Njang, Kamerun Međugorje – Nebo na zemlji

Diane Yuh Njang rođena je u Kamerunu (država u Srednjoj Africi) prije 49 godina i tamo je zajedno s dvije sestre i majkom živjela do svoje 22. godine. Majka joj je bila velika vjernica dok je ona sama više voljela modu, slavu, uspjeh i rekli bi, sve ono što vole mladi. Majka joj je govorila da ima dobro srce i da bi trebala postati medicinska sestra, ali Diane to nije uopće zanimalo. Nakon majčine smrti doživjela je veliki šok tuge i osamljenosti. Oca nije imala, pa se osjetila potpuno sama. Otišla je u Francusku i nastanila se u gradu Poitiersu. Na kraju je ipak upisala školu za medicinske sestre, završila je i zaposlila se u jednoj bolnici. Ipak osjećala je da joj nešto nedostaje: sjećala se žara vjere svoje majke i željela je tako nešto, ali nije znala gdje to naći.

Ukazala joj se prilika otići na hodočašće u Svetu Zemlju 2009. godine. Otišla je tamo sama na dva tjedna i doživjela je jedno intenzivno iskustvo živoga Boga. Pomalo se njezin život mijenjao, ali još uvijek je osjećala samoću ostavljena djeteta.

Sasvim slučajno čula je za Međugorje i odlučila je doći opet sama organizirajući put. Stigla je u Međugorje prvi put na Veliki četvrtak 2018. godine. Nije mogla spavati i odmah je u hotelskoj sobi cijelu noć probdijela u molitvi. Kad je konačno

zaspala, u snu je vidjela kako joj prilazi jedna žena obučena sva u zlatne haljine. Ona ju je uhvatila za ruke i rekla joj: „Ti nisi siročić! Nikad nisi sama! Ja sam uvijek s tobom! To nemoj nikada zaboraviti!“ Zatim je u snu ugledala svoju majku koja joj je rekla da je to bila Gospa! Diane ju je upitala zašto se baš njoj ukazala, a njezina majka joj je odgovorila da je to zbog te hrabrosti i neustrašivosti te drugih kvaliteta koje nosi u srcu!“ Druga dva dana u Međugorju brzo su proletjela u molitvi, ali tek kad se vratila kući vidjela je pravu promjenu u sebi. Jednostavno više nije bila ista osoba. Otvorila joj se jedna nova dimenzija Božje ljubavi i spoznaja da je ljubljeno dijete Božje, a ne ostavljeno siročić.

U Međugorje se vratila na Veliki tjedan 2019. godine, a prošle godine zbog karantene i pandemije nije mogla doći. Ove godine željela je opet ići negdje na hodočašće i imala je tri opcije: Fatima, Lourdes ili Međugorje. Zbog pandemije cijene putovanja su dosta pojeftinile, pa se nije mogla odlučiti gdje ići. Molila je Gospu za pomoć pri odluci. Onda je opet u snu vidjela Isusovu ruku kako joj pokazuje avionsku kartu na kojoj je pisala destinacija: Pariz – Istanbul – Sarajevo – Međugorje i cijena 169,99 Eura. I sutradan kad je na internetu istraživala mogućnosti putovanja, ostala je iznenađena otkrivši upravo ovu destinaciju i cijenu karte preko Turkish Airlinesa, da se nije nimalo dvoumila, nego je odmah rezervirala i platila kartu.

Jedini problem su joj pravili na BiH granici jer unatoč tome što je primila već dvije doze cjepiva i što posjeduje zelenu putovnicu da je cijepljena, svedjedno su od nje tražili i negativan PCR test pri ulasku u zemlju. Kaže da upravo zbog te nelogičnosti, mnogo osoba koje bi željele doći u Međugorje, odustaju, jer ne žele plaćati dodatne troškove testiranja kad su već cijepljeni, pa zato odabiru druge destinacije gdje to nije potrebno.

Tako je Diane ove godine po treći put stigla u Međugorje na Veliki četvrtak od 1. do 13. travnja 2021. Na pitanje što je za nju Međugorje, Diane odgovara: „Međugorje je za mene osobno Nebo na zemlji! Nikad nisam ponosnija na svoju katoličku vjeru, kao onda kad sam u Međugorju. Kada sam u Međugorju na misi, osjećam kao da su Nebesa otvorena: sve je tako lijepo. Sreća, radost, ljubav, osjećaju se na svakom koraku.“

Neki njezini prijatelji pitali su je zar se ne boji ići u Međugorje u ovo vrijeme pandemije, a ona im je odgovorila: „Suprotno od straha je VJERA, a mi kršćani, iako su ovo teška vremena, ne trebamo se bojati ako imamo vjeru!“

Angela Ciconte, Torino Gospa treba ruke koje mole i djeluju

Angela Ciconte i njezina kćerka Valentina Maruca iz Torina (Italija) boravile su u Međugorju od 31. ožujka do 5. travnja 2021. Došle su s humanitarnim „Hodočašćem ljubavi“ koje vodi Alberto Bonifacio, jer jedino su tako zbog dozvola i papira mogle prijeći granice.

Angela je u Međugorje došla prvi put 1993. godine, tijekom rata, kao pratnja jedne humanitarne pomoći koja se dovozila s. Josipi i s. Korneliji u sirotište na Vionici. O tom iskustvu kaže: „S. Josipa nas je primila i u razgovoru nas upitala da li bi netko ostao volontirati kod njih tokom ljeta. I ja sam prihvatila. Međutim, pri povratku u Italiju počela sam se osjećati loše i nisam imala snage vratiti se u Međugorje. Telefonirala sam s. Josipi da joj to kažem, ali ona mi je odgovorila: 'Ne, ti moraš doći, evo dat ću ti Vicku na slušalicu.' Rekla sam Vicki: 'Vicka, ja ne mogu doći jer sam bolesna.' A Vicka je odgovorila: 'Ne, ti moraš doći.'“

Angela se otišla ispovijedati u svoju župu, ništa ne rekavši svećeniku o svojim dvojicama, ali je u sebi tražila neki znak od

Isusa. I na kraju ispovijedi svećenik joj je rekao da pročita određeni odlomak iz Svetog pisma. Ostala je šokirana kada je ugledala što piše u tom odlomku: „Bogoljubnost čista i neokaljana jest: zauzimati se za sirote i udovice u njihovoj nevolji, čuvati se neokaljanim od ovoga svijeta.“ (Jak 1,27) I to je za nju bio znak da treba poći, pomoći siročadi. Imala je tada 26 godina, poništeni brak iza sebe i malenu kćer koju je ostavila kod kuće. Osjećala se baš jako loše, ali je išla s povjerenjem. S. Josipa joj je dala zadatak čistiti kapelicu koja se nalazila u podrumu zgrade. Od prvoga dana kako je počela čistiti kapelicu pa svih 14 dana koliko je trajalo njezino volontiranje, osjećala se baš dobro. Posljednjeg dana zaželjela je pozdraviti Vicku prije polaska, ali joj je Vicka rekla kako treba ostati još par dana, do utorka, jer će ona tada imati susret i molitvu s hodočasnici. I ona je opet ostala. Nakon povratka u Italiju doktori su konačno dijagnosticirali njezinu bolest: radilo se o autoimunom bolesti štitnjače i bili su zadivljeni i u čudu kako se ova bolest kod nje odigrala na dobroćudan način, jer obično kod takvih dijagnoza ishod bude zloćudni. Ona je u srcu znala otkuda je to tako – naravno zbog Međugorja.

I Angela je nastavila: „Poslije tog prvog puta, tijekom rata vratila sam se na još jedno hodočašće u Međugorje zajedno s mojom kćerkom Valentinom koja je tada imala 5 godina. I nakon toga dolazile smo vrlo često u Međugorje. Valentina se uspjela sprijateljiti s djecom vlasnika pansiona u kojem smo uvijek odsjedali tako da je brzo pohvatala osnove hrvatskog jezika. Za tjedan dana na misi u crkvi naučila je moliti na hrvatskom. Sa 12 godina zamolila ih je da je nauče čitati hrvatski, a zatim je kupila rječnik i počela sama učiti riječi. Ipak, nije uspjela shvatiti vaše deklinacije padeža, sve dok na kraju nije upisala preko Erasmusa kroatistiku u Poljskoj, a nakon par godina vratila se u Torino i tu završila hrvatski jezik i kulturu.“

Valentina je uvijek svojoj majci govorila kako je za nju hrvatski jezik najljepši jezik na svijetu. Kad bi drugi ljudi govorili koliko im se npr. sviđa španjolski, ona bi uzvraćala: 'Vama se sviđa španjolski, zato jer niste čuli hrvatski!' Ali njoj se sviđa cijela naša južnoeuropska kultura za koju kaže da se tu plače dva puta: prvi put kad dođeš i drugi put kad odlaziš. Valentina upravo daje završne ispите i želja joj je postati učiteljica jezika u školi za strance u Italiji.“

Na pitanje zašto dolaze svih ovih godina u Međugorje, Angela odgovara kako je od prvog trenutka kad je davne 1981. godine čula za Gospina ukazanja, odmah povjerovala. Baš joj je zaigralo srce na tu vijest! Ali te su joj godine u privatnom životu bile vrlo teške jer joj je muž bio nasilan i jedva se uspjela izvući iz tog braka i dobiti njegovo poništenje. Nakon prvih dolazaka u Međugorje osjetila je kako Bog polako liječi te njezine unutarnje rane i kako je podiže. Od tada njezin je život ostao usidren na Međugorju, u koje je nastavila dolaziti 4-5 puta godišnje i uvijek ovdje dobivala novi polet i novu snagu: „U srcu mi uvijek odzvanja Gospina poruka: 'BUDITE MOJE ISPRUŽENE RUKU!' Mi Talijani skloni smo reći: 'Eto mi molimo i to je dosta!' Ali po meni, to nije dosta. Istina, potrebno je moliti! Ali da je Gospa željela da samo molimo, onda bi rekla: BUDITE MOJE SKLOPLJENE RUKU! Ali pošto je rekla da budemo Njezine ispružene ruke, to znači da nakon molitve, Ona treba i ruke koje djeluju!“ – poručuje Angela.

Knjigu u Gospinoj školi mogli bismo s dobrim razlozima nazvati udžbenikom međugorske duhovnosti. Autor je osobno prošao u školi Kraljice Mira tu školu, živeći Gospine poruke i učeći od onih koji su tu školu prošli prije njega, posebno od pok. fra Slavka Barbarića kojega često i citira.

Duboko sam uvjeren da će svaki dobronamjerna čitatelj koji u ruke uzme ovu knjigu doživjeti pravu opijenost Gospinom duhovnošću koja je plod njezine škole koje se ne treba bojati, već odvažno u nju stupiti. Knjiga je pisana jednostavno i praktično da doista može poslužiti kao udžbenik u toj školi, ali i kao primjerice vrlo prikladno gradivo za duhovne vježbe ili osobno duhovno štivo. U svakom slučaju ona predstavlja pravo osvježanje i obogaćenje literature koja se bavi međugorskom duhovnošću. (fra Ivan Dugandžić)

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

Foto: iStock.com

ZAHVALNOST

MIRTA MILETIĆ

Možemo li biti zahvalni na vremenu u kojem živimo? Na povijesnom trenutku u kojeg nas je Gospodin stavio? Unatoč svim izazovima i nesigurnostima kojima smo svjedoci? Odgovori na ova pitanja leže u našem nutarnjem stavu prema životu. Prema svakoj situaciji mogu zauzeti stav zahvalnosti ili nezahvalnosti. Nezahvalnost je tupost, nemogućnost divljenja onome što nas okružuje. Kada se prestanemo diviti, kada prestanemo gledati iznad stvari i situacija nastupa tupilo nezahvalnosti. Ustaljena svakodnevnica i konzumerizam u nama često rađa stav podrazumijevanja. Podrazumijevamo zdravlje, financijsku sigurnost, krov nad glavom, živote dragih osoba. No, vidjeli smo u zadnjih godinu dana da je sve podložno promjeni. Ono što grčevito čuvamo i držimo kao

sigurnost sutra može nestati. Jesu li ovo teška i izazovna vremena? Jesu. Za kršćane nisu niti postojala neka lagana vremena. U svima se tražilo svjedočanstvo vjere i radosti evanđelja. Pa tako i u ovim vremenima. Od nas se traži optimizam Uskrsa i vjera. Traži se odgovor nade u beznađu koje vidimo! Vidi li se na nama da smo povjerovali u Isusovo uskrsnuće? Kakva su nam lica? Isusovo uskrsnuće odgovor je na našu patnju. Lakše ćemo prihvatiti Uskrs, a teško prolaziti kroz patnju. Pogotovo kada je ta patnja na osobnoj razini. Radost je plod zahvalnosti. Zahvalan stav može preobraziti svaku situaciju u kojoj se nalazimo, pa i ovu trenutnu. Lakše nam je upirati pogled u negativno i loše, a teško vidjeti u trenutnoj situaciji dobro. Zahvalnost je odluka da ću sve događaje svoga života gledati iz perspektive Vječnosti. Zahvalnost je drugačijim pogledom gledati na

osobe koje susrećem u životu. To nije jednostavno! Potrebno nam je vježbanje u zahvalnosti! Volimo se hraniti negativnim! Dakle potrebno je povjerovati da je Bog Gospodar povijesti. Povjerovati da je stvorio tvoj i moj život. Povjerovati da brine o nama i da nismo napušteni. Možda su nam baš ova pandemija i potresi podsjetnik i poticaj kako smo zaboravili na zahvalnost. Zaboravili smo tko smo i kamo idemo, tko nas je stvorio i koji je smisao našeg života. Zato Gospodin dopušta opću nesigurnost kako bi nas vratio k sebi. Možemo onda zaključiti da su ovo milosna vremena u kojima nas naš Učitelj uči zahvalnosti. Pa iskoristimo to za našu duhovnu izgradnju! Gledajući unatrag zahvalna sam na iskustvu bolesti uzrokovanom virusom Covid-19 kroz koju smo prošli prije mjesec dana. Osjećali smo Gospodinovu zaštitu kroz cijelo vrijeme bolesti. Bila je teških i izazovnih

Mjesec je svibanj. Ponovna prilika za obnovu našeg odnosa i s nebeskom Majkom. Ona je prisutna u životu Crkve, ne ostavlja svoju djecu, zna trenutnu situaciju u kojoj se nalazimo i stalo joj je do našeg obraćenja. To nam potvrđuje u svojoj poruci od 25. travnja: *Draga djeco! Danas vas pozivam da vašu vjeru svjedočite u bojama proljeća. Neka to bude vjera nade i hrabrosti. Neka se, dječice, vaša vjera ne pokoleba ni u kojoj situaciji, pa ni u ovom vremenu kušnje. Idite hrabro s Kristom uskrslim prema nebu koje je vaš cilj. Ja vas pratim na tom putu svetosti i sve vas stavljam u svoje Bezgrješno srce. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.*

trenutaka u kojima su nas hrabrile molitve drugih ljudi. Moć molitve, snaga Crkve! Kada si na križu, teško moliš. Zato nam Isus i ostavlja Crkvu, Mistično tijelo. Nakon ovakvog iskustva drugačije gledaš na dar života, bolje razumiješ ljude koji se bore s tim virusom, shvatiš da si jako krhak i prolazan, ogoliš se od umišljenosti i ljudske snage. U svemu upoznaš i dobrotu prijatelja. Zahvalna sam i na sakramentima koje mogu primati. Euharistija i sveta ispovijed moja su snaga. Tu na čudesan način susrećemo Učitelja, Isusa iz Nazareta, našeg uskrslog Gospodina. Mjesec je svibanj. Ponovna prilika za obnovu našeg odnosa i s nebeskom Majkom. Ona je prisutna u životu Crkve, ne ostavlja svoju djecu, zna trenutnu situaciju u kojoj se nalazimo i stalo joj je do našeg obraćenja. To nam potvrđuje u svojoj poruci od 25. travnja: *Draga djeco! Danas vas pozivam da vašu vjeru svjedočite u bojama proljeća. Neka to bude vjera nade i hrabrosti. Neka se, dječice, vaša vjera ne pokoleba ni u kojoj situaciji, pa ni u ovom vremenu kušnje. Idite hrabro s Kristom uskrslim prema nebu koje je vaš cilj. Ja vas pratim na tom putu svetosti i sve vas stavljam u svoje Bezgrješno srce. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.*

Sveti Ljudevit Montforski u svojoj je *Raspravi* ovako napisao: „Bog Otac hoće da po Mariji ima djecu sve do svršetka svijeta, i on joj veli: Nastani se u Jakovu (Sir 24,8) to jest, nastani se i prebivaj u mojoj djeci i predodređenima, kojih je preslika Jakov, a ne u đavolskoj djeci i odbačenicima, kojih je preslika Ezav. Kao što u naravnom i tjelesnom rađanju postoje otac i majka, tako i u nadnaravnome i duhovnome postoji Otac, a to je Bog i majka, a to je Marija. Sva prava Božja djeca i predodređeni imaju Boga za Oca i Mariju za majku; a tko nema Mariju za majku: heretici, raskolnici itd., koji mrze ili gledaju s prezirnom ili ravnodušnošću Djevicu, nemaju Boga za oca, ma koliko se oni hvastali da imaju, jer nemaju Mariju za majku. Jer, da je imaju za majku, ljubili bi je i častili, kao što svako pravo i dobro dijete naravski ljubi i časti svoju majku, koja mu je dala život.“ Budite hrabri i radosni!

Napokon! – mogli bismo uzviknuti kad dočita-mo zbirku ovih dokumenata koji su široj javnosti u ovome obliku i ovako cjelovito bili nedostupni a sabrani su ovdje na jednom mjestu. Dakle, napokon – audiatur et altera pars! Neka se čuje i druga strana. Napokon se član dviju biskupskih komisija dr. fra Ivan Dugandžić, onodobno učitelj novaka na Humcu, a neko vrijeme i provincijski definator, pa potom od 1985. i duhovni pomoćnik u Međugorju, osmjelio izići u javnost s nama nepoznatim dokumentima. Kako je autor već u osmom desetljeću, zakoračio je u 78. godinu života, te kako je više od polovice članova prvih dviju Komisija u kojima je sudjelovao već s onu stranu, u vječnosti, zacijelo je htio otkriti (re-velare) i objaviti dio svoje pismohrane koji se tiče upravo međugorskoga fenomena te ponuditi čitateljima na prosudbu. (dr. fra Tomislav Pervan)

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store
Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

TAJ PREDIVAN I NEZAMJENJIV DAR MAJČINSTVA!

Nitko ne može neprekidno živjeti u grijehu i nastaviti moliti krunicu; ili će odustati od grijeha ili će odustati od krunice, zaključio je biskup Hugh Doyle i time istaknuo snagu i milosti molitve krunice koja nas može izbaviti iz svakog našeg grijeha s kojim se borimo. Ovim riječima započela je poruka koju sam dobio putem e-maila od voditelja projekta „Muževni budite“ kao poticaj da kroz cijeli mjesec svibanj molimo krunicu. Poruka toliko istinita i poticajna. Zaista, mjesec svibanj nudi odličnu prigodu za obnovu ove prekrasne duhovnosti. I priliku da preispitamo svoj temeljni odnos prema našoj nebeskoj Majci. U ovom tekstu želim na poseban način, baš zato što je mjesec svibanj mjesec posebne pobožnosti prema Gospi, razmišljati i o samom daru majčinstva. O značenju majčinstva za svakoga od nas.

...stvarno pitanje koje se prešućuje i koje se namjerno ne postavlja je slijedeće: 'Postoji li nešto specifično, nešto što samo heteroseksualna zajednica muškarca i žene može pružiti djetetu, a niti jedan drugi oblik okruženja ne može? Po čemu je to heteroseksualna zajednica jedinstvena u odnosu na odgojne potrebe i psihofizički razvoj i rast djeteta?'

KREŠIMIR MILETIĆ

Svjedoci smo napada na antropološke istine o čovjeku, pokušajima brisanja prirodnih razlika između spolova, unošenja nereda u Božji naum stvaranja. Kao priprema za nastavak ideološkog nametanja rodne ideologije na području zaštite djece i najboljeg interesa djeteta u javnosti je, nakon tragične smrti malene Nikoll, od strane promotora ove ideologije nametnuto i problematizirano pitanje tobožnjeg forsiranja teze da je biološka obitelj (tata i mama) najbolje okruženje za rast i odrastanje djeteta.

Pa se u usporedbu namjerno stavlja 'nefunkcionalna' biološka obitelj s nekim drugim oblikom 'funkcionalne' zajednice dva muškarca, dvije žene itd. Pa će se tako postavljati pitanje

nije li bolje djetetu odrastati kod dva homoseksualca koji se vole i ne svađaju, koji djetetu pružaju ljubav i sigurnost od okruženja u kojem se biološki roditelji svađaju, ne vole se, zanemaruju ili zlostavljaju dijete. Ovakvo postavljanje pitanja je u startu zamka i teška manipulacija.

No, stvarno pitanje koje se prešućuje i koje se namjerno ne postavlja je slijedeće: 'Postoji li nešto specifično, nešto što samo heteroseksualna zajednica muškarca i žene može pružiti djetetu, a niti jedan drugi oblik okruženja ne može? Po čemu je to heteroseksualna zajednica jedinstvena u odnosu na odgojne potrebe i psihofizički razvoj i rast djeteta?'

Naravno, promotori rodne ideologije će tvrditi da je potpuno svejedno kakav je sastav okruženja, da je djetetu najvažnije da je voljeno i sigurno. I to uporno ponavljaju kroz

Svesti roditeljske veze na afektivnu i edukativnu dimenziju značilo bi zanemariti činjenicu da je filijacija psihički vektor i da je ona temeljna za djetetov osjećaj identiteta. Sve emocije svijeta nisu dostatne da bi stvorile temeljne psihičke strukture koje odgovaraju djetetovoj potrebi da zna odakle dolazi.

medije, pokušavajući bujicom takvih tvrdnji stvoriti osjećaj nelagode kod stručnjaka koji bi trebali izreći protuargumente. Tako uporno, iz dana u dan, voditelji pojedinih medija postavljaju pitanje socijalnim radnicima i ostalim sugovornicima pitanje o navodnom uplitanju svjetonazora u odlučivanje o udomljavanju ili posvajanju djece. Pa se ovi uhvate u zamku da se moraju tobože braniti. Ova metoda posramljivanja ima upravo za cilj stvaranje lažnog dojma kako je drugačije mišljenje skandalozno, netočno, protivno ljudskim pravima, nekompetentno.

Polazište za odgovor na ova pitanja je u nečemu što se zove najbolji interes djeteta. Ne samo interes, bilo kakav interes, nego najbolji interes djeteta. Najbolji. Najbolji interes djeteta ne može biti nešto deficitarno. Najbolji interes djeteta

zahtjeva najbolje okruženje. Funkcionalna biološka obitelj jest najbolje okruženje za rast i razvoj svakog djeteta. Zašto? Zato što je djetetu za potpun i zdrav rast i razvoj, osobito na području razvoja vlastitog identiteta (muškarac, žena) potrebno okruženje u kojem ima oba modela – i muškarca i žene. Nije dovoljna samo afektivna podloga ('Oni će ga voljeti') već je izrazito važan i ovaj vektor razvoja identiteta u području izgradnje vlastite muškosti i ženskosti, koju dijete najbolje uči iz modela svojih roditelja.

Svoju muškost primjećujem, razumijem i izgrađujem u odnosu prema onoj koja nije kao ja. Jednako tako i otkrivam, razumijem, učim o suprotnom spolu. Zaboravlja se reći da ljubav nije dovoljna. Jedna je stvar voljeti dijete, druga je stvar voljeti ga ljubavlju koja strukturalno. Svesti roditeljske veze na afektivnu i edukativnu dimenziju značilo bi zanemariti činjenicu da je filijacija psihički vektor i da je ona temeljna za djetetov osjećaj identiteta. Sve emocije svijeta nisu dostatne da bi stvorile temeljne psihičke strukture koje odgovaraju djetetovoj potrebi da zna odakle dolazi.

Za djevojku je otac najvažniji uzor za ono što može očekivati od muškarca. Istraživanja pokazuju da adolescentne djevojke koje su odrastale bez oca, imaju veće probleme s bliskošću i distancom u odnosu, nego dječaci iste dobi te je kod njih veća vjerojatnost od neželjenih trudnoća. Kako u najboljem interesu bilo koje djevojčice može biti odrastanje u okruženju bez modela oca?

Onima koji tvrde da je spol roditelja nebitan, možemo postaviti i pitanje ovako: 'Tko je od tvojih roditelja bio nebitan u tvome odrastanju? Je li otac bio nebitan? Je li majka bila nebitna? Postoji li bilo što što si primio od majke, a da je bilo specifično, različito od onoga što si primio od oca? Ili obratno? Kome od njih možeš reći: 'Bilo bi potpuno svejedno da je umjesto tebe tata živio s drugim muškarcem / mama živjela s drugom ženom?' Naravno da su i otac i majka značajno i različito, komplementarno, utjecali na formiranje naših stavova, uvjerenja, identiteta, ... Svako drugačije okruženje gdje ne postoje oba modela, muški i ženski, unaprijed je deficitarno i ne može biti u najboljem interesu djeteta. Odnosno, možemo postaviti

Niti jedan otac / muškarac ne može djetetu pružiti model koji može pružiti samo majka / žena. I niti jedna majka ne može djetetu pružiti model i ono specifično što može samo pružiti otac. Dijete promatrajući njihov odnos uči i usvaja modele ponašanja prema suprotnom spolu, uči o različitosti spolova, o svome identitetu što će biti od iznimne važnosti za njegovu kasniju sposobnost ostvarivanja funkcionalnih i kvalitetnih odnosa sa suprotnim spolom prilikom formiranja vlastite obitelji.

stvar i ovako: Sve dok postoji i jedan jedini funkcionalni heteroseksualni par koji čeka posvojenje ili udomljavanje, bolje je i potpunije okruženje za rast i razvoj djeteta od bilo kojeg drugačije strukturiranog okruženja.

UN Konvencija o pravima djeteta u članku 20. jasno propisuje kako se pri donošenju rješenja (udomljavanje, posvajanje, ...), osobita pozornost mora posvetiti osiguranju kontinuiteta u djetetovu odgoju, kao i njegovu etničkom, vjerskom, kulturnom ili jezičnom podrijetlu. Kako je moguće tvrditi da će istospolna zajednica biti kontinuitet djetetovog odgoja, osobito ako se radi o djetetu koje je raslo u kršćanskom okruženju svojih roditelja?

Svatko može nahraniti dijete. Može mu i pričati priču prije spavanja. Može ga voditi u parkić. Može s njime učiti i pomagati mu oko školskih obaveza. Ali niti jedan otac / muškarac ne može djetetu pružiti model koji može pružiti samo majka / žena. I niti jedna majka ne može djetetu pružiti model i ono specifično što može samo pružiti otac. Dijete promatrajući njihov odnos uči i usvaja modele ponašanja prema suprotnom spolu, uči o različitosti spolova, o svome identitetu što će biti od iznimne važnosti za njegovu kasniju sposobnost ostvarivanja funkcionalnih i kvalitetnih odnosa sa suprotnim spolom prilikom formiranja vlastite obitelji.

Sve drugo je opasno eksperimentiranje s djecom, protivno njihovu najboljem interesu kako bi se povlačivalo osobama koje su slobodno i svjesno izabrale oblik zajedničkog života suprotan prokreaciji, unaprijed deficitaran za pružanje oba modela – i očinstva i majčinstva koji jedini pružaju najbolje okruženje za rast i razvoj djeteta. Naravno, govorim o funkcionalnoj obitelji gdje se supružnici vole, poštuju i pružaju djetetu sve ono što je potrebno za njegov cjeloviti rast i razvoj.

Zato je mjesec svibanj i posebna prilika za iskazivanje zahvalnosti našim majkama, suprugama, kćerima, prijateljicama, redovnicama – svim ženama. Jer one daju ovom svijetu nevjerovatno važan dar. Dar koji ne možemo dati mi muškarcima. I obratno. A od koga ćemo vidjeti bolji primjer i svjedočanstvo savršenijeg majčinstva od naše Gospe? Zato, molimo kroz svibanj krunicu i budimo radosni jer imamo uz nas našu nebesku Majku!

**IVANA ORLEANSKA -
JEANNE D' ARC**

**NEVJEROJATAN ŽIVOT –
SVETICA, HEROINA,
ANĐEO-SPASITELJ,
DJEVICA, MUČENICA**

FRA TOMISLAV
PERVAN

IVANINO TRAJNO ZNAČENJE

Ivana Orleanska jedinstvena je pojava u povijesti Crkve, osoba koju je Crkva osudila za zločine protiv vjere i religije, ali ju je ta ista Crkva nakon četvrt stoljeća u potpunosti rehabilitirala, proces protiv nje proglašen je po svim točkama optužnice ništavan i ništavan te je nakon skoro punih pet stoljeća proglašena sveticom cijele Katoličke Crkve.

Za njezina sudskog procesa postavljali su joj stotine pitanja, sofisticiranih, mnoga su je pitanja mogla odvesti u zabludu jer je bilo svjesnih smicalica i sofistije. Svaki novi dan, svako ispitivanje pomno je bilježeno i uvečer bi ga potpisala trojica bilježnika. Glavni istražitelji i tužitelj biskup Pierre Cauchon svjesno je falsificirao krucijalne točke da bi bio siguran kako će Ivana biti osuđena i smaknuta. Teški uvjeti tamnovanja, okovana u mračnoj kuli, uvijek je imala uz sebe petoricu vojnika-stražara koji su bili krajnje grubo. Da bi se zaštitila od njihovih nasrtaja, nosila je na sebi i u tamnici mušku odjeću koju nikada nije skidala.

Ivana u svojim nastupima i odgovorima pred sudištem inkvizicije nije očekivala sofisticirana pitanja od svojih istražitelja koji bijahu odreda školovani teolozi, profesori kanonskoga prava, upućeni u pravne „zakučice“, teološke silogizme i klopke. Vjerovala je jednostavnom vjerom, povjeravala se Gospodinu, zavjetovala djevičanstvo, do samoga kraja vjerovala svojim glasovima i viđenjima sv. Mihovila Arkandela, sv. Katarine i sv. Margarete. Bila je duboko svjesna da ovaj vidljivi svijet nije cjelokupnost zbilje; za nju je tvarni svijet prožet duhovnim, svjetovi nisu hermetički odvojeni, zemlja je prožeta Božjom zbiljom, pa je stoga vjerovala u nužnost i pobjedu pravde i ljubavi.

Danas možemo slobodno govoriti o zbiljskoj suvremenosti Ivane Orleanske i za naše, dvadeset i prvo stoljeće. Iz njezine pojave možemo iščitati i njezino duboko značenje za naše vrijeme. Živimo u ozračju straha, terora, međunarodnoga nepovjerenja. Pojava i lik Ivane iz petnaestoga stoljeća ima trajnu, nadvremensku poruku i može nam u mnogočemu mnogo toga poručiti.

Ivana se borila i žrtvovala te je žrtvovana kako bi sačuvala identitet i posebnost, suverenost i samostalnost svoje domovine. Posvetila se do kraja jedinstvenoj i nenadomjestivoj duši i poslanju svoje domovine. Domovina joj je uz vjeru svetinja. Vjerovala je kako nije pravedno ni pravično da njezina domovina postane dio engleskoga imperija i kraljevstva. Naime, kad se pojavila, više od polovice

njezine domovine bila je pod vlašću Engleza i njihovih saveznika na kontinentu.

Strašila se pri pomisli da bi se njezina domovina, njezin integritet i identitet, žrtvovao u svrhu izgradnje i stvaranja tuđega imperija (Empire-State-Building! – ne onaj u New Yorku, nego engleski imperij u Londonu! – danas ovjekovječen u njihovu „Commonwealthu“). Ona se do kraja žrtvovala za integritet i opstojnost svoje domovine – Francuske. Nije bila ni svjesna da je njezina uloga (po)služila očuvanju ali duhovnoj i svekolikoj obnovi nacije nakon stogodišnjega rata i pustošenja.

Iz njezina primjera možemo i mi danas zaključiti da je svaki narod po sebi nepovrediv, da nitko nema pravo dominirati, izvana urušavati, uništavati, bilo koju naciju u svijetu. Pogotovo ne nasiljem ili osvajačkim ratovima. Pa ni onu malu, i najmanju! Ivana je zaštitni znak i znamen, „magna charta“, velike povelje – koja je u naše doba ratificirana deklaracijama, ugovorima i međunarodnim sporazumima – kako nijedna nacija nema pravo napasti, osvajati, uništavati, iskorištavati drugu naciju ili je uključiti u nekakav „melting pot“, u veledržavu, bez vlastitoga suvereniteta i identiteta, pa bila to i Europska

Ivana Orleanska – Jeanne d' Arc bljesnula je u francuskoj povijesti u presudnim trenucima. Djelovala je nepune dvije godine, ostavila iza sebe neizbrisiv trag. Ostaje pitanje, ako ju je Bog pozvao na posebnu misiju, zašto je dopustio onakvu smrt? Ljudskom logikom neprotumačivo, ali u svjetlu pojave i sudbine Isusa Krista posve shvatljivo.

unija. Njezina pojava jasni je znamen i poruka protiv svih koji žele voditi ekspanzionističku politiku protiv drugih naroda i država. Bogu se svidjelo od pastirice učiniti istinsku heroinu u pravednoj stvari, a da ništa nije oduzeo od njezine ženstvenosti i čistoće.

Ivana je francuska nacionalna svetica, ona je, rekospo gore, kao heroina sveprisutna, u gotovo svakoj crkvi naći ćemo njezin kip. Nije bila nacionalist ni šovinist, kakvim bi je htjeli prikazati današnji desničari, jer je za nju Bog i Božji poredak iznad svega, za razliku od suvremenih nacionalista kojima je vlastita nacija idol te je instrumentaliziraju za svoje interese. Nije bila ni onodobna Rosa Luxemburg kakvom bi je htjeli prikazati ideolozi ljevice. Ona nastupa u ime samoga Boga. Prema Ivaninu poimanju društveni i pravni poredak u državi temelji se na zakonitom, pomazanom kralju, koga je Bog postavio. On jamči opće dobro i blagostanje uz Božju pomoć. Kralj mora biti jamac pravednoga društvenoga poretka, zaštitnik seljaka, osloboditelj kmetova, pomoć slabima, utočište napuštenih, „Anđeo milosrđa“.

Ivana Orleanska – Jeanne d' Arc bljesnula je u francuskoj povijesti u presudnim trenucima. Djelovala je nepune dvije godine, ostavila iza sebe neizbrisiv trag. Ostaje pitanje, ako ju je Bog pozvao na posebnu misiju, zašto je dopustio onakvu smrt? Ljudskom logikom neprotumačivo, ali u svjetlu pojave i sudbine Isusa Krista posve shvatljivo.

Zapravo, njezina zvijezda od toga trenutka počinje se kretati uzlaznom putanjom. Penje se do neslučenih, svetačkih visina. Logiku Ivanina života nije moguće shvatiti, ne promatramo li nju u izravnom nasljedovanju Isusa Krista. Suobličila se u životu i smrti s Isusom Kristom. To je temelji akord njezina života. Isusova patnja i smrt cijena su i pretpostavka za otkupljenje i spas čovječanstva. Na tome zaslonu možemo promatrati i život te smrt svih svetaca, pa i Djevice Orleanske.

Oslobađanje domovine od tuđina bijaše početak njezine misije. Svojom bezuvjetnom ljubavlju prema Isusu Kristu, raspetomu i uskrslomu, preobrazila se ta „amazonka“, žena-ratnica u sveticu koja je u veoma kratkom vremenu naučila zanijekati samu sebe te se baciti do kraja u naručje svoga božanskoga Učitelja. U svojoj se duši za svoga tamnovanja u ne-ljudskim uvjetima, podnoseći kušnje, ispitivanja i muke spremala za svoju mučeničku smrt od koje nam i danas prolaze tijelom trnci.

„Svijetla vojska mučenika“ počinje s mladim Stjepanom, đakonom, a nastavlja se kroz cijelu povijest do dana današnjega. Jeanne d' Arc, devetnaestogodišnjakinja, svrstala se u red mladih svjedoka-mučenika koji su prošli Isusovu školu te i danas ostaju primjerom mladom naraštaju, svojom čistoćom, nevinošću, ljubavlju prema Kristu, Crkvi, domovini. Za nju ne postoji alternativa kao kod nekih nadobudnih današnjih vjernika i teologa: „Krist da – Crkva ne!“ Za

nju su Crkva i Isus Krist jedno!

Ivana je bila svjesna da onaj koga Isus uzme kao svoje sredstvo mora biti spreman žrtvovati sebe i svoj život. Ona je to učinila na primjeren način. Sve što je govorila i činila imalo je svoj temelj u njezinoj dubokoj povezanosti s najdubljim tajnama naše vjere. Kao dijete i djevojčica – to su potvrdili svi koji su je od djetinjstva poznavali – rado je molila, išla na misu, neizostavno se ispovijedala i pričesćivala. Bezuvjetno je slušala nutarnje glasove – „Kćeri Božja, kreni!“ – te je snagom svoje vjere i poniznosti izvela naizgled nemoguće stvari pa je i svoju mučeničku smrt svjesno prihvatila kao volju Božju.

Ivana – ni žena ni redovnica, ni dvorska dama ni plemkinja, ni filozof ni državnik – Ivana predstavlja nešto krajnje svježe, nebeski dar i našem vremenu. U konačnici, kad se sve sažme i proanalizira, njezina bitka na crkvenom sudištu ne bijaše protiv engleskih političara ni vojskovođa, nego protiv moćnika iz vlastite francuske Crkve koja je u jednom trenutku izdala interese svoje nacije u korist Engleza zarad vlastite karijere. Do kraja posvećena svojoj vjeri i poslanju na kraju se osjećala izdanom od zemaljske institucije Crkve, kao i Krist od onodobne „sinagoge“.

Jeanne d' Arc je nepismena, ne zna ništa o francuskoj povijesti, ne zna o prijedporima glede krune niti o političkim intrigama koje se pletu oko engleskoga i francuskoga dvora. Ljudsko joj je znanje u svakom pogledu strano. I tu čovjeku staje razum i dah: Kako se pastirica pretvara u vojnog stratega. Ne, ona samo jedno sluti: Bog pati u svome narodu i stoga slijedi svoje glasove. Što treba? Ništa drugo nego slušati i slijediti glasove. Do jučer je s vlastitom majkom plela i tkala, čuvala ovce jer drugo ništa nije ni znala. I najednom stoji pred kraljevićem i tvrdi kako će osloboditi Orleans od onih koji već sedam mjeseci opsjedaju grad, a kraljeva je vojska pred totalnom kapitulacijom. Čini što je odlučila, i za četiri dana grad je oslobođen.

Stoga je ona odlučna, i uspijeva kao nepobjedivi strateg u ratu, vođa i nepogrješiva savjetnica. A nakon što je oslobodila Francusku preostaje joj jedno, lišiti sebe svoga poslanja. A kako je vođena Duhom Svetim,

Ivana je zaštitni znak i znamen, „magna charta“, velike povelje – koja je u naše doba ratificirana deklaracijama, ugovorima i međunarodnim sporazumima – kako nijedna nacija nema pravo napasti, osvajati, uništavati, iskorištavati drugu naciju ili je uključiti u nekakav „melting pot“, u veledržavu, bez vlastitoga suvereniteta i identiteta, pa bila to i Europska unija. Njezina pojava jasni je znamen i poruka protiv svih koji žele voditi ekspanzionističku politiku protiv drugih naroda i država. Bogu se svidjelo od pastirice učiniti istinsku heroinu u pravednoj stvari, a da ništa nije oduzeo od njezine ženstvenosti i čistoće.

ne preostaje drugo, nego proći kroz oganj – lomaču, upravo kao što se dogodilo i njezinu Učitelju u najzloglasnijem i najbezočnijem procesu koji je upriličen na ljudskom sudištu, pred Velikim vijećem, Herodom i Pilatom.

Odbačena od svih za koje se borila, od kralja i dvora, od biskupa i svećenstva – izručena je strašnoj smrti kao i njezin Gospodin. Krivotvoreno sudište i strašna egzekucija. U svojoj osamljenosti, u svojoj agoniji najslabijeg Gospodinu na križu. U njezinu životu i smrti osjeća se dašak vječnosti, blizina Boga, u njoj sagledavamo preobrazbenu snagu vjere, što je za nas suvremenike primjer i znak koji treba nasljedovati. Presuda Ivani Orleanskoj veliko je upozorenje Crkvi i danas da se čuva bratimljenja ili kohabitacije s državom i svjetovnom vlasti, iz želje za vlastitom ugodom i životom bez križa. Njezino nam suđenje zbori jasno o nespojivosti crkvene i državne

OSLOBAĐANJE DOMOVINE OD TUĐINA BIJAŠE POČETAK NJEZINE MISIJE. SVOJOM BEZUVJETNOM LJUBAVLJU PREMA ISUSU KRISTU, RASPETOMU I USKRSLOMU, PREOBRAZILA SE TA „AMAZONKA“, ŽENA-RATNICA U SVETICU KOJA JE U VEOMA KRATKOM VREMENU NAUČILA ZANIJEKATI SAMU SEBE TE SE BACITI DO KRAJA U NARUČJE SVOGA BOŽANSKOGA UČITELJA. U SVOJOJ SE DUŠI ZA SVOGA TAMNOVANJA U NELJUDSKIM UVJETIMA, PODNOSEĆI KUŠNJE, ISPITIVANJA I MUKE SPREMALA ZA SVOJU MUČENIČKU SMRT OD KOJE NAM I DANAS PROLAZE TIJELOM TRNCI.

vlasti, o nekakvoj protunaravnoj kohabitaciji. Bogu Božje, caru carevo.

Ivana se pojavila na razmeđu epoha. S njom, možemo reći, prestaje srednji vijek i započinje novo doba, humanizma i renesanse. Duskora slijedi pad Bizanta koji je skoro tisuću godina dominirao kršćanskim Istokom, a Kolumbo će se otisnuti u Novi svijet. Tisuću godina srednjega vijeka, kršćanskoga uspona, velikih zdanja i teoloških „suma“, ali i velikih epidemija te ratovanja. Snažne vjere i pouzdanja u Gospodina.

Jeanne d' Arc živi je prosvjed protiv suvremenog katolicizma komu je neshvatljiva krajnja patnja i mučeništvo kao i punina vjere. I danas imamo diljem svijeta stotine tisuća mučenika koji godišnje daju svoje živote za Isusa Krista. Povijest mučenika i danas se dopisuje te je upitnik i izazov svakomu kršćaninu, svim vjernicima. Jesmo li vidjeli na Zapadu ili kod nas demonstracije protiv progona i mučenja kršćana na Bliskom istoku, u Siriji, Iraku, Libiji, u islamskim državama, gdje je u praksi zakon šerijata?

Jean Guittou, filozof i pisac, jedini laik pozvan od Pape biti sudionikom Drugoga vatikanskog sabora, napisao je studiju o Ivani Orleanskoj. Zabilježio je kako je za sebe osobno oduvijek osjećao da su *Suđenje Ivani Orleanskoj, Nasljedovanje Krista* Tome Kempenca te *Povijest jedne duše* od Male Terezije od Djeteta Isusa tri intimno povezana evanđelja koja imaju nešto krajnje specifično poručiti svima koji su osjetljivi na njihovom i individualnu ali i zajedničku jeku i rezonanciju. Ivanina poruka je trajno sudobna. Pa i za naše vrijeme globalizacije,

svjetske vlade i potiranja malih nacija. Tu bismo mogli negdje smjestiti i mi svoju Hrvatsku i hrvatski identitet koji se potire s mnogih strana i od mnogih čimbenika, nutarnjih i vanjskih. Stoga smo uvjerenja kako je sv. Ivana Orleanska svetica i za naše doba, makar je živjela i mučenički podnijela smrt prije šest stoljeća.

Kraj

LITERATURA:

- Ruth Schirmer-Imhoff (Izd.), *Der Prozess Jeanne d'Arc. Akten und Protokolle 1431 und 1456*, München 1961.
- Markus Büning, *Jeanne d'Arc. Mensch der Kirche. Ein Leben zwischen freiem Gewissen und kirchlicher Bindung*, 2019.
- Benedikt XVI., *Audienzansprache über Johanna von Orléans*, u: *Heilige und Selige. Grosse Frauengestalten des Mittelalters*, Illertissen 2011, 141-149
- Leon Bloy, *Jeanne d' Arc*, u: *Isti, Schrei aus der Tiefe*, Trier 1987, 130-137
- Mary Gordon, *Joan of Arc. A Life*, New York 2008.
- Marina Warner, *Joan of Arc: The Image of Female Heroism*. Drugo revidirano izdanje 2013. Oxford Press
- Hilaire Belloc, *Joan of Arc* (English Kindle Edition, 2016.)
- Malte Prietzel, *Jeanne d' Arc. Das Leben einer Legende*, Freiburg im Br. 2011.
- Donald Spoto, *Joan: The Mysterious Life of the Heretic Who Became a Saint*, New York 2007 (EPub Edition 2007).
- Ursula Flacke, *Das kurze Leben der Jungfrau von Orléans*, Köln 2013.

MEĐUGORJE PORUKE KRALJICE MIRA

„Dragi čitatelji i Gospini prijatelji, preporučujemo vam ovu knjižicu. Ona ne sadrži ni novu objavu ni novo evanđelje. Njezino čitanje vodit će vas i upućivati na Isusa Krista, što je Gospina želja i smisao njezina dolaska k nama.“

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

Predsjednik Macron na drugu godišnjicu požara: Notre-Dame će biti obnovljen do 2024.

Francuski predsjednik Emmanuel Macron posjetio je parišku katedralu Notre-Dame u četvrtak 16. travnja, na drugu godišnjicu požara u kojem je teško stradala.

Francuski predsjednik katedralu koja je veliko gradilište obišao je u društvu pariške gradonačelnice Anne Hidalgo. Izjavio je da će „obezbjeđivanje dovršetku 2024. biti ispunjeno“.

Prva faza radova još uvijek je u tijeku, a uključuje osiguravanje građevine i uklanjanje 200 tona metala nakon što je vatra uništila 40 tisuća dijelova skela koje su radi obnove bile podignute oko tornja u vrijeme požara. Radovi nakon požara bili su na neko vrijeme prekinuti zbog straha od trovanja olovom, a proces je potom usporila i pandemija koronavirusne bolesti.

Francuska ministrica kulture Roselyne Bachelot rekla je da je do sada za obnovu prikupljeno 833 milijuna eura što omogućuje da mirno razmatraju obnovu. Druga faza koja obuhvaća samu obnovu, rekonstrukciju i restauraciju prema stanju prije požara trebala bi početi početkom iduće godine.

Podsjećamo da je požar na krovu buknuo navečer 15. travnja 2019. Urušio se drveni toranj, a uništen je i velik dio krovšta. Uzrok požara još uvijek nije poznat.

Na slobodu pušteni katolici oti u travnju na Haitiju

Misionarke na Haitiju s. M. Liberija Filipović i s. M. Ana Uložnik dopisom su u subotu 1. svibnja izvijestile da su svi katolici oti u travnju pušteni na slobodu te su pozvale da se i dalje nastavi moliti za bolju budućnost te karipske zemlje.

Misionarke s. M. Liberija Filipović i s. M. Ana Uložnik, članice Družbe sestara služavki Maloga Isusa Provincije Bezgrješnog Začeca Blažene Djevice Marije – Sarajevo izvijestile su da je na slobodu pušteno preostalih šest katolika oti 11. travnja 2021. na Haitiju: četiri svećenika, časna sestra i laik. U Croix Les Bouquet-su toga dana oteto je pet svećenika, dvije časne sestre i tri laika koji su išli na slavlje uvođenja u službu novog župnika. Dvanaest dana nakon otmice, 23. travnja oslobođena su trojica svećenika, a jednu od oti žena zbog bolesti otmičari su oslobodili ranije.

Sestre misionarke zahvaljuju Bogu što su sada svi dobro i na slobodi, kao i svima koji su ih pratili u svojim molitvama. Na kraju dopisa pozvale su da se i dalje nastavi moliti za bolju budućnost Haitija.

Ta karipska zemlja koja zauzima oko trećinu otoka Hispaniole, iz skupine Antilskih otoka, prolazi kroz veliku gospodarsku, političku i socijalnu krizu koja bi mogla eksplodirati i prijeći u autoritarne pokrete i prekretnice. Već dugo ju sve više muče otmice i nasilni zločini koji se događaju u ozračju velikih poremećaja izazvanih u posljednjih 15 godina uraganima, potresima i epidemijama.

S. M. Liberija Filipović i s. M. Ana Uložnik dospjele su u Haiti prije sedam godina, u siječnju 2014. nakon što je potres magnitude 7 prema Richteru pogodio tu siromašnu karipsku otočnu zemlju 2010. godine, pri čemu je poginulo više od 250 tisuća ljudi.

Poljskoj u bliskoj budućnosti prijeti nedostatak svećenika

Prema riječima nadbiskupa Poznanja (Poznań) Stanisława Gądeckog, Katolička Crkva u Poljskoj u bliskoj će se budućnosti suočiti s nedostatkom svećenika.

To je jedan od razloga zašto je prema predsjedniku Poljske biskupske konferencije potrebno u budućnosti formirati veće župe.

Pozivajući se na nagli pad broja kandidata za svećeničko zvanje u nadbiskupiji Poznanj na zapadu zemlje Gadecki je u pastoralnom pismu objavljenom na Nedjelju Dobrog Pastira napisao kako podatci o broju svećeničkih zvanja neumoljivo ukazuju na to da Poljska mora „računati da će se u bliskoj budućnosti suočiti sa znatnim gubitkom svećenstva što će se odraziti na mnoge župe“.

„Zbog nedostatka svećenika potrebno je spojiti manje župe tako da jedan župnik pastoralni skrbi za dvije ili više bivših malih župa“, predlaže nadbiskup Gądecki. Pozvao je na „puno žarču molitvu“ za nova zvanja kako ne bi nedostajalo propovjednika i djelatela sakramenata. Ljudi Boga uvijek trebaju, pa i u doba tehnološke dominacije i globalizacije, naglasio je nadbiskup u pastoralnom pismu objavljenom u Poznanju i Varšavi na Nedjelju Dobrog Pastira kada se slavi i dan molitve za zvanja.

Crkva u Poljskoj tradicionalno je imala veliki udio u ukupnom broju kandidata za svećeništvo u Europi. U rekordnoj 2005. godini u Poljskoj je 1.145 muškaraca započelo svećeničku formaciju. U tekućoj akademskoj godini 2020./2021. bilo ih je, međutim, svega 441, 57 manje nego prethodne godine.

Charles de Foucauld bit će proglašen svetim

Papa Franjo odobrio je Kongregaciji za kauze svetaca proglašenje svetim blaženoga Charlesa de Foucaulda, objavio je Tiskovni ured Svete Stolice u ponedjeljak 26. travnja.

U ponedjeljak 3. svibnja u 10 sati, u dvorani Konzistorija vatikanske apostolske palače papa Franjo predvodit će molitvu trećeg časa i Redovni javni konzistorij za kanonizaciju sedmero blaženika među kojima i „malog Isusovog brata“ Charlesa de Foucaulda, navodi se u priopćenju Svete Stolice.

Charles de Foucauld rođen je 1858. u Strassbourgu. Kao mladić stalno se udaljavao od svoje vjere. Nasljedstvo koje je dobio od roditelja omogućilo mu je slobodan život. Godine 1876. stupio je u vojsku da bi je 1882. napustio i pošao na istraživački put u Maroko. Ekspedicija se razvila u znanstveni uspjeh na tom području pa je primio zlatnu medalju Zemljopisnog društva.

Foucauld je bio fasciniran sjevernoafričkim islamom, nakon čega je doživio obraćenje te postao vjerni kršćanin. Nakon jednog hodočašća u Svetu Zemlju ozbiljno je htio pri-

stupiti trapističkom redu. Otputovao je u Nazaret i tri je godine radio kao vrtlar u jednom samostanu. Postao je svećenik te je odlučio vratiti se u Saharu kako bi tamo živio kao pustinjač i misionar. Osnovao je zajednicu koja se temeljila na životu prema Svetome pismu, euharistiji i apostolatu. Uvečer 1. prosinca 1916. Charlesa de Foucaulda, koji se u međuvremenu nazvao mali brat Karlo od Isusa, ubila je naoružana banda u alžirskom samostanu u Tamanrassetu.

Pape Pavao VI. i Ivan Pavao II. nazvali su Foucaulda „bratom svijui i primjerom bratske ljubavi“, a kardinal Jose Saraiva Martins, bivši prefekt Kongregacije za proglašenje blaženim i svetima za njega je rekao je kako je u Sahari „živio poniznost, siromaštvo i Kristovu ljubav te se smatrao bratom kršćana, židova i muslimana“. Njegov način „suživota“ s najsiromašnijima općenito se smatra začetkom novog dijaloga s islamom u zemljama u kojima su katolici manjina.

Danas postoji 18 muških i ženskih ogranaka, vezanih uz duhovnost

Charlesa de Foucaulda, s 11 000 članova na pet kontinenta, a nazočni su i u Hrvatskoj.

Zajedno s de Foucauldom svetima će biti proglašeni trojica blaženika: bl. Lazar, zvani Devasahayam, laik, mučenik, zatim bl. César de Bus, svećenik, osnivač Kongregacije otaca kršćanskog učenja, blaženi Luigi Maria Palazzolo, svećenik, osnivač redovničke ustanove Siromašne sestre (Istituto delle Suore delle Poverelle) – Istituto Palazzolo i bl. Giustino Maria Russolillo, svećenik, utemeljitelj Družbe Božjih poziva i Kongregacije sestara Božjih poziva.

Uz petoricu svetaca Crkva će dobiti i dvije nove svete. To su blažena Maria Francesca di Gesù (u svijetu: Anna Maria Rubatto), osnivačica sestara kapucinskih trećoredica iz Loana te blažena Maria Domenica Mantovani, suosnivačica i prva vrhovna poglavarica redovničke ustanove Male sestre Svete obitelji (Piccole Suore della Sacra Famiglia).

Crkva u Poljskoj proslavila Dan mučeništva poljskog klera

Na inicijativu Poljske biskupske konferencije 29. travnja slavi se Dan mučeništva poljskog klera, objavila ja Acistampa. To je Dan sjećanja na tisuće svećenika, redovnika, redovnica i đakona žrtava nacističkog i komunističkog totalitarizma.

Datum je vezan uz godišnjicu oslobađanja njemačkog koncentracijskog logora Dachau od strane

američke savezničke vojske 1945. godine. Riječ je o glavnom mjestu pogubljenja članova poljskog svećenstva u Drugom svjetskom ratu. Nijemci su ondje pogubili 868 od 1 773 zatočenika poljska svećenika. U Dachauu je bilo zatočeno ukupno 3 000 katoličkih svećenika iz različitih zemalja. Tijekom cijelog Drugog svjetskog rata ubijen je svaki peti

poljski svećenik (njih oko dvije tisuće od ukupno 10 000). Ubijeno je također više od 600 redovnika i redovnica. Neke biskupije izgubile su 70-80% klera u odnosu na prijeratno razdoblje.

Poljski povjesničari ističu herojsko držanje posvećene osobe tijekom Drugog svjetskog rata. Najpoznatiji od njih je franjevac konventualac sv. Maksimilijan Marija Kolbe, koji je u koncentracijskom logoru Auschwitz položio život umjesto zatvorenika Franciszeka Gajowniczeka. Među ubijenim svećenicima bilo je također mnogo vojnih kapelana.

Zatočeni svećenici u Dachauu dali su zavjet da će, ako prežive logor, hodočastiti u svetište Svetoga Josipa u Kališu (Kalisz). Dana 29. travnja 1945., nekoliko sati prije nego su Nijemci uspjeli provesti u djelo plan o pogubljenju svih zatočenika i uništenju čitavog logora, Amerikanci su ušli u Dachau oslobodivši 33 000 osoba, među kojima i 856 svećenika. Prema odluci Poljske BK glavno mjesto proslave Dana mučeništva poljskog svećenstva je svetište sv. Josipa. To je mjesto postalo odredištem zahvalnog hodočašća svećenika koji su preživjeli koncentracijski logor Dachau. Misu je ove godine slavio mons. Grzegorz Suchodolski iz Siedlca. Biskup biskupije Kalisz mons. Damian Bryl pozvao je da se, zbog pandemije, svećenici iz cijele Poljske ujedine u molitvi putem interneta.

ŽIVOT (GLAVA), MUKA, MUČENIŠTVO, SMRT I USKRŠNUĆE

MILE MAMIĆ

Se su to bitni pojmovi i nazivi u Kristovu životu. O svemu smo tome, poštovani čitatelji, govorili s različitim gledišta u mnogim člancima u Glasniku mira. Taj niz naziva počinje riječju život, a završava riječju uskrsnuće. Uskrsnuće je sinonim za život, onaj pravi, proslavljeni, kad ti više nitko ne može odrubiti glavu.

Glava je vrlo važan dio ljudskoga tijela. Uz srce (ne samo u anatomskom smislu nego i u smislu središta ljudske osjećajnosti) i duh/duša kao važnu sastavnicu čovjekovu. Da je glava ipak najvažniji dio ljudskoga tijela, dokazuju mnoga mučeništva odsijecanjem glave. Herodova je žena samo poželjela glavu svetoga Ivana Krstitelja, i nema problema – dobila ju je na pladnju. Glupo obećanje nestašnoj kćeri Herod je „morao“ izvršiti. U pravnoj državi se često događalo da dva kriva svjedoka lažno svjedoče o nekome i nedužan čovjek ostane bez glave, bude osuđen na smrt. Zato je nastala izreka *dva bez duše, treći bez glave*. Bilo je smaknuća bez ikakva suda i presude, pa i bez svjedoka. Na našim prostorima se često događalo da se ljude mučilo, nabijalo na kolac, nemilosrdno odrubljivalo glavu kao da se o kupusu radi. Glava je bila vrlo česta meta. Ljudi su zato doista nosili glavu u torbi. Zašto? Našalit ću se: To je bilo sigurnije nego na vratu. Zanimljivo da nitko ne spominje vrat u vezi s odrubljivanjem glave, kao da vrat nije tako važan. On je samo *postolje, stalak, vrtuljak* na kojem stoji glava. Vrat je u vezi s glagolom *vrtjeti*. On i služi da što bolje čuvamo glavu vrteći se na sve strane da vidimo otkud nam prijete opasnost. Nema odsijecanja glave bez presijecanja vrata. Odsijecanje glave bila je naša svakodnevica nekoliko stoljeća u borbi s Turcima na braniku kršćanske Europe kad smo bili „Antemurale christianitatis“ („Predziđe kršćanstva“). Toga je pun Kačićev *Razgovor ugodni naroda slovinskoga*. U mnogim zemljama

smrtna kazna bila je dominantna nekoliko stoljeća, a najčešći način izvršavanja smrtno kazne bilo je *odsijecanje glave*, što potvrđuje pogibija hrvatskoga bana Petra Zrinskog i kneza Frana Krste Frankopana. Dan prije pogubljenja Petar Zrinski je napisao dirljivo pismo svojoj ženi Ani Katarini *Moje drago serce*, koje je iste tragične godine 1671. bilo prevedeno na nekoliko jezika. U početku pisma Petar piše: „o desete ore mene budu glavu sekli, i tvojemu ... Bratcu.“ Zamislite, poštovani čitatelji, da dobijete takvo „ljubavno pismo“ od svojega muža, žene, brata, sestre. Užasno! (Vidi o tom opširnije u članku *Domoljubno ogleдалo – ispit savjesti za svakoga Hrvata i Hrvaćanina*: <https://narod.hr/kultura/dr-sc-mamic-domoljubno-ogledalo-ispit-savjesti-za-svakoga-hrvata-i-hrvaćanina>)

Pogibija Zrinskog i Frankopana zanimljiv je uzorak različitoga gledanja na iste događaje. Zrinski i Frankopan su osuđeni za *uvredu veličanstva i veleizdaju domovine*. Bilo im je određeno, zamislite, i *poštrenje smrtno kazne*, i to *odsijecanjem junačke desnice*. Ali im je „milostivi“ car to oprostio – pomilovao ih. Zahvaljujući tomu, imamo dirljivo Petrovo pismo.

Oni su za nas junaci, uzori u obrani hrvatske slobode. Bilo je u našoj mučeničkoj povijesti puno takvih „pravorijeka“ s gledišta tuđinskih središta moći i sile. Slučaj Slobodana Praljka i suosuđenika nepobitan je dokaz da je očekivani *pravorijek* zapravo bio *krivorijek*, kakvih je bilo dosta u hrvatskoj mučeničkoj povijesti i u povijesti Crkve. Glava Crkve – Isus Krist, Pravednik dobio je također poštrenje smrtno kazne – pribijanje na križ. Taj fenički izum za mučenje čovjeka prije smrti postao nam je znakom spasenja i izvorom snage. Mučeništvo i progoni obilježili su prva stoljeća kršćanstva. Ali je „krv mučenika“ postala „sjeme novih kršćana“, kako reče Tertulijan. I naša povijest obilježena je mučeništvom kroz sva stoljeća.

Povezanost Hrvata s Kristom, s Crkvom, s „Petrovom lađom“ obilježila je trinaest stoljeća naše kršćanske povijesti. Nije slučajno da smo dobili dva papinska blagoslova i dva papinska priznanja hrvatske države. Prvi blagoslov i priznanje dobili smo od pape Ivana VIII. u Pismu hrvatskome knezu Branimiru 1879. To je ujedno bilo i prvo međunarodno priznanje hrvatske države, po načelu *Roma locuta, causa finita* (Kad Rim kaže svoje, slučaj je riješen). Zato smo svečano slavili Branimirovu godinu 1979. Drugo međunarodno priznanje i papinski blagoslov dobili smo od dragoga pape Ivana Pavla II. On je potakao i druge države da priznaju Hrvatsku. Njegov papinski blagoslov „Zemljo Hrvatska, Bog te blagoslovi!“ još nam zvonu u ušima i odjekuje u srcu.

Naš povijesni hod snažno je povezan i obilježen svim fazama Kristova života: rođenjem, životom, mukom, mučeništvom, križem, križnim putem, Kalvarijom/kalvarijom, Golgotom/golgotom, smrću i uskrsnućem. Kao pojedinci i narod sve smo to osjetili na vlastitoj koži.

Svake godine obilježavamo poneku hrvatsku mučeničku obljetnicu, ali ove godine imamo ih najviše. Najviše ih je koje završavaju s brojem 1. Godine 1971. sudjelovao sam u Hrvatskom proljeću. I tada smo obilježavali obljetnicu pogibije Zrinskog i Frankopana, pogibije Eugena Kvaternika i suboraca i druge. Ja sam onda bio za 50 godina mlađi. I spomenute su obljetnice bile za toliko mlađe. One i ja dobili smo još 50. Nismo tada ni slutili da će i Hrvatsko proljeće biti tako važno u budućnosti. I eto, ove godine obilježavamo 50. obljetnicu Hrvatskog proljeća. Bogatiji smo za nekoliko obljetnica.

Sve su te obljetnice hrvatske i mučeničke. Mučeništvo nam nije ideal ni cilj, ali ono je nekako *conditio sine qua non* („uvjet

bez kojega se ne može“) na putu do uskrsne pobjede i punine života.

Obilježavamo 40. obljetnicu međugorskih ukazanja. I to je važna hrvatska obljetnica. Je li i ona mučenička? *Mučenik, mučenica, mučeništvo* u kršćanskom smislu znači „dati život kao svjedočanstvo istine“. Po tom sveti Ivan Evanđelist ne bi bio mučenik. On jest mučen, bačen u vrelo ulje, ali je čudesno preživio i umro naravnomo smrću. Nije u tom smislu mučenik ni bl. Alojzije Stepinac. Oni su trpjeli mučeništvo „davali svoj život kao svjedočanstvo istine“. Oni nisu krivi što nije uslijedila smrt kao posljedica mučenja. Njih ipak smatramo mučenicima. U tom smislu možemo gledati i međugorske vidoce i mnoge druge osobe koje su strahovito trpjele zbog svjedočenja međugorskih zbivanja. Ti su ljudi bili izloženi strahovitim mukama, pritiscima, prijetnjama, torturama. U jeku komunističkog ateizma kao „(ne)službene“ religije ondašnje države svjedočiti Gospina ukazanja, jednu duhovnu stvarnost udarac je u glavu, u srce borbenoga ateizma. Neki ni danas ne mogu oprostiti Gospi i vidiocima, što su se drznuli tako nešto poduzeti. Zato neki napadaju film o Međugorju. Najradije bi i Gospi i vidiocima odrubili glavu, možda i poostriili kaznu, ali, hvala Bogu, ni Gospi ni vidiocima ne mogu ništa. Nekad su ih mogli ubiti, ali ne mogu u njima ubiti neuništivi duh ni istinu.

I ja i Dorica Barbić, suradnica na HKR-u, urednica emisije *Kava s Doricom*, u svojim promišljanjima o hrvatskim mučeničkim obljetnicama uključujemo i Međugorje. Ono to zaslužuje. Ono to jest. Međugorje je postalo središte i rasadište zdrave duhovnosti. Mnogi su dolazili učiti hrvatski jezik samo radi Međugorja. Međugorje je svijet u malom: Tu se pjeva, moli, slavi Boga na puno europskih i svjetskih jezika.

Tu se širi ozračje povjerenja, predanja neizmjerne Božjoj ljubavi, ozračje dobra, praštanja i pomirenja s Bogom i s ljudima. Međugorje je postalo veliko duhovno preporodilište svijeta. Tu se njeguje kultura života, sreće i blagoslova, a duhovni plodovi Međugorja kao gljive poslije kiše rastu i šire se svijetom.

Sve naše mučeničke obljetnice, pa i ova dobivaju puni smisao u svjetlu uskrsnuća i uskrsne nade. Neka bude život! Uskrsnuće je punina života. „Ja sam uskrsnuće život.“ – kaže Isus. (Iv 11,25-26)

Tjedni molitveni program

zimski raspored (od 1. rujna do 31. svibnja)

PONEDJELJAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17-20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta,
19 h Slavna otajstva krunice

UTORAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17-20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

SRIJEDA

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17-20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 h Molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

ČETVRTAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17-20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta,
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Križni put uz Križevac
17-20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Čašćenje Kriza

SUBOTA

7.30 h, 11 h Sv. mise na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17-20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8,11 i 18 h Sv. mise na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Ispovijed Prije svake sv. Mise
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 h Slavna otajstva krunice

POTICAJ ZA LECTIO DIVINA

Iz preobilja biblijskih tekstova Crkva nam iz dana u dan nudi odabranu duhovnu hranu – misna čitanja iz Staroga i Novoga zavjeta. Iz broja u broj Glasnika mira u ovoj ćete rubrici naći kratice koje upućuju na biblijsku knjigu, poglavlje i redak misnih čitanja za razdoblje od 15. do 15. u mjesecu. Božja je riječ radosna vijest. Ona je živa i djelotvorna. Ako se izložimo njezinu djelovanju, ona ima snagu mijenjati nas.

Subota, 15. 5. 2021.
M. ČIT.: Dj 18,23-28; Ps 47,2-3.8-10; Iv 16,23b-28
vl: Sef 3,14-18a (ili: Rim 12,9-16b); Otpj. pj: Iz 12,2-3,4b-6; Lk 1,39-56

Nedjelja, 16. 5. 2021.
M. ČIT.: Dj 1,15-17.20a.20c-26; Ps 103,1-2.11-12.19-20ab; 1Iv 4,11-16; Iv 17,11b-19
Utorak, 1. 6. 2021.
M. ČIT.: od dana: Tob 2,10-23; Ps 112,1-2.7b-8.9; Mk 12,13-17

Ponedjeljak, 17. 5. 2021.
M. ČIT.: Dj 19,1-8; Ps 68,2-7b; Iv 16,29-33
Srijeda, 2. 6. 2021.
M. ČIT.: Tob 3,1-11.24-25; Ps 25,2-9; Mk 12, 18-27

Utorak, 18. 5. 2021.
M. ČIT.: Dj 20,17-27; Ps 68,10-11.20-21; Iv 17,1-11a
Četvrtak, 3. 6. 2021.
PRESVETO TIJELO I KRV KRISTOVA. TIJELOVO
M. ČIT.: Izl 24,3-8; Ps 116,12-13.15.16bc-18; Heb 9,11-15; Mk 14,12-16.22-26

Srijeda, 19. 5. 2021.
M. ČIT.: Dj 20,28-38; Ps 68,29-30.33-36c; Iv 17,11b-19
Petak, 4. 6. 2021.
M. ČIT.: Tob 11,5-17; Ps 146,1b-2.6c-7ab.7c-8.9-10; Mk 12,35-37

Četvrtak, 20. 5. 2021.
M. ČIT.: Dj 22,30; 23,6-11; Ps 16,1-2a.5.7-11; Iv 17,20-26
Subota, 5. 6. 2021.
M. ČIT.: od dana: Tob 12, 1.5-15.20; Ps Tob 13, 2.6.7.8 ; Mk 12, 38-44

Petak, 21. 5. 2021.
M. ČIT.: Dj 25,13-21; Ps 103,1-2.11-12.19-20ab; Iv 21,15-19
Nedjelja, 6. 6. 2021.
M. ČIT.: Post 3,9-15; Ps 130,1-8; 2Kor 4,13 – 5,1; Mk 3,20-35

Subota, 22. 5. 2021.
M. ČIT.: Dj 28,16-20.30-31; Ps 11,4-5.7; Iv 21,20-25
Nedjelja, 23. 5. 2021.
PEDESETNICA. DUHOVI
M. ČIT.: Dj 2,1-11; Ps 104,1ab.24ac.29bc-30.31.34; Gal 5,16-25; Iv 15,26-27;16,12-15

Ponedjeljak, 24. 5. 2021.
Blažena Djevica Marija Majka Crkve
M. ČIT.: vl.: Post 3,9-15.20; Otp. pj.: Jdt 13,18bcd.19; Iv 19,25-27
Utorak, 25. 5. 2021.
M. ČIT.: Sir 35,1-12; Ps 50,5-8.14.23; Mk 10,28-31

Srijeda, 26. 5. 2021.
M. ČIT.: od dana: Sir 36,1. 4-5a.10-17; Ps 79,8.9.11.23; Mk 10,32-45
Četvrtak, 27. 5. 2021.
M. ČIT.: Sir 42, 15-25; Ps 33,2-9; Mk 10,46-52

Petak, 28. 5. 2021.
M. ČIT.: Sir 44. 1. 9-14; Ps 149,1-6a .9b; Mk 11,11-25
Utorak, 25. 5. 2021.
M. ČIT.: Sir 35,1-12; Ps 50,5-8.14.23; Mk 10,28-31

Srijeda, 26. 5. 2021.
M. ČIT.: od dana: Sir 36,1. 4-5a.10-17; Ps 79,8.9.11.23; Mk 10,32-45
Četvrtak, 27. 5. 2021.
M. ČIT.: Sir 42, 15-25; Ps 33,2-9; Mk 10,46-52

Petak, 28. 5. 2021.
M. ČIT.: Sir 44. 1. 9-14; Ps 149,1-6a .9b; Mk 11,11-25
Utorak, 25. 5. 2021.
M. ČIT.: Sir 35,1-12; Ps 50,5-8.14.23; Mk 10,28-31

Srijeda, 26. 5. 2021.
M. ČIT.: od dana: Sir 36,1. 4-5a.10-17; Ps 79,8.9.11.23; Mk 10,32-45
Četvrtak, 27. 5. 2021.
M. ČIT.: Sir 42, 15-25; Ps 33,2-9; Mk 10,46-52

Petak, 28. 5. 2021.
M. ČIT.: Sir 44. 1. 9-14; Ps 149,1-6a .9b; Mk 11,11-25
Utorak, 25. 5. 2021.
M. ČIT.: Sir 35,1-12; Ps 50,5-8.14.23; Mk 10,28-31

Srijeda, 26. 5. 2021.
M. ČIT.: od dana: Sir 36,1. 4-5a.10-17; Ps 79,8.9.11.23; Mk 10,32-45
Četvrtak, 27. 5. 2021.
M. ČIT.: Sir 42, 15-25; Ps 33,2-9; Mk 10,46-52

Petak, 28. 5. 2021.
M. ČIT.: Sir 44. 1. 9-14; Ps 149,1-6a .9b; Mk 11,11-25
Utorak, 25. 5. 2021.
M. ČIT.: Sir 35,1-12; Ps 50,5-8.14.23; Mk 10,28-31

Srijeda, 26. 5. 2021.
M. ČIT.: od dana: Sir 36,1. 4-5a.10-17; Ps 79,8.9.11.23; Mk 10,32-45
Četvrtak, 27. 5. 2021.
M. ČIT.: Sir 42, 15-25; Ps 33,2-9; Mk 10,46-52

20
GODINA

20 godina među
najslušanijim
radiopostajama u BiH

24
SATA

24-satni obiteljski, kulturni,
vjerski, informativni i
zabavni program

Pružamo istinitu,
pouzdanu i provjerenu
informaciju

ODAŠILJAČI U REPUBLICI HRVATSKOJ:

Split, Južna
Hrvatska **101,5 MHz**

Zagreb, Lika,

Sr. Hrvatska **107,8 MHz**

SATELIT: Europa, Bliski
istok i Afrika- EUTELSAT 16°E

EMITIRAMO UŽIVO I PUTEM

INTERNETA: www.radio-medjugorje.com

Kako postati podupiratelj?

Jednostavno! Pošaljite nam vaše osobne podatke na podupiratelj@medjugorje.hr i godišnjom članarinom od 40 KM (za Hrvatsku: 160 HRK, za zemlje EU: 35 EUR, za Švicarsku 50 CHF) i postanite dio naše radijske obitelji. Hvala vam od srca!

INFORMATIVNI
CENTAR *MIR*
MEĐUGORJE

RADIOPOSTAJA
mir
MEĐUGORJE

Uredništvo: +387 36 653 580
Program uživo: +387 36 653 581
Marketing: +387 36 653 548
Fax: +387 36 653 552
radio-mir@medjugorje.hr
www.radio-medjugorje.com

Radiopostaja MIR Međugorje djeluje od 1997. godine. Program našeg radija dio je svakodnevnice u Vašim domovima u domovini i inozemstvu, na radnim mjestima... Kao glasnik mira Radiopostaja odašilje poruke iz Međugorja. Putokaz je hodočasniciima iz cijelog svijeta.

RADIO KOJI IMA DUŠU

